Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. Тел.: HEnderson 4-0237 УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXII Ч. 215. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 8-го ЛИСТОПАДА 1955. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 8, 1955. No. 215. VOL. LXII.

САМ АЙЗЕНГАВЕР РІШАТИМЕ ПРО ПОВОРОТ ДО ВАШИНГТОНУ;

ПРЕЗИДЕНТ ПРИЙНЯВ ПОЛЬОВОГО МАРШАЛА МОНТҐОМЕРІ; ПАЦІЄНТ „ВЧИТЬСЯ" ХОДИТИ ПО СХОДАХ

Денвер, Колорадо. — В неділю спеціяліст від недуг серця д-р Пол Д. Вайт контролював стан здоров'я президента Айзенгавера і в понеділок 7-го листопада має разом із іншими лікарями, які піклуються видужанням Президента, видати бюлетень про те, що зможе Аюзенгавер робити в найближчих днях. Секретар Білого Дому Джеймс С. Гагерті заявив, що сам Президент вирішить, коли він схоче вернутися до Вашингтону. Гагерті сказав, що це буде, мабуть, в п'ятницю 11 листопада, як про це вже давніше згадувалося в бюлетені про стан здоров'я Айзенгавера. Президент вже пробує ходити по сходах вниз і вгору, щоб сам, без ніякої допомоги, міг вийти з шпиталю і всісти до літака, яким мав би вернутися до столиці на кілька днів, а після того виїхати на деякий час до своєї фарми в Ґеттисбурґу, Па., де мав би вповні прийти до нормального здоров'я. Коли Президент залишить шпиталь, він буде конферувати з представниками обох партій про головні пункти своєї законодатної програми, але ще не знати, чи це буде в Вашингтоні чи в Ґеттисбурґу. В понеділок Президент має конферувати в Денвері з секретарем здоров'я Маріяном Б. Фолсоном, який вже прибув до Денверу. Айзенгавер має вже в цьому тижні конферувати з провідниками обох партій про свою законодатну програму на найближчу сесію Конґресу. Представники Білого Дому заявляють, що вже 12 листопада Айзенгавер конферуватиме про зміст свого послання про Стан Унії з республіканськими провідниками, а 13 листопада обговорить справу закордонної політики і оборони ЗДА з демократичними провідниками Конґресу. Ще в суботу прийняв Айзенгавер англійського польового маршала віконта Монтґомері, який після візити хвалив Президента, кажучи, що Айзенгавер вміє, як ніхто інший „дивитися на міжнародні проблеми зі світового становища", і тому він „потрібний для всього світу", а не тільки Америці. Монтґомері казав, що Айзенгавер „виглядає тепер краще, як будь-коли давніше, коли він його бачив". Боротьба між Сходом і Заходом, — казав Монтґомері, — „це світова справа, і Айзенгавер належить до тих нечисленних осіб, які це бачать і розуміють."

Монтґомері остерігає Захід проти комуністичної загрози

Ню Йорк, Н. Й. — Англійський польовий маршал віконт Монтґомері на прийнятті в Ню Йорку сказав, що дійсна небезпека від „політики усміщок" Москви полягає в тому, що Захід може втратити ініціятиву в холодній війні. Західні держави, — заявив Монтґомері не сміють зменшувати своєї оборонної сили в той час, коли Совєти здійснюють свою тактику, яку можна назвати „операцією усмішок". — Подібну осторогу висловив і бувший американський амбасадор в Північно-Атлантійській Оборонній Орґанізації (НАТО) Джан С. Гюз у своїй промові на прийнятті Товариства Колоніяльних Вось. Захід — сказав він, — не повинен зменшувати своєї оборонньої сили, бо інакше Европа може стати жертвою совєтської аґресії.

Прибутки в вересні зросли до 307.5 більйонів долярів

Вашингтон. — Департамент торгівлі повідомляє, що в місяці вересні цього року прибутки американців зросли на 2,000,000,000 долярів в порівнянні з серпнем цього року і на 20,000,000,000 долярів в порівнянні з вереснем 1954 року, і в річному відношенні ці прибутки виносять тепер 307,500,000,000 долярів. Згідно з повідомленням департаменту торгівлі зросли прибутки всіх родів підприємств. До прибутків зараховуєтся платні і заробітки робітників, прибутки власників підприємств і фармерів, дивіденти і відсотки від вкладених капіталів, ренти від мешкань та всі інші роди особистих прибутків. Річне відношення прибутків дістається в такий спосіб, що прибутки з даного місяця множиться через число місяців в році — 12. Прибутки з місяця вересня стоять на рекордовій вишині, якої ще не було в історії ЗДА. Цього року ці прибутки в річному відношенні в місяці травні по раз перший переступили були 300 більйонів долярів.

В АМЕРИЦІ

● **З Шикаґо** повідомляють про нове „чудо" медицини: лікарям вдалося потороощеному машиною робітникові вставити штучні легені, і він тепер нормально працює. Цього робітника, який важив 235 фунтів, притиснула машина до стіни, при чому віддаль від машини до стіни становила лише 8 цалів.

● **Бельгійський** коронний принц Альберт верхи на мулі в'їхав до Великого каньйону в Арізоні, що має одну милю глибини. З ним їхали два провідники і майор Тібо де Мейсієр.

● **Населення** деяких міст ЗДА, зустрічаючи Новий Рік, не зможе заживати алькогольних напоїв, бо цей день припадає на неділю, коли після північ заборонений продаж алькоголю. Деякі міські управи заявляють, що не будуть видавати окремі дозволи на продаж алькогольних напоїв після третьої години вночі.

● **Бувший державний** секретар Джеймс Ф. Бирнс спростовує ті місця у спогадах Трумана, де говориться про взаємини між ним і президентом. Бирнс заявляє, що він завжди був льояльний до Трумана і завжди його інформував про всі проблеми закордонної політики.

● **31-річний працівник** армійського арсеналу заявив, що він викрив був деякі таємні військові документи, щоб довести командантові, що цих документів не пильнують так, як треба. Ці документи хотів він передати урядовцеві сенатської комісії, яку очолював МекКарті. Але урядовець цієї комісії порадив передати їх командантові арсеналу.

● **Бразилійський** президент Хоао Кафе Фільго мав легку атаку серця і лежить у кисневій камері в державному шпиталі. Президент має 56 років, і три роки тому мав уже серцеву атаку.

● **В корпорації** „Алка Продуктс" замовлено 600 нових 49-тоннових танків, які коштуватимуть 73,000,000 долярів. Армія зменшує продукцію танків у користь керованих стрілен, гелікоптерів та атомової зброї.

● **Дружина** ґватемальського президента Оділія Кастільйо Армас, перебуваючи з візитою в ЗДА, вивчає справу добродійности, щоб в подібний спосіб зорганізувати цю справу в Ґватемалі.

● **Фахівці** ведуть слідство, щоб виясити, чи не було саботажу в катастрофі військового бомбовика, який під час гарної погоди експльодував коло Лонґмонту в Колорадо внаслідок чого згинуло 44 особи.

Американська армія редукує число своїх дивізій

Вашингтон. — До 30 червня американська армія зредукує число піхотних дивізій до 19. Зредукують 71-у дивізію, яка стоїть тепер на Алясці і в найближчому доці має прибути до ЗДА. Старшини й вояки цієї дивізії служитимуть в дивізії, яка дістане назву Четвертої дивізії. Тепер Четверта дивізія стоїть у Німеччині, але найближчого року прибуде до ЗДА і передасть свою назву, прапор і відзначення воякам теперішньої 71-ої дивізії. Вояки й старшини 4-ої дивізії будуть розділені між іншими армійськими піхотськими частинами.

УКРАЇНЦІ НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧИЛИ 50-РІЧЧЯ ЗОРГАНІЗОВАНОГО ЖИТТЯ

Ню Йорк. — Об'єднаний Комітет Американсько-Українських організацій міста Ню Йорку відзначив минулої суботи, 5-го листопада, 50-річчя зорганізованого життя місцевої громади, влаштувавши з цієї нагоди бенкет в готелі Статлер. Церемонію відкрив, після відспівання американського і українського гимнів, голова Комітету п. Петро Кучма, згадавши в короткому слові перших піонерів нюйоркської української громади, привітав гостей та поінформував їх, що бенкетом проводитиме адв. Вол. Стек. З промовами на бенкеті, що його започаткував молитвою парох місцевої української греко-католицької парафії св. Юра Всч. М. Когут, протоігумен ОО. Василіян, а закінчив молитвою парох православної парафії св. Володимира Всч. о. мітрат Л. Весоловський, виступали: Д. Галичин, гол. предсідник УНС і президент УКК та від 30-ти років активний член місцевої громади; почесний гість на бенкеті канадійський сенатор українського роду п. Василь Вал; адв. Михайло Пізнак і пані Катерина Пелешок. З американських гостей і представників виголосив замітну промову стейтовий секретар Кармін ДеСапіо, а короткі привітання виголосили приявні на бенкеті: конґресмен Клайн, стейтовий сенатор Марров і суддя пані Б. Амстердам. У мистецькій програмі, якою керував п. Іван Фліс, виступали солісти: баритон Вол. Баранський і сопран Марія Лисогір, яким акомпаніювала на фортепіяні п. Ольга Дмитрів, та група малих танцюристів школи п. Романа Петріни. Опісля відбувся баль, аранжером якого був інж. Богдан Рак. Атракцією балю був вибір „Міс України" Ню Йорку. Перемогу у виборі здобула панна Люба Барак.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В ДЖЕРЗІ СИТІ ВШАНУВАЛА РОКОВИНИ ЛИСТОПАДА

Джерзі Сіті. — Місцева Українська Громада, зорганізована у Відділі УККомітету, вшанувала минулої неділі, 6-го листопада, Роковини Листопада традиційною імпрезою в залі одної із публічних шкіл. Свято, започатковано американським гимном, відкрив коротким вступним словом п. А. Шаран, голова Відділу УКК, відповідні промови виголосили адв. Марсел Ваґнер і д-р Вол. Калина, а мистецьку частину програми виповнили: гуртова деклямація юних сумівців Н. Поточняк, Е. Хомяк та Р. Бойко, як і одна пісня юних сумівців; деклямація учениці Рідної Школи М. Литвинки, сольоспів Оксани Колодій при фортепіяновому акомпаніяменті Оксани Драґан, скрипкове сольо Любомира Явного при фортепіяновому супроводі Уляни Явної, деклямації учениці Р. Ш М. Домарадської та виступ оркестри „Сурма" під дириґентурою проф. Задорного і виступ місцевого хору ім. Лисенка під дириґентурою мґра О. Стецури. Свято закінчено українським національним гимном. Публіка майже виповнила велику залю. Імпрезу попередили відправи панахид за полеглих Героїв, відправлені в місцевих українських католицькій і православній церквах. Сама імпреза замітна була тим, що виконано її виключно місцевими силами і переважно з направду надійного доросту.

Відбулося Свято УПА

Ню Йорк. — Місцеві Відділи Т-ва Б. Вояків УПА, ООЧСУ, СУМА, АБН, Союзу Б. Політв'язнів та Т-ва Студіюючої Молоді вшанували минулої неділі, 6-го листопада, в УНДомі Свято УПА, на програму якого склались промови, деклямації, сольоспіви та виступ музично-вокального ансамблю СУМА під дириґентурою інж. Р. Степаняка. Свято відкрив п. Шкафаровський, голова Відділу Т-ва УПА, а доповідь виголосив п. І. Біликський з Филаделфії. Свято започатковано американським і українським національними гимнами, а закінчено відспіванням: „Не пора!". Приявних біля 300 осіб.

Чашу УНСоюзу в автомобілевих змаганнях здобув Орест Сеник

Трентон. — В автомобілевих змаганнях справности на відтинку 40 миль на терені Черча й околиці переможцем вийшов Орест Сеник, змагун УСК „Стріла" — Трентон, здобуваючи в загальній оцінці 31 точку. Чашу для переможця в цих змаганнях, улаштовуваних Союзом Українсько-Американських Спортових Товариств і названих „першою пробою автоводія", уфундував Український Народний Союз. Урочисте вручення чаші першунові відбулося після змагань в неділю 6-го листопада ц. р. і його довершив проф. Едвард Жарський, голова СУАСТ-Схід та редактор спортової сторінки при „Свободі". Дальші місця у змаганнях зайняли: друге — Володимир Маркусь, УСК „Січ" — Елизабет 29 і 3/4 точки), третє і четверте — П. Плис і Р. Онищук (по 29 точок), п'яте і шосте — В. Копаниця і Я. Скрипчук (по 16 точок) і сьоме — М. Бойцув. Всі 6 змагунів із УСК „Стріла" — Трентон.

Відділи УНС в Ню Гейвен посилюють свою активність

Ню Гейвен, Конн. — Відділи Українського Народного Союзу в Ню Гейвен, а за ними і в стейті Конектикат рішили посилити свою багатобічну активність, головно орґанізаційну та громадсько-суспільну. Рішення це винесено на окружних нарадах представників цих відділів, що відбулися минулої неділі, 6-го листопада, в залі місцевого Народного Дому та в приявності головного секретаря УНС п. Григорія Германа, який виголосив основну доповідь на організаційні теми. У висліді нарад рішено продовжувати та збільшити активність стейтової організації Відділів УНС і зокрема докласти всіх зусиль, щоб причинитися до повного успіху теперішньої організаційної кампанії. П. Антін Маланчук, колишній довголітній організатор УНС, поінформував учасників нарад, що він рішив знову вернутись до організаційної праці.

ЗДА підтримують заклик до Ізраїлю і Єгипту про замирення

Вашингтон. — Заступник державн. секретаря Джордж Аллен попросив до себе одного по другім амбасадорів Ізраїлю Еббу Ебана й Єгипту д-ра Ахмеда Гуссеїна і кожному з них прочитав той сам текст короткого заклику, в якому американський уряд підтримує заходи генерального секретаря Об'єднаних Націй Гаммершилда й голови Комісії ОН для збереження перемир'я в Палестині генерала Бирнса в справі негайного припинення всяких збройних дій між Ізраїлем і Єгиптом. Обидва амбасадори запевнили Дж. Аллена, що їх країни не думають воювати, але єгипетський амбасадор зазначив, що властиво той заклик звернено під фальшивою адресою, бо єдино відповідальною стороною за неспокій є Ізраїль. — Гаммершилд одинаково як ген. Бирнс домагаються, щоб обидві сторони цілком очистили місцевість Ель Ауя, за яку йшов бій із танками і гарматами та який приніс нові десятки вбитими й раненими. Тим часом на пустині Газа відбулась нова сутичка. ЗДА хотіли б оминути нову велику дебату в Раді Безпеки, яка знову загострила б ситуацію, зате Англія воліла б перевести таку дебату і гостро осудити Ізраїль за його наїзд на Ель Аую.

Каґанович заповідає перемогу комунізму в усьому світі

Москва. — „Комуністичні ідеї поширюються по всьому світі без віз й відбиток пальців" — кричав Лазар Каґанович на святкуванні у Большому Театрі, в Москві 38-их роковин большевицької революції. Він заповів „тріюмф" комуністичної революції в цілому світі, при чому покликався на факт, що коли Маркс проповідував свої ідеї, то не було ще радія, телефонів ані літаків, а марксизм поширився серед „пролетаріяту всіх країн". Каґанович наводив цифри на доказ могутнього зросту совєтського сільського господарства та важкого промислу, як також орудував сильно перебільшеними, а то й зовсім фальшивими цифрами про страйки в Америці і кількість безробітних та тутешні господарські „кризи". Каґанович впевняв, що „миролюбна" совєтська політика є доказом совєтської сили, а не слабости і вичисляв всі „докази", що це дійсно зміна політики, а не дипломатичної тактики. В своїй промові покликувався, очевидно, на китайців, як великого совєтського союзника і всі інші „демократії", себто поярмлені Москвою народи. „Дурнями або провокаторами" назвав Каґанович всіх тих, які говорять про насильне наcаджування комуністичних ідей. Промова Каґановича тривала 50 хвилин, а публіка, що нею виповнено велику театральну залю, 26 разів тупо оплескувала кожну бундючнішу фразу колишнього тестя Сталіна. В ложах уряду сиділи всі совєтські достойники з Булґаніним і Хрущовим на чолі. Був між ними також Молотов, який прилетів був з Женеви за новими інструкціями від своїх „босів".

Франція повертає престіл кол. султанові Бен Юссефові

Париж. — Французький уряд в офіційному комунікаті признав султанські права Сіді Мохаммедові бен Юссефові, що його скинено з престолу й вислано на Мадаґаскар 20 серпня 1952 року. Франція висловлює задоволення, що одностайне становище, що його зайняв марокканський нарід в цій справі дозволило закінчити затяжну кризу та висловлює переконання, що поворот на престіл „його ексцеленції" султана Бен Юссефа „відкриє шлях для конструктивних переговорів" В офіційному комунікаті говориться про те, що Марокко має стати „модерною, вільною і суверенною державою" у зв'язку з Францією. Правда, у тому французькому комунікаті нічого не сказано про договір у Фезі з 1912 року, в якому Марокко підпало під протекторат Франції. Марокканські націоналісти домагаються ревізії того договору. Сподіваються, що Бен Юссеф вернеться у тріюмфальному поході до Рабату на султанський престіл впродовж найближчих 10-ох днів і що в тому часі відійде генеральний резидент Франції генерал Латур, який має марку противника колишнього султана й мужа довір'я консервативних французьких кіл, а на його місце буде покликаний такий французький діяч, який відразу вважав помилкою скинення і заслання султана. — Французький міністер закордонних справ Піне, який прилетів з Женеви до Парижу, особисто передав Бен Юссефові до відома рішення французького уряду. Після чого появилася спільна їх заява про потребу марокканською-французької співпраці.

● **На зборах Товариства Американських Університетських Хірургів** обговорюють питання чи дійсно хірурги розноять бацилі, яких набираються від оперованих ними осіб.

Керівник російської бібліотеки в Мюнхені втік до МВД-истів ген. Міхайлова

Ню Йорк. — Пресовий відділ Американського Комітету визволення від большевизму подав до відома, що з кінцем жовтня ц. р. втік до східнього Берліну керівник російської бібліотеки Віктор Ф. Залеський, де виступив у радіо очолюваного ген. Міхайловим комітету повороту „на родіну". Залеський, народжений в Астраханщині 1912 року в родині священика, розстріляного большевиками в 1922 р. Закінчивши педагогічний інститут, він став учителем математики, але не зміг знайти — за його словами — відповідного зайняття зогляду на своє походження із священичої родини. Під час Другої Війни втік на Захід й опинився в таборах ДП в Німеччині. Коли заходами Американського Комітету зорганізовано в Мюнхені Російську Бібліотеку, Залеський став її бібліотекарем. Але вже незабаром розсварився з проводом Інституту і з іншими співробітниками в бібліотеці і в серпні ц. р. його звільнено з праці. Проти рішення Дирекції Інституту Залеський подав скаргу до німецького суду і незабаром мав відбутися розгляд його справи. Не чекаючи на вислід судового процесу і не кажучи нічого жінці й дітям Залеський втік на Схід й опинився під „опікою" комітету ген. Міхайлова.

ПРАВДА ПРО УКРАЇНУ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ТЕЛЕВІЗІЇ

Ню Йорк. — Минулої неділі, 6-го листопада, телевізійна станція ч. 2 передавала вночі пригодницьку історію американського розвідчика „Гантера" („Мисливця") в Кремлі, якому активно допомагав сержант МВД українського роду, Сашко. Коли американець запитав його, чому і з яких мотивів він йому допомагає в боротьбі проти большевизму, Сашко відповів: „Я є українець, а всі українці почувалися б найкраще, якби бачили, що ці кремлівські свині йдуть на машину, що робить ковбасу".

ДОЛЛЕС І ТІТО ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ САТЕЛІТІВ З-ПІД МОСКОВСЬКОГО ДИКТАТУ

Бріоні. — Державний секретар Дж. Ф. Доллес і юґославський маршал Тіто перевели в останню неділю 6-го листопада три години на тайній нараді, при чому поруч із Доллесом узяв у нараді участь державний підсекретар Мек Артур і амбасадор Ріддлбергер, а по юґославському боці були, крім Тіта, його заступник Едвард Кардель і міністер закордонних справ Коча Попович. Про зміст і вислід тієї наради не видано ніякого комунікату, але в усній заяві державний секретар зазначив, що він погодився з юґославським маршалом, що сателітні держави повинні бути дійсно вільні, хоч ніяка чужа держава не повинна вмішуватись в їх внутрішні справи і вони самі повинні вирішувати свій соціяльно - економічний устрій. Як повідомляють часописи, у тій нараді були заторкнені справи, які є предметом Женевської конференції, отже Німеччини, пакту безпеки й роззброєння, справа конфлікту на Середньому Сході, балканського союзу й інші. Тіто заявив після відлету державного секретаря Доллеса назад до Женеви, що він вдоволений з висліду тієї візити. — Державний секретар Доллес та кількох високих американських урядовців з державного департаменту, члени Женевської конференції, як також дружини Дж. Доллеса і двох інших урядовців, полетіли з кількагодинними офіційними відвідинами до Тіта, використавши триденну перерву в Женевських переговорах. Подорозі до Беоґраду, державний секретар зупинився у Відні, де взяв участь у парадному відкритті поруйнованого під час війни будинку опери, що було офіційною маніфестацією відзискання Австрією її самостійности. Після приземнення літака, всіх членів американської делеґації негайно перевезено до літньої резиденції маршала Тіта над Адрійським морем, в Бріоні, де тепер панує тепла сонячна погода. Тому що Тіто збирається їхати в найближчому місяці до Єгипту на візиту до прем'єра Ґамаля Нассера, думають, що саме відносини на Середньому Сході у зв'язку з московською пенетрацією були головною темою американсько - юґославської наради. Тому що Тіто сам комуніст і прихильник „невтральної" політики, а після замирення з Москвою звів нанівець турецько - грецько - юґославський союз, і сам теж веде тактику вигравання Совєтів проти Заходу та Заходу проти Совєтів, щоб від одних і других брати якнайбільше грошей і зброї, то можна сумніватися, чи його подорож до Каїро принесе Заходові якусь користь, — зауважують західні коментатори.

У Женеві настала триденна тиша

Женева. — Женевська конференція перервала свої засідання і всі чотири міністри закордонних справ роз'їхались в різні сторони. Молотов віддлетів до Москви за новими інструкціями від Кремлівського „колективного проводу" У зв'язку з цим виринули в Женеві поголоски, що він може взагалі більше не вернутись до Женеви, тим більше, що під час перебування Молотова в Женеві комуністична „Правда" знову вернулась до старого „ухилу" Молотова від комуністичних канонів про будівництво соціялістичної держави. З другого боку, хоч Булґанін виказував на Женевській конференції в липні ц. р. більшу схильність погодитись на об'єднання Німеччини, проте західні міністри переконані, що Молотов не керує сам закордонною політикою Совєтів, тільки слухняно виконує прикази кожночасних дійсних володарів на Кремлі. Всі західні фахівці погодились на тому, що Совєтський Союз не хоче об'єднання Німеччини, хоч і не виключають, що Молотов, чи його наступник, може з'явитись в Женеві з якимись новими інструкціями. — Англійський міністер закордонних справ МекМіллен відлетів до Лондону на парляментарну дебату в справі двох англійських дипломатів - шпигунів Бурджесса і Мекліна, що втекли були до Совєтів, — французький міністер Піне від'їхав до Парижу у зв'язку з розмовою з екс-султаном Бен Юссефом, а державний секретар Доллес поїхав до Відня на відкриття тамошньої державної опери, спаленої під час останньої війни, і до Беоґраду, на зустріч із Тітом. Зате до Женеви прилетіли Гаролд Стассен, американський експерт справ роззброєння, і його совєтський противник у цій справі з ОН Собольєв. На вівторок заповів свій приїзд до Женеви німецький міністер закордонних справ фон Брентано. Після триденної перерви Женевська конференція знову почне радити у вівторок.

В СВІТІ

● **Сіді Мохаммед бен Юссеф,** що є формально ще на екзилі, а фактично вже „одною ногою" стоїть на султанському престолі в Марокко, запевнив делеґацію Світового Жидівського Конґресу — центральної організації всіх жидів у світі, — що він, вернувшися на престіл, строго триматиметься деклярації про пошанування прав людини. Жиди з цілої Північної Африки збиралися масово втікати до Ізраїлю.

● **Канадійський міністер** закордонних справ Лестер Пірсон, який після відвідин в СССР прибув до Індії, обговорюватиме з індійським урядом справу збудування в цій країні закладу для продукування атомової енергії. Цей заклад має коштувати $14,000,000, а будуватимуть його з поміччю канадійських вчених і техніків.

● **У Женеві на прийнятті,** що його влаштував Доллес, за столом засіли всі чотири міністри закордонних справ. Кожна з делеґацій була репрезентована шістьма особами. Праворуч Доллеса сидів Молотов, ліворуч — французький міністер закордонних справ Піне. На другому кінці стола сидів секретар оборони Вилсон, маючи по одному боці англійського міністра МекМіллена, а по другому — совєтського маршала Соколовського.

● **Англія дуже стурбована** останніми успіхами совєтської дипломатії на Середньому Сході. Большевики — каже англійська преса — займають тепер „опорожнене англійцями" місце після виходу з Суезького каналу й деяких країн Середнього Сходу. Єгипет ще не став совєтською колонією, заявляють в Лондоні — хоч це йому загрожує, тим часом прем'єр Нассер хоче вигравати Москву проти Заходу, а Захід проти Москви. Ця забава, — побоюються англійці, — може скінчитись дуже сумно.

● **„Найбільша небезпека** відродження німецького мілітаризму — це, коли тримати Німеччину поділеною", — сказав на Женевській конференції державний секретар Доллес. Вільні вибори, яких бояться німецькі комуністи, завжди неприємні для тих, хто програє — додав він, натякнувши на свою власну прогру в сенатських виборах у 1950 році в стейті Ню Йорк, коли його переміг сенатор Ліман.

● **Прем'єр Бурми У Ну** і Булґанін підписали спільну деклярацію з осудом „військових бльоків" і рекомендацією для всіх народів, які хочуть „співіснувати", „п'яти принципів", що їх устійнили були Чу Ен-лай із Неру для свого „співіснування". Бурма під правлінням У Ну належить до „невтралістичних" держав. Неру, як адвокат „невтралістів", мав найбільший успіх, купивши для бльоку „невтральних" Єгипет — за комуністичну зброю, продавану Єгиптові за одну десяту частину ринкової ціни.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЗАСЛУЖЕНЕ ПРИЗНАННЯ

Стався промовистий факт: нагороду Нобеля за найкращу прислугу для людства в справі миру в 1954-му році призначено бюрові Високого Комісара Об'єднаних Націй для втікачів. Значить, агенція, яка мала спеціяльне завдання опікуватись втікачами і допомагати їм, зробила найкращу прислугу для світового миру. „Ню Йорк Таймс", коментуючи цю подію ,твердить: „Західній світ нічим іншим не доказав ніжности свого серця так, як тим, що упродовж останньої декади робив для чоловіків і жінок, які втратили своє місце в світі або свої вольности внаслідок другої світової війни і змін після неї".

Це високе признання спадає у відповідній частині й на нас, американських українців. Ми також можемо сміливо сказати, що впродовж останньої декади нас ніщо так не хвилювало, як доля втікачів, між якими поважну частину становили наші рідні брати і сестри. З агенцією ОН для втікачів, якій призначено це високе відзначення, найтісніше співпрацює наш Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, що практично є її складовою частиною. Пожертви нашої спільноти на допомогу втікачам самою готівкою становили за ту декаду доброго півтора мільйона долярів, крім кількох мільйонів вартости допомоги в одягах і харчах. Десятки тисяч утікачів стараннями ЗУАДКомітету змогли переїхати на постійне перебування до країн нового поселення, головно заморських, і стати знову вартісними й творчими членами суспільности. ЗУАДКомітет поніс синьо-жовтий український прапор та українське ім'я всюди там, де була справа втікачів, опіка і допомога для них, за які тепер признано найвище відзначення у формі нагороди Нобеля. Ми, американські українці, маємо всі підстави вважати, що цим відзначено також і нас і нашу участь у цій міжнародній харитативній акції, яку ми взяли через ЗУАДКомітет. Ми справді маємо всі причини пишатися цим.

Проте, ми далеко ще не маємо причини й підстави твердити, що, коли мова про нашу суспільність, ми зробили вже все, що в цій ділянці могли і повинні зробити. Проблема бо втікачів ще далеко не розв'язана в цілості, в европейських країнах все ще є тисячі давніх і сотні нових утікачів, які потребують нашої допомоги та опіки і ще довго потребуватимуть їх у майбутньому. Тим часом ми вже, виходило б, спочили на лаврах, і харитативна діяльність та пожертви на харитативні цілі зійшли і сходять у нас на якийсь там задній плян, бо ті з-поміж нас, що ще не цілком замкнулись біля телевізорів у своїх „гавзах", воліють витрачати енергію радше на внутрішнє політиканство, ніж на дві головні цілі: допомогу визвольним змаганням українського народу та допомогу нашим бездомним і бездольним утікачам, яких тепер большевицькі сирени так запопадливо заманюють у свої тенета на „родіну".

Признання, яке з відзначення нагородою Нобеля міжнародної агенції за допомогу втікачам спадає частинно й на нас, заслужене минулим. Нашим великим обов'язком є виправдати його теперішнім і майбутнім. У друкованих разом з цим числом „Свободи" неперіодичних „Вістях ЗУАДКомітету" можна вичитати багато дечого про потреби й можливості дальшої допомоги і дальшої опіки над утікачами. Актуалізують цю справу і недалекі вже загальні збори ЗУАДКомітету, нашої харитативно-допомогової централі. Всі ми повинні приділити цим проблемам максимальну увагу, роблячи це не так для признань і нагород, як для власної совісти та справжнього задоволення, що його дає добре виконаний обов'язок.

ПРИВІЛЕЙ І ОБОВ'ЯЗОК

Сьогодні „День виборів", у якому кожний громадянин є „босом" своєї країни, свого стейту, повіту чи місцевости, залежно від того, який характер мають вибори. Цьогорічний характер виборів переважно стейтовий і льокальний, але це ні в чому не зменшує їх важливости. Бо добре управління містом має вплив на добру адміністрацію стейту і країни. Все це залежить у першу чергу від наших голосів, від тих, кого ми виберемо.

Голосування — це великий привілей і відповідальний обов'язок. Привілей, що його ми повинні використати, і обов'язок, що його ми повинні виконати. Голосуйте за кого хочете, себто за того, кого ви самі вважаєте за найбільш відповідного на той чи інший уряд, але голосуйте!

При цій нагоді ґратулюємо головно всім тим нашим співгромадянам, які цього року вперше користають з цього громадянського привілею і вперше виконують цей свій громадянський обов'язок: голосують і вибирають.

АЙЗЕНГАВЕР І ТРУМАН

Не маємо тут на увазі переводити порівняння між останнім і теперішнім американськими президентами. На цю тему напевно появляться ще цілі публікації, бо ці обидві постаті сучасної американської історії вражають хоч би контрастами формату, поведінки і світогляду. Майбутній історик буде цікавитись безпосереднім впливом одного й другого на хід великих подій в Америці й широкому світі. Тепер, за їх життя і активности в публічному житті, хоч один на офіційному становищі голови держави, а другий „приватний громадянин", але з персональним авторитетом і впливами недавнього президента, — людей цікавлять персональні взаємини між одним і другим.

Тепер ці взаємини — далекі від добрих. Є річчю загальновідомою, в Америці і поза нею, що поміж Гаррі С. Труманом і Дейвідом Двайтом Айзенгавером панує не то „холод", а „морозяна температура". Це тим дивніше, що впродовж довгих років між обома ними існували взаємини дуже гарні й приятельські, один про одного висловлювались якнайкраще перед своїми приятелями і публічно заявляли, що один одного люблять і шанують. Флечер Кнебел, вашингтонський співробітник журналу „Лук", вичисляє докладно окремі факти, які щораз погіршували взаємини між двома державними діячами, признає, що найправильніше було б обвинувачувати тут їхні цілком інші підходи до політики. Але насправді, каже він, охолодження їхньої приязни прийшло наслідком особистого почуття кожного з них, що його ображено і що порушено його особисту гідність. Кожний із них пояснював перед приятелями зміну свого відношення до другого тим, що — мовляв — він помилявся в попередній оцінці, а потім прийшов до переконання, що той другий не є тим і таким, як він раніше собі уявляв. Від часу інавгурації президента Айзенгавера, Г. Труман був чотири рази у Вашингтоні і прожив там разом 16 днів. Ні разу не запрошено його до Білого Дому, ані не сказано будь-котрому з його приятелів, що Білий Дім радо бачив би його. Сам він теж ні разу не подзвонив до Білого Дому й ні через кого не переказав, що радо відвідав би теперішнього президента. Що гірше, Г. Труман твердить, що коли в жовтні 1953 року през. Айзенгавер приїхав до Кензас Сити, родинного міста Г. Трумана, він подзвонив до готелю, в якому мешкав Президент, заявивши, що хотів би відвідати Президента і чекає на відповідь, але ніякої відповіді не дістав. (Оточення Д. Д. Айзенгавера твердить, що такого телефонічного виклику не було). Тим часом ніхто інший, як власне Гаррі Труман, бувши президентом, к і л ь к а кратно пропонував Д. Д. Айзенгаверові кандидувати на президента. Він сказав це Айзенгаверові, зустрівшись з ним у 1945 році під час конференції в Потсдамі, потім в 1946 році, відвідавши його, як шефа штабу Армії, в Пентагоні, виславши врешті до нього в 1951 році до Парижу, де Айзенгавер був тоді командантом військ НАТО, Джозефа Дейвіса з виразною пропозицією — кандидувати на президента від Демократичної партії. Айзенгавер не погодився кандидувати в 1948 році й жартівливо відповів тоді, що не він буде опонентом Трумана, та коли в 1951 році погодився кандидувати, але від республіканців, а не демократів, то й тоді Труман за це ще не погнівався і персональні взаємини між ними були дуже добрі. Один одного підтримували впродовж років не тільки словами, але й ділами, напр., Айзенгавер своїм авторитетом оборонив перед Конґресом програму демократичної адміністрації Трумана щодо допомоги закордонові.

Розрив між обома ними прийшов під час передвиборчої кампанії в 1952 році. Першою головною причиною була кампанія правого крила республіканської партії проти генерала Маршалла. Сенатори МекКарті і Дженнер обвинувачували ген. Маршалла в занапащенні Китаю, а Дженнер назвав Маршалла „параваном для зрадників". Д. Д. Айзенгавер виступив проти цього й боронив ген. Маршалла, назвавши його „зразком патріотизму", і робив це кількакратно. Проте він — хоч дуже нерадо — погодився скреслити той уступ з своєї промови (з обороною генерала Маршалла) на терені Висконсіну, стейту сен. МекКарті, бо місцева республіканська організація заявила, що така оборона ген. Маршалла в окрузі МекКарті була б очевидно дискредитацією цього сенатора. Гаррі Труман, який був ще тоді президентом, страшенно обурився за це на Айзенгавера, який — мовляв — тричі зазнав підтримки від генерала Маршалла в своїй кар'єрі військовика. Він висловився про Айзенгавера, як про „слабий характер" — від цього почалася їх ворожнеча. Вона поглибилась, коли, в ході виборчої кампанії ,Гаррі Труман кількакратно публічно виступив проти кандидатури Айзенгавера, закидаючи йому, що він „зраджує і погорджує принципи", ба навіть приписуючи йому вину, що американці не вступили швидше до Берліну, ніж москалі, і тому він винен в большевицькій бльокаді Берліну. Ці Труманівські оскарження на адресу Д. Д. Айзенгавера дійшли були до шпилю в закиді, буцімто Айзенгавер погодився на теорію „расової вищости", що її застосував сен. МекКаррен в іміграційному законі: республіканські інтерпретатори зрозуміли це, як посередній закид в антисемітизмі й антикатолицизмі. Вже потім, коли Д. Д. Айзенгавера вибрано президентом і він, згідно з своєю передвиборчою обіцянкою, полетів до Кореї перевірити особисто тамошній стан, Труман заявив, що та обіцянка — це „трохи демагогії, яку потім, очевидно, треба було виконати".

Д. Д. Айзенгавер ніколи публічно на ті закиди й образи не реаґував, але приватно, перед приятелями, буцімто висловлювався про Трумана, як про „політишена" й тип „екстреміста", шкідливий для країни. Труман скидав теж на Айзенгавера вину за публічний закид генерального прокуратора Бровнелла, що — мовляв — Труман підвищив у службовому ступні відомого совєтського агента Гаррі Декстера Вайта. Труман підкреслював своє приятельське відношення до колишнього республіканського президента Гувера, якого наділяв різними високими функціями, і відчував як несправедливість, що Айзенгавер не доручає йому, Труманові, колишньому президентові, ніяких функцій. Не през. Айзенгавер, а генеральний секретар Об'єднаних Націй Гаммершилд запросив Трумана виступити з промовою на ювілейній сесії Об'єднаних Націй.

Все ж названий угорі американський журналіст, глибокий знавець цих відносин, уважає, що замирення між обома державними діячами можливе, може власне тому, що один одному закидає те саме, як ось, напр., ведення на становищі президента „партійної" адміністрації. Він вказує, що в останніх трьох роках таки були між ними „інциденти" приязнішої натури, вияв гарної куртуазії. Хоч стара приязнь вже мабуть не вернулася б, але могла б — каже американський журналіст — вернутися більша взаємна ввічливість. Трудність тільки в тому: хто з них зробить перший крок?!

Нестор Шуст

НОВЕ ВІДКРИТТЯ В ДІЛЯНЦІ АТОМА

Кілька тижнів тому радіяційна лябораторія при Каліфорнійському університеті в Берклей подала до відома, що атомову частинку, яку віддавна фізики цілого світу старались знайти, вдалося штучно створити. Цю вістку потвердив комунікат Комісії Атомової Енергії з Вашингтону, однак згадана комісія зазначила, що це ще заскоро, щоб точно оцінити вартість винаходу.

Новознайдена атомова частинка є АНТИПРОТОН, або неґативний протон. Майже 25 років тому передбачено існування атомової частинки, протилежної до протона, якиь натомість є одною з двох підставових частин атома кожного існуючого елементу.

Всі головні частинки атома, які дотепер знайдено або штучно створено, можна поділити на три категорії: позитивні, неґативні та електрично невтральні. Однак протон, ядро атома водню, ніколи дотепер не був носієм неґативної електрики. Саме тому цей новостворений неґативний протон став „атомовим духом", який впродовж довгих років переслідував фізиків світу. Поява антипротона в могутній атомовій машині відновила віру науковців у симетрію природи, де кожна неґативна частинка збалянсована позитивною частинкою, а кожний елемент збалянсований своїм „дзеркальним відображенням", себто в суті такою самою частинкою, тільки протилежною до себе. Тому безмежно малий електрон, який гонить з несамовитою швидкістю в орбітах навколо ядра атома, подібно як планета навколо сонця, являється в двох відмінах: 1) частинки, які є підставовими одиницями неґативної електрики і 2) ті, які є такими самими одиницями позитивної електрики, знані як позитрони.

Роля атомової машини

Неґативний протон, або антипротон, був створений у мульти-більйон-вольтовій атомовій машині, знаній як „беватрон". В цій „беватрон"-машині атомові стрільна розігнані до колосальної енергії більйонів вольтів, і тоді спрямовані на інші атоми. В часі зудару стрільна з його ціллю енергія того ж атомового стрільна перетворюється в матерію. В експериментах переведених у Каліфорнії атомовими стрільнами були протони. Вони мали гаряті кругом у кольосальній машині доти, поки їх енергія не дійшла до 6.2 більйона електрон-вольтів, найвищої енергії осягненої людиною. Тоді ці 6.2 більйон-вольт протони були спрямовані на ядра атомів міді, які складаються з 29 протонів та 34-36 невтронів. Коли 6.2 більйон-вольт протон зударяється з одним із невтронів з ядра атома міді, тоді коло двох більйонів вольт енергії перетворюється в матерію.

Виходять дві частинки

Ця новостворена матерія *появляється* в двох частинках: позитивному протоні та його „дзеркальному відображенні" — антипротоні. Коли ці дві частинки залишити разом, вони себе взаємно нищать до одної десятимільйонової частини секунди і знову перетворюються на радіяційну енерґію двох більйонів вольт. Однак, каліфорнійським фізикам вдалося збудувати штучний „лябіринт", через який може перейти тільки неґативний протон у час коротшому як одна десятимільйонова частина секунди. У вакуумі (безповітряний простір) антипротон цілковито стійкий (незмінний), і саме ця прикмета антипротона підтримує гіпотезу науковців, що антипротони можуть існувати в якійсь частині всесвіту, де не існують протони.

Створення антипротона довершила група фізиків, у числі яких входили: д-р Овен Чамберлейн, Еміліо Сеґре, Клайд Ісґанд і Томас Інсіланті́с, з допомогою Герберта Штайнера та співпрацею д-ра Едварда Й. Лофґрена, який саме є відповідальний за „беватрон".

Д-р Ернест О. Лавренс, директор радіяційної лябораторії, знаний з винаходу циклотрона, за що дістав нагороду Нобеля, описав створення неґативного протону як „підставове досягнення у фізиці". „Відкриття антипротона, — сказав д-р Лавренс, — може стати в будучності початком дороги до цілої низки винаходів у ділянці фізики високої енерґії."

НЕ РОЗКАЗУЙ...

Не розказуй про краї цитринні!
Про гаї тропічних гордих пальм
Заспівай про край мій
[ніжносиній,
Край волошок, соняшників,
[мальв.

Не розказуй, як цвітуть мімози
Каравеля з крамом поспіша...
Нагадай про сніг, метіль,
[морози,
Як в сльозах всміхається душа

ВІРА ВОРСКЛО

Євген Онацький

КОМУНІСТИЧНА ІНФІЛЬТРАЦІЯ

Для кожного, хто протягом останніх десятиліть стежив за розвитком міжнародних подій, стало вже аксіомою, що кожний комуніст — свідомий чи несвідомий аґент московського імперіялізму. Так званий інтернаціональний комунізм — це така ж машкара того імперіялізму, як була ним колись машкара всесвітнього оборонця православія, або слов'янського панслявізму. Москва хоче панувати над світом і задля такої великої цілі вміє підбирати собі машкари, що за ними ховає своє справжнє хиже обличчя.

У нашій боротьбі за визволення України з-під московського ярма мусимо уважно стежити за всіми проявами комуністичного руху, де б він не виявлявся, мусимо пам'ятати, що за кожним із тих проявів комуністичної діяльности криються якісь пляни й наміри ворога нашої національної свободи, що радо поширив би мури совєтської тюрми-в'язниці на весь вільний світ.

В останніх часах мусимо це більше загострити нашу чуйність і сторожкість, бо Москва почала вживати найбільш небезпечного — в легковірних і наївних країнах демократичного світу — засобу: демагогічного переліцитовування в демократизмі і лібералізмі .Москва завжди була „найдемократичніша", а її аґенти поза кордонами СССР завжди були найпалкішими „оборонцями" всіх можливих і неможливих свобід, що мали б підкопувати авторитет і силу урядів тих країн, в яких вони діяли. Коли Перон в Арґентині, після першої невдалої, але надто загрозливої своїм значенням, революції 16 червня, спробував був шукати загального „замирення" шляхом відкриття можливости всім партіям висловити свої побажання щодо політичної перебудови країни, комуністична партія проголосила таку „демократично-ліберальну" програму потрібних реформ, що буеносайреський „Наш Клич" міг тільки запитати іронічно, чому панове арґентинські комуністи не запропонують подібної програми московському урядові для застосування в СССР...

Комуністична партія в Арґентині нечисленна. Вона тут діє цілком відкрито. Має свої часописи, в тому числі тижневик „Знання" в українській мові на восьми сторінках великого формату. Проте, саме тому, що вона діє відкрито, її діяльність завжди була пильно контрольована, і за пероністичного уряду вона мусіла сильно вважати, щоб триматися в межах дозволеного. Саме тому вплив цієї офіційної леґальної комуністичної партії був незначний, і Перон не раз заявляв, що ця партія надто малочисленна, щоб з нею варто було поважно рахуватися: вона, мовляв, ніякої загрози пероністичному режимові не несе.

Тим часом, комунізм в Арґенті, як і в інших країнах, загрозливий не отією партією, що діє на поверхні і що всі її члени зареєстровані в поліції, — а тими комуністичними аґентами, що ніде не реєструються і що навіть свій комунізм заперечують, але діють згідно з наказами Москви, в дусі комуністичної доктрини.

Коли придивитися до справи з цієї точки погляду, то справа не представляється так рожево, як то малював Перон у своїх прилюдних виступах: було надто багато вказівок, що досить переконливо засвідчували про загрозливу інфільтрацію комуністів в різні організації і установи, де вони поволі перебирали командні пости. Досить указати, що на позиції генерального секретаря Генеральної Конфедерації Праці, яка командувала над 6 мільйонами організованого в синдикатах робітництва, стояли — один після одного — два визначних учасники громадянської війни в Еспанії, що офіційно не були комуністами, але вперто й послідовно впроваджували систему, яка з одного боку, відбивала цілком ясно тоталітарну систему Москви в її повній контролі синдикатів збоку держави, а з другого вела до боротьби з релігією і — в першу чергу — Католицькою Церквою, як найбільш небезпечним супротивником московської доктрини. „Альянца Націоналіста", що складалася з одчайдухів, які одержували платню до 5,000 пезів місячно і мали виконувати ролю пробойових відділів, коли розпочалася так звана „антиклерикальна" а фактично антирелігійна кампанія, вивісила була на фронті свого головного будинку красномовний напис „Релігія — опій народу. Ленін". Та „Аліянца" зовсім не була комуністичною, навпаки, — вона називалася „Націоналістичною"!

Маю цілком певні дані, що під час цієї „антиклерикальної кампанії", що закінчилася відомим паленням церков, деяких людей з народу, мабуть, таки комуністів, що носили назву „пероністів", перебирано за католицьких священиків, щоб вони в публічних місцях компромітували сан священика...

Коли політична поліція несподівано — ще до першої революції 16 червня — находилася в одну з комуністичних організацій, що носила безвинну назву Харитативної Білоруської Організації, то знайшла в ній картотеку з іменами понад десятя тисяч членів, з зазначенням дат вступу, різних поїздок, доручень і т. д. Виявилося, що величезна більшість цього членства, головно українського походження, належало перше до різних комуністичних організацій, об'єднаних в т. зв. Слов'янському Союзі, зліквідованому — за підривну діяльність — в 1949 чи 1950 році, коли було закрите й комуністичне українське „Світло", замість якого почало з'являтися „Знання". Поліція мала намір переправадити докладну студію усієї картотеки, але... міністер внутрішніх справ Борленґі з страшним обуренням запротестував проти наскоку на „Харитативну" установу і наказав негайно звернути картотеку. Запевняють, що жінка цього Ворленґі завжди підтримувала якнайсердечніші відносини з деякими особами із тутешнього совєтського посольства.

Політика уряду Перона щодо комуністів була досить нерівна і сумбурна. З одного боку, Перон саме себе проголошував завжди антикомуністом, і політична поліція провадила явно антикомуністичну акцію, тримаючи всіх відомих їй комуністів під контролею та доконуючи серед них часті арешти і труси. Українські національні організації, об'єднані в Українській Центральній Репрезентації, відомій своїм антикомуністичним наставленням, не зазнавали збоку поліції жадних труднощів, — навпаки, якщо давніше загальні збори тих наших організацій мусіли відбуватися в присутності поліційних аґентів, що домагалися провадження дискусій в арґентинській мові, то за останніх два роки ці аґенти на збори наших національних організацій вже просто не з'являлися, даючи їм повну свободу... Але, з другого боку, не бракувало і цілком певних вказівок на все більшу комуністичну інфільтрацію ,що приводила, наприклад ,до таких маркантних фактів, як влаштування — єдиної досі на всю Південну Америку! — ґрандіозної пропаґандивної виставки совєтської, а фактично московської, промисловости, що була одночасно і джерелом та засобом надто успішної комуністичної пропаґанди.

Коли комуністи, що стояли при владі в Ґватемалі, мусіли, з перемогою антикомуністичної революції, шукати політичного захисту, вони знайшли його перше в арґентинській амбасаді, а пізніше і в самій Арґентині, яка, щоб перевезти їх до Арґентини, вислала свої літаки. Проте, це не перешкодило тій же політичній поліції пізніше виарештувати всіх ґватемальських комуністів і засадити їх до в'язниці, з якої вони вийшли з перемогою антипероністичної революції ген. Льонарді.

(Закінчення на 3-ій стор.)

М. Заклинський

ДО ПЕРЕДІСТОРІЇ ЛИСТОПАДУ

(1)

Як скоро і всесторонньо може розвинутися поневолений нарід — яскравим прикладом є західньо-українські землі в останніх десятиліттях перед першою світовою війною. А пам'ятні Листопадові Дні 1918 року є прикладом, на якому треба нам учитися, яку велику користь має нація з довготривалої ідейної праці своєї провідної верстви — і як мстяться під час війни занедбання мирних часів.

I

Настанова нашої нації перед першою світовою війною була в Західній Україні різко противійськова. Наші селяни мали для цього свої причини: вони повинні були відбувати тяжку службу в чужій мовою і звичаями австрійській армії, а в випадку війни боротись і вмирати за далекі їм справи. Тому й не диво, що вони дивились на військову службу, як на дошкульне лихо. Інтеліґенція знову стояла під впливом недержавницької ідеології народовців (1860-их років), і з такого становища дивилася на військо. Крім цього перейняла дещо з пацифістичних і соціялістичних думок, що прийшли з Західньої Европи. Тому галицькі інтеліґенти мали відразу до війська і військової служби. Вони дивились на старшин, як на неробів, що знущаються над вояками, а на вояків, як на жертви мілітаризму. Власну військову службу, з якої вони виходили запасними старшинами, вважали за неприємну життєву перешкоду. Зв'язків із фаховими старшинами австрійської армії наше громадянство не піддержувало. Їх не запрошували на наші свята, на забави й балі, ані не нав'язували з ними товариських зв'язків. До військових шкіл наша молодь не вступала, бо не бажала собі старшинського звання. Місця призначені для українців у австрійській військовій академії, були з-правила необсаджені.

Тепер виглядає нам така настанова до війська дивною і незрозумілою. Але пригадаймо, що ідея нашої незалежної держави була ще й на початку 20-го віку зовсім нова у нас, як і на східних землях. Підносили її інколи промовці на вічах чи маніфестаціях чи при святкуванні важливих річниць. Власна держава була метою вартіснішої частини студентської молоді і декого зі старших громадян, але реальні вимоги держави, такі, як власна армія, були ще дуже далекі й нереальні, навіть для передових політиків і провідників студентської молоді. Зміна на краще почала наставати аж в останніх роках перед першою світовою війною. Тоді студент Іван Чмола (і кілька інших) пізніший сотник УСС і полковник київських Січових Стрільців, почав учити гурти нашої молоді військового ремесла. Сильно вплинули на настанову нашої молоді, та й потрохи і старшого ґромадянства виступ і бої УСС'ів, а від 1917 р. боротьба в Східній Україні за незалежну державу. Одначе події тих кількох років не всилі були затерти наслідків кількасотлітньої неволі та переконань, панівних у останніх десятиліттях перед війною.

Наслідки нашої відрази до війська сильно заважили на важкому становищі, в якому ми опинилися під час першої світової війни. Наших старшин не було ані в головній команді австрійської армії, ані в міністерстві війни. Зате було там багато поляків. Не було кому боронити нації перед інтриґою польських політиків — закидом москвофільства. Тому багато наших селян пішли на мадярські шибениці та ще більше до таборів. Не було кому боронити УССтрільців перед гадючими польськими інтриґами, не було кого відповідного призначити їм на команданта, чи постаратись, щоб їх числа не обмежувано до двох тисяч. Причиною ще й багатьох інших наших невдач і неспромог була саме ця недостача „кадрових" старшин.

Недостача булавних старшин заважила також на вислідї листопадових боїв. Щоправда, у наших вояків і старшин відродилася давня, прикметна нашій нації хоробрість. Одначе недостача старшин з високою військовою освітою і відповідним досвідом була тоді у нас трагічна. Вітовський і Стефанів були сотники. Гриць Коссак був майор. Такий був і їх воєнний досвід. Хоча Стефанів закінчив військову академію, не був у війні досвідчений, бо від березня 1915 р. перебував у московській неволі. Нам бракувало в листопаді 1918 р. у Львові кількох полковників чи підполковників, що навчились орудувати військами, як команданти полків чи бриґад у австрійській армії, або як начальники булав тих відділів. Було в нас кілька старих, давно вислужених полковників ще й не фронтовиків, але це не мало ніякого значення. Що у львівських боях мали ми небагато війська, так на один полк, це не було суттєве. Важливе було, що це військо боронило й атакувало довжений фронт, що умовини на кожному його відтинку були інакші, що ситуація була мінлива й вимагала досвіду та гнучкости в плянуванні і тактиці. Таких старшин нам бракувало, щоб виграти львівські бої.

Недостача фахових старшин зле вплинула також опісля на організацію Галицької Армії. Секретаріят військових справ був примушений запросити на провідні становища чужоземців. І щастя було, що міг їх дістати.

(Закінчення буде).

ВІСТІ ЗУАДК

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc. P. O. Box 1661, Phila 5, Pa.

РЯТУНОК ПЕРЕД ПРИМУСОВОЮ РЕПАТРІЯЦІЄЮ

Справа репатріяції стала знову загрозою для нашої еміграції в Европі. Правда, сьогодні вже важко уявити собі, щоб примусова репатріяція прийняла такі форми, як це сталось після закінчення другої світової війни, коли справді силою і при мовчанці, а то і допомозі західніх альянтів большевики витягали з укрить нещасних втікачів і везли їх „на родіну", на смерть чи в кращому випадку на поневіряння. Але вже перші тижні „вільного" життя у звільненій Австрії вказують що примусова репатріяція може бути насильною без фізичного насильства. Ні правди діти, ні Австрія, ні теж Німеччина у своїй господарській і політичній ситуації не мають ніякого інтересу в утримуванні великої маси емігрантів. Коли ще ділали міжнародні організації допомоги, тоді легше було цим самознищеним війною державам „терпіти" втікачів-емігрантів. Але коли ці втікачі-емігранти мали б обтяжувати господарку Німеччини, чи Австрії — тоді ставлення перерішене.

То ж і хоч нема безпосередньої загрози фізичного насилля в репатріяційній акції, і хоч — хочемо вірити — нема ніяких тайних клявзули про видачу емігрантів у договореннях політичних провідників Австрії, чи Німеччини з Москвою, то напевно сама рація звільненої Австрії диктуватиме їй сприяти репатріяційній акції. А таке сприяння від звичайної намови до морального насилля через утруднення правного порядку, як отримання праці, отримання дозволу на побут, отримання припадаючої допомоги ще у час загостреної большевицької кампанії за поворотом „на родіну", може бути однозначне з фізичним насиллям. Нові загрозливі вісті з Австрії дуже заактуалізували проблему репатріяції і примушують негайно діяти. Правда, є міжнародні договорення які в деякій мірі реґулюють права втікачів і рішають про становище цих втікачів. Є теж спеціяльна установа — уряд Високого Комісара для Справ Втікачів і завданням цього уряду не лише заступати права втікачів, але й допомагати. Але не зважаючи на ці міжнародні договорення становище втікачів-емігрантів в небезпеці. Крім цих міжнародних договорень, емігранти потребують теж мати прихильність народу і уряду країни, в якій вони живуть на міграції. А про таку прихильність важко говорити, наприклад, в Австрії.

Тому то загроза нової репатріяції примушує до реальної і більше безпосередньої дії. Самі протести і заходи перед урядами можуть не запобігти лихові. Ми мусимо враховувати, що тут іде, з одного боку, про рятунок групи (меншої, чи більшої) емігрантів і про державну рацію країни, в якій у рахунок входить становище самого уряду цієї країни і доля її населення, з другого. А втім, ми можемо мати повний образ із аналізи проблеми репатріяції на терені Австрії. Австрійський уряд офіціяльно заявив, що він пошанує право азилю для політичних емігрантів. Але тепер проблема, як доказати цим тисячам втікачів, що вони — політичні емігранти. Ми знаємо, що це ті люди, які ще перед кількома роками мусіли доказати, що вони були насильно вивезені німецькою владою на примусові роботи в Німеччину, бо інакше їх трактували, як коляборантів і слали „на родіну". Парадокс, але він заторкує життя тисячей втікачів-емігрантів. І в такій ситуації направду важко пересічному втікачеві доказати, що він справді політичний втікач.

Тому то рятунок перед новою загрозою мусить бути більш радикальний. А такий рятунок — це переселення наших емігрантів з Европи, з перенаселених країн Европи, в іміграційні заокеанські країни, в яких можна їм знайти не лише азиль, але і змогу жити.

Переселення — це найкращий засіб розв'язки проблеми еміграції в Европі, та й з погляду Суспільної Служби — це найкращий засіб допомоги взагалі. Переселення — це допомога людині допомогти самій собі, це подана дружня рука емігрантові - втікачеві, щоб він сам вийшов на життєвий шлях, включився в нормальний біг життя і став повноцінним членом суспільства.

Наш ЗУАДК ставив переселення на першому місці у своїй допомоговій акції на протязі років. Матеріяльна допомога — це конечність, але плянова розв'язка самої проблеми еміграції і ліквідація цієї проблеми лежить у переселенні наших емігрантів з Европи до багатих заокеанських країн. В той спосіб ЗУАДК дав змогу понад 30 тисяч українцям стати членами американського суспільства. В той спосіб допоміг ЗУАДК переселити інші десятки тисяч українців до країн Південної Америки, Австралії чи Канади.

Новий переселенчий закон, так званий РРА-1953, дає змогу знову поселити понад двісті тисяч емігрантів-втікачів на багато загосподарених широких просторах найкращої під економічним оглядом держави світу ЗДА. Українські втікачі в цьому законі можуть користати з квот, призначених для Німеччини, Австрії й інших европейських країн, які входять до НАТО. Значить, цей новий закон дає змогу, як не зліквідувати проблему втікачів - українців, то бодай у великій мірі її зредукувати. Якщо припустити в загальному, що в Німеччині є коло 20,000 українських втікачів, а в Австрії 6,000, тоді при доброй волі української громади у ЗДА і систематичній праці в цьому напрямі половина з цього числа українців могла б знайти свій дім у ЗДА на основі цього нового доброчинного переселенчого закону.

Спеціяльно переселення треба використати на терені Австрії, де існує безпосередня загроза репатріяції. Не треба чейже доказувати, що саме переселення — це і найкраща охорона емігранта перед можливістю репатріяції. Знову ж таки саме число українських втікачів на терені Австрії таке — відносно — невелике, що на цьому терені через переселення можна б вповні зліквідувати проблему втікачів-українців — тим більше, що хворих і нездібних можна б переселити до тих европейських країн, які зголосились прийняти таких втікачів.

Тому в час нової загрози вся українська громада у ЗДА повинна станути при ЗУАДКомітетові і допомогти йому в новій переселенчій акції. Та саме цієї української співпраці на терені ЗДА недостає. ЗУАДК мав всього 6,000 зголошених аплікантів на переселення до ЗДА, і за повний рік праці дістав ашурансів на лише несповна половину цієї кількости. Дотепер ЗУАДК має близько півтори тисячі ашурансів, значить — рахуючи глобально — півтори тисячі американських українців підписало ашуранси для переселення нових іміґрантів (є випадки, що один американський громадянин спонзорує кілька, а то і кільканадцять родин, тому число спонзорів далеко менше). А де ті тисячі наших українців, які всюди заявляють, що все віддадуть для добра української справи, а не хотять покласти одного підпису, щоб врятувати людську екзистенцію, а може і людське життя не лише з уваги на кровну спорідненість, але з чистої гуманности?

Часу вже небагато. Акція переселення на основі нового закону триває до кінця 1956 року. Але ашуранси треба виставити найдалі в наступних кількох місяцях. ЗУАДК потребує ще тисячу ашурансів. Тисячу осіб треба, щоб підписали ці ашуранси. А якби знайти навіть в одній громаді сотню людей із серцем і розумом, і кожний з цієї сотні підписав би по десять ашурансів (бо це може зробити), тоді сотня осіб могла б допомогти зліквідувати таку важливу проблему.

Чи ж справді не дивно, що так багато треба заходів для справи, яку при добрій волі можна б так легко розв'язати?

Т.

ЗУАДК В АВСТРІЇ

З уваги на останні події та прояви „заохоти до репатріяції в Австрії, місцеве представництво ЗУАДКомітету має великі завдання і відповідальність: забезпечити українських емігрантів перед усіми загрозами і труднощами. На фото: працівники представництва ЗУАДК в Зальцбурґу, пп. Кулицький (зліва) і Чудовський, перед приміщенням ЗУАДК в товаристві д-ра В. Галана під час його останніх відвідин в Европі

ІВАН ГОДЯК І ЗУАДК

Славної пам'яті фільмовий актор українець Іван Годяк, який здобув світове ім'я в американському фільмі, мав не

Іван Годяк

лише близьке відношення до своєї національної громади у ЗДА, але теж близько стояв до нашого ЗУАДКомітету. — Він не лише рахувався членом ЗУАДКомітету, але теж був добродієм і жертводавцем на цілі ЗУАДКомітету. Ще весною, в квітні 1948 року вплатив він свою членську вкладку сумою СТО долярів, на що отримав касовий квіт ЗУАДКомітету ч. 9853.

Літом 1947 року артист Іван Годяк виступив на великому Концерті в Шікаґо. Вислідом цього концерту була вплата до ЗУАДКомітету чеком на суму 10,000 долярів.

Під час Третіх Загальних Зборів ЗУАДКомітету 1951 р. Іван Годяк прибув до Филаделфії. Тут ЗУАДК влаштував для нього прийняття, в якому взяли участь представники ЗУАДКомітету, як теж і представники всіх українських організацій. Під час цього прийняття зустрілись два наші визначні артисти Володимир Блавацький і Іван Годяк, обидва сьогодні вже небіжчики. Тоді вони в довгій і дружній розмові обмінялись думками про театральне мистецтво, при чому Годяк виказав велике заінтересування і знання української сцени.

НАРАДА
ЕКЗЕКУТИВИ ЗУАДКОМІТЕТУ В СУБОТУ 8-го ЖОВТНЯ 1955 РОКУ

В суботу 8 жовтня ц. р. відбулись чергові місячні наради Екзекутиви Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, на яких обговорено і порішено такі справи:

I. Звідомлення з поїздки в Европу.

Екзекутива ЗУАДКомітету вислухала і прийняла з повним признанням звідомлення екзекутивного директора д-ра Володимира Галана з його офіційної поїздки в Европу в часі від дня 22 липня до 14 серпня 1955 року. У висліді цієї поїздки полагоджено справи допомоги американського уряду для українських емігрантів в Німеччині й Австрії, як теж справи фінансування морського транспорту нових аплікантів на переселення до ЗДА. Екзекутивний директор підписав договір із Міждержавною Організацією для переселення з Европи (ICEM) у Женеві, як теж і відбув розмови з американськими консулярними представниками, німецьким урядом і урядом Високого Комісара для справ втікачів.

II. Переселенча акція.

Акція переселення на основі нового переселенчого закону РРА-1953 в повному ході. ЗУАДКомітет вислав уже і дістав верифікацію у Вашинґтоні для 1,352 ашурансів, які покривають 3,101 особу. Для повного використання цієї акції переселення ЗУАДК потребує ще около тисячу ашурансів для переселення понад двох тисяч зареєстрованих у ЗУАДК українських аплікантів.

На ашуранси ЗУАДК і його заходами прибула вже на основі нового закону 341 особа. З уваги на те, що реченець, до якого діє цей новий переселенчий закон, підходиться до кінця і потрібно якнайскоріше зібрати потрібні ашуранси для решти наших аплікантів, Екзекутива звертається із закликом до всіх українських громад, щоб взяли участь у підписуванню ашурансів для наших аплікантів. Це головно стосується тих громад, які вже розібрали ашуранси, але їх ще не підписали і не повернули канцелярії ЗУАДКомітету, а саме головно: Ютика, Сиракюз і Петерсон. Справа дуже нагла. Якщо не дістанемо в найближчих кількох місяцях потрібних ашурансів, тоді прогайнуємо нагоду переселити понад дві тисячі українських залишенців, для яких переселення — це початок нового життя.

III. Персональні зміни.

Для більшої ефективности у переселенні, як теж і переведенні старших віком і хворих українських емігрантів до країн, які згідні таких іміґрантів прийняти (Швеція, Данія, Голляндія), Екзекутива затвердила встановлення на працю в представництві ЗУАДК на Австрію у Зальцбурґу п. Артеміду Джулинську - Мареш. Рівночасно з думкою про справність у переселенчій акції відкрито станиці ЗУАДКомітету у Франкфурті, Гамбурґу, Ганновері і Дортмунді — в Німеччині. Завданням цих станиць перевести реєстрацію всіх українських емігрантів і дати їм допомогу в переселенні, чи теж у затрудненні. Директором Европейського Представництва є під цю пору д-р Антін Перегінець.

IV. Допомогова акція.

В останніх чотирьох місяцях ЗУАДК розділив в Німеччині й Австрії 250,000 фунтів харчів (масло, молоко, сир, цукор і товщ). ЗУАДК обділює допомогою систематично 11,500 осіб в Німеччині і 3,000 осіб в Австрії. Зокрема з повної допомоги користають дитячі садки, літні табори, хворі. Харчі приділені ЗУАДКомітетові, як урядовій допомоговій агенції від американського уряду і їх вартість 70,000 долярів. На перевіз і кошти розподілу видаткував ЗУАДК 6,000 дол. Веручи до уваги велику доцільність харчевої допомоги в Німеччині, Екзекутива рішила замовити знову 350,000 фунтів харчів вартости 100,000 дол. на перші місяці 1956 року. Вже тепер Екзекутива звертається до українського громадянства у ЗДА складати пожертви на допомогову акцію ЗУАДК. Ця велика скількість харчів петребує перевозу і відповідного адміністрування, а перевіз й адміністрування мусять бути оплачені нами самими. Лише ті урядові аґенції, які виказують справність і відповідальність у допомоговій акції, можуть числити на урядову допомогу у харчах.

V. Громадська і культурна діяльність.

ЗУАДК має договір із центральною організацією української еміграції в Німеччині — ЦПУЕН у справі співпраці. Екзекутива рішила і надалі підтримувати культурно-громадську працю цієї установи, признаючи їй надалі дотацію в сумі 200 долярів місячно. Зокрема ця установа має зайнятись організацією української середньої школи на терені Німеччини і в цьому напрямі ЗУАДК дає повну підтримку для ЦПУЕН. Але справа організації школи на терені Німеччини ще не є якслід підготовлена нашою громадою в Німеччині і тому проголошені збірки на цю ціль на терені ЗДА — ще й із відкликом на ЗУАДК — не лише не є в порозумінні зі ЗУАД Комітетом, але теж передчасні. Справу української середньої школи на терені Німеччини полагоджує ЗУАДК в безпосередній співпраці із ЦПУЕН та й ЕЕкзекутива запевняє, що — якщо лише ця справа буде зріла до виконання, — ЗУАДК причиниться повністю для її підтримки і переведення в життя.

VI. Загальні Збори.

Згідно з постановою Екзекутиви ЗУАДКомітету П'яті Загальні Збори Злученого Українського Допомогового Комітету відбудеться в днях 12 і 13 листопада 1955 року, у Филаделфії в готелі Бельв'ю-Стретфорд. Усі делеґати мусять бути зголошені найпізніше до 1 листопада. У всіх справах, зв'язаних із Зборами, просимо писати на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P.O. Box 1661, Philadelphia 5, PA.

Пригадуємо, що згідно із статутом, участь у Зборах можуть мати лише делеґати тих Організацій - Членів ЗУАДК, які вплатили членські внески.

VII. Нарада Дирекційної Ради.

Екзекутива ЗУАДКомітету рішила теж, що нарада Дирекційної Ради ЗУАДКомітету відбудеться напередодні Загальних Зборів, у п'ятницю, 11 листопада ц. р. в авдиторії ЗУАДКомітету, у Филаделфії при вулиці Сьомій ч. 866. Екзекутива просить всіх ВШ Членів Дирекції прислати свої звідомлення про діяльність найдалі до 1-го листопада, щоб ці звідомлення можна було вмістити у друкований Звіт для Загальних Зборів.

VIII. Вияснення.

З уваги на кампанію в деякій нашій пресі, Екзекутива заслухала теж вияснення екзекутивного директора в справі його виступів перед українською громадою в Німеччині відносно консолідації всіх українських сил. Екзекутива ствердила, що стаття в „Америці" в ч. 169, з дня 16 вересня 1955 р. п. н. „Політичні потягнення директора ЗУАДКомітету" подає неправдиві дані та й перекрутила ввесь перебіг нарад у Мюнхені, як це між іншим подано теж у Мюнхенському часописі „Український Самостійник" у статтях учасників цих нарад.

Поступовання редакції „Америки", яка неправдиво інформацією ввела в блуд українських читачів тим дивніше, що ця стаття появилась саме в той день, коли екзекутивний директор ЗУАДКомітету переходив важку операцію і — зрозуміла річ — не міг дати особистої відповіді.

IX. Заклик до громади.

Екзекутива ЗУАДК з нагоди свого останнього перед Загальними Зборами засідання звертається з гарячим закликом до всієї української громади у ЗДА дати підтримку ЗУАДКомітетові в його переселенчій і допомоговій, як теж і суспільно-громадській діяльності. Головно під цю пору потрібні ашуранси і пожертви на переселенчий і допомоговий фонд. Лише при співпраці всієї громади зможе ЗУАДК завершити нову переселенчу акцію та й дати потрібну допомогу всім потребуючим.

Всі пожертви, членські внески і все листування просимо слати на вище подану адресу.

Екзекутива Злученого Українського Американського Допомогового Комітету.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет

866 Н. Сьома вулиця — Филаделфія, Пенсилвенія
Поштова скринька ч. 1661, — Телефон ЛОмбард 3-8096

ПОРЯДОК
П'ЯТИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ З. У. А. Д. КОМІТЕТУ
в днях 12-го і 13-го ЛИСТОПАДА 1955 р.
в залі готелю Бельв'ю-Стретфорд
на розі вулиць Брод і Волнет
ФИЛАДЕЛФІЯ, Па.

П'ЯТНИЦЯ, 11-го ЛИСТОПАДА, від год. 8 до 10 вечора — Реєстрація делеґатів.
Продовження реєстрації в СУБОТУ, 12 листопада, від год. 8 до 10 рано.

СУБОТА, 12-го ЛИСТОПАДА, о год. 10 ранку — ПОЧАТОК ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ.

ПРОГРАМА:

1. Відкриття Загальних Зборів,
2. Вибір комісій:
   а) Верифікаційної,
   б) Пресової,
   в) Номінаційної,
   г) Резолюційно-редакційної.
3. Звітування Управи:
   а) діючого голови,
   б) містоголов,
   в) секретаря,
   г) касира,
   ґ) екзекутивного директора,
4. Звітування Членів Дирекційної Ради,
5. Звітування Комісій:
   а) Суспільної Служби,
   б) Редакційної,
   в) Конкурсової.
6. Звіт Контрольної Комісії.
8. Звітування Конвенційних Комісій:
   а) Верифікаційної,
   б) Пресової,
   в) Номінаційної.
9. Вибір нової Управи,
10. Звіт Резолюційно-редакційної Комісії й ухвалення резолюцій,
11. Внески відносно майбутньої праці,
12. Закриття Загальних Зборів.

Обідова перерва: від 1 до 2 год. сполудня.

Програма Загальних Зборів продовжується в НЕДІЛЮ, 13-го *листопада, від год. 11 рано — згідно з поданою вище схемою.*

СУБОТА, 12-го ЛИСТОПАДА, год. 7 вечора в залі готелю Бельв'ю-Стретфорд — СПІЛЬНА ВЕЧЕРА-БЕНКЕТ для делеґатів і гостей.

НЕДІЛЯ, 13-го ЛИСТОПАДА, год. 7 вечора, в залі КЛЮБУ ГОРОЖАН при вулиці Френклін ч. 847 — ВИСТАВА п'єси Миколи Понеділка: „А ми тую червону калину", у виконанні театру під управою Володимира Шашаровського.

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ переводить контролю діловодства в четвер 10-го листопада.

НАРАДА ДИРЕКЦІЙНОЇ РАДИ ЗУАДКомітету у п'ятницю, 11-го листопада о год. 11-ій рано в авдиторії дому ЗУАДКОМІТЕТУ при вулиці Семій ч. 866 у Филаделфії.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет

ДОПОМОГУ РОЗДІЛЕНО

Згідно із звітом Екзекутиви ЗУАДКомітету на засіданні 8-го жовтня 1955 року, Злучений Український Американський Допомоговий Комітет отримав літом 1955 року від американського уряду і розділив між українською еміграцією в Европі 250,000 фунтів харчів, а саме: масла, молока, сира, яєць і товщу.

Як відомо в загальному з преси, американський уряд надмір споживчих товарів (т. зв. „серплес") призначує на розподіл потребуючим в різних країнах світу. Цей приділ безплатний, але його може отримати лише та організація, яка має урядове визнання і яка має апарат, щоб перевести справедливий і відповідальний розподіл під контролею амер. уряду.

Такою українською організацією — є ЗУАДК і ЗУАДК користає із цього урядового приділу, щоб передати його українцям в різних країнах Европи. Головна допомога йде до Німеччини, де є Европейське Представництво, ЗУАДКомітету та й ціла сітка відділів і станиць, як теж до Австрії, а то і до Франції та Бельгії, в яких це країнах ЗУАДК має свої представництва.

Розподіл допомоги, приділеної урядом, іде за випрацьованою і випробованою десятьма роками діяльности ЗУАДКомітету системою. На першому пляні в розподілі є хворі і немічні, далі діти і молодь та нездібні до праці. Цього літа ЗУАДК звернув спеціяльну увагу на молодь, приділюючи велику кількість харчів дитячим садкам, а теж і літнім таборам Пласту і СУМ-у.

Велика кількість харчів дозволяє тепер ЗУАДКомітетові покрити майже все запотребування допомоги. Екзекутива ЗУАДК поробила вже заходи про дальшу допомогу і на перші місяці 1956 року замовлено вже 350,000 фунтів харчів на загальну суму 100,000 долярів.

Приділ харчів безплатний, але цей приділ можливий лише тому, що ЗУАДК має зорганізований апарат і сітку для розподілу. Зрозуміла річ, що утримання цього апарату вимагає коштів, як теж вимагає коштів достава допомоги для потребуючих. Ці кошти винесли при останньому розподілі, що вартував 70,000 долярів, — 6,000 дол. Ці гроші вже йдуть з каси ЗУАДКомітету і на це потрібно вже фондів від української громади. Знаючи, яку велику благодать несе ця велика харчова допомога ЗУАДКомітету для наших емігрантів в Европі, наша українська громада у ЗДА напевно своїми пожертвами допоможе ЗУАДКомітетові, щоб він міг діставати урядову харчову допомогу і справедливо та доцільно розділювати її нашим братам у потребі.

Про конечність і доцільність цієї харчової допомоги, хай говорять уривки із автентичних листів від обділених допомогою українців в Европі.

Цим пересилаємо щиру подяку від імені української пластової молоді в Німеччині за уділення щедрих харчових дарів на удержання наших пластових таборів, що відбулися в часі від 18 липня до 28 серпня 1955 року в Гохлянд біля Кеніґсдорфу для 209 учасників.

Завдяки цим Вашим дарам молодь і дітвора могла мати достатнє відживлення і зазнати здорового відпочинку. Ми одержали: 1,120 фунтів масла, 758 ф. цукру і 100 ф. сира.

За Краєву Пластову Старшину: Дам'ян Пелеnський (голова) і Маркіян Заяць (секретар),

— о —

Головна Управа Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині дозволяє собі скласти щиросердечну подяку від українців за посилену харчову допомогу, яку вони дістають відд ЗУАДК.

Ця допомога є не тільки підтримкою фізичного існування в наших невідрадних умовинах але вона теж зміцнює нашу громаду морально. Просимо передати нашу подяку всім заокеанським братам, як і американському урядові.

За Головну Управу ЦПУЕН: М. Дорожинський (голова), А. Мельник (ген. секретар), І. Лиxолий (реф. Суспільної Опіки).

— о —

Юнацькому таборові СУМ, в якому побувало 155 дітей, допомогли харчами і готівкою українські організації.

... ЗУАДК приділив для цього табору в Шенгав, у Німеччині 280 кілограмів сира, 175 кілограмів цукру і 160 кілограмів масла. КК СУМ-у в Німеччині й Австрії складають усім, хто причинився до влаштування табору, свою найсердечнішу подяку.

Із статті „Закінчення сумівського табору" у „Шляху Перемоги" з дня 4-го вересня 1955 р.

— о —

Старці табору Фарель складають Злученому Українському Американському Комітетові щиру подяку за надіслану їм допомогу в харчах. Допомогою цією Ви вже по сотий раз дасте доказ великої любови до своїх братів по крові і піклування немічними старцями, яких воєнне лихоліття вирвало з їхніх рідинних осель і кинуло на далеку чужину, щоб вони не в своїй рідній, але в чужій, непривітній землі зложили свої змучені кості. За Вашу пам'ять про нас велике Вам спасибіг.

Фарель, 29 серпня 1955. — І Юськевич — уповноважений.

— о —

Церковна Рада Української Православної Парохії в Мянгвайд - Фарет оцим має честь потвердити, що — за весь час свого існування — вона не мала жадної нагоди й потреби жалітися на будь-які кривди в опіці над вірними нашої Парохії збоку ЗУАДКомітету, чи теж його урядовців. Натомість стверджуємо, що всі українці нашої оселі, без різниці віроісповідання користаються однаковою опікою, як у справах переселення, так і при розділі харчової допомоги.

Уважаємо за свій святий обов'язок зложити нашу щиру подяку за дотеперішню опіку і просити Вас рівночасно і в майбутньому пам'ятати про нашу нужду і потреби.

За Церковну Раду Української Православної Парохії св. Володимира: Іван Мойсюк, голова.

— о —

Ми нижче підписані мешканці українського осередку в Розенгаймі складаємо подяку за надіслання нам ЗУАДКомітетом так великої кількости харчів, що є великою помічччю для нас, а ще більше для наших малих дітей. Просимо передати нашу щиру подяку всім жертводавцям.

Підписи — ...

— о —

В залученні пересилаємо листи з власноручними підписами, як і Акт Розподільчої Комісії і розписку Батьківського Комітету, як документи про розподіл приділеної ЗУАДКомітетом допомоги. Складаємо найщирішу подяку ЗУАДКомітетові за таку велику допомогу, бо дотепер ще не були наші таборяни так багато обдаровані і задоволені.

Ю. Верещак — уповноважений.

— о —

В залученні пересилаємо листи розподілу допомоги ЗУАДКомітету від оселі Бакнанг. Складаємо найсердечнішу подяку Центральній Управі ЗУАДКомітету за опіку над нами скитальцями на чужині і за всі ці зусилля, щоб нам допомогти, хай обдарить Вас Всевишній всіма благами.

У. Романюк — уповноважений.

— о —

Від Української Громади „Альтерсгайму" в Дорнштадті висловлюємо найсердечнішу подяку за те, що Ви згадали нас — обездолених і вислали нам харчову допомогу. В теорії справа виглядати може, що мешканці „Альтерсгайму" вповні забезпечені і не потребують харчової допомоги, але на ділі воно не так. Тому просимо і про нас не забувати, а подяку за цей приділ ми вишлемо публічно до наших газет.

П. Трембовецький — уповноважений.

— о —

Управа Делеґатури ОУЖ в Інґольштадті, складає щиру подяку за приділ жарчових продуктів для дитячого садку, а саме 185 фунтів цукру, 118 ф. масла, 128 ф. молока, 36 ф. сиру і 30 ф. смальцю. За все це щиро дякуємо.

Бляника Бачинська (голова), Марія Головінська (секретар).

— о —

Управа Делеґатури ОУЖ у Мюнхені - місті почувається до милого обов'язку зложити щиру подяку за передані харчі для школи і садка. Рівночасно повідомляємо, що частину харчів (масло і сир) роздали ми дітям до дому. Продукти уживаємо для піввечірків.

І. Гиплевич (голова), О. Яримович (секретар).

— о —

Листа обдарованих у Карльсруге (приділ по 1 фунтові цукру, 2 ф. масла, 1 ф. сиру, 1 ф. товщу і 1½ ф. молока).

1. Архиєпископ Нікaнор Абрамович, 2. Петро Баб'як, далі 135 підписів за 292 приділи.

— о —

Листа працівників Видавництва „Шлях Перемоги":

1. Данило Чайковський, 2. Петро Кізко, 3. Володимир Державин, 4. Ростислав Єндик, 5. Володимир Леник і т. д. (п'ятнадцять осіб), для яких видано (на 18 осіб) 7-го жовтня 1955 р. — 36 фунтів масла, 162 ф. молока і 18 ф. товщу.

— о —

Я нижче підписаний складаю щиру подяку за харчову підмогу, яку я отримав 11 жовтня 1955 р. і рівнож дякую, що не забуваєте про нас, бо ми тут живемо без організації, без церкви, а наші діти без школи. Ще раз сердечно дякуємо.

М. Клим, Берлін, Німеччина.

— о —

Оцим листом висловлюю Вам — Комітетові і всім українцям, які не забувають нас у Німеччині, щиросердечне дякую.

Через хворобу леґенів я не міг еміґрувати і мусів залишитись у Німеччині. Я пролежав у санаторії багато років. Дістаю від [illegible] 65 марок і 20 марок [illegible] помоги.

Одержую я так само допомогу харчами від ЗУАДК. Останній раз я отримав дуже гарну допомогу: масло, молоко, сир, цукор і ін. Дуже Вам дякую. Це є дуже і дуже велика допомога.

Іван Даценко, Мюнхен.

— о —

У вересні цього року українці-мешканці Будинку для старців в Дорнштадті (Німеччина) одержали харчову допомогу від Відділу ЗУАДК в Мюнхені.

Великою несподіванкою був для нас цей цінний дар. Багато серед нас у цьому притулку є хворих, немічних і самітних, що так конечно потребують помочі.

Ми всі схвильовано зраділи, коли отримали цю харчову допомогу, щедро зібрану нашими братами і сестрами в Америці.

З почуттям безмежної вдячности приносимо дорогим жертводавцям наше щире українське СПАСИ-БІГ, а в своїх молитвах благатимемо Всевишнього, щоб всім Вам послав здоров'я і щастя в житті на вільній і багатій американській землі.

Рівнож складаємо нашу щиру подяку Централі ЗУАДК у Филаделфії (дир. д-р В. Галан), яка очолює шляхетну акцію допомоги нам українцям-залишенцям, та Відділові ЗУАДК в Мюнхені (дир. д-р А. Перегінець) за ретельний переказ нам допомоги, яка так неодмінно потрібна тепер обездоленим старцям-скитальцям.

З чуттям глибокої пошани і подяки:

З доручення українців - мешканців Будинку для старців, що отримали допомогу —

П. Трембовецький

10 жовтня, 1955 року, Дорнштадт, Альтерсгайм, Зах. Німеччина.

Загально в останні місяці розділено в Німеччині 207,350 фунтів харчів, вартости 48,254 долярів і обділено цими харчами — 10,264 особи. Окремо переведено розподіл харчової допомоги в Австрії Представництвом ЗУАДК у Зальцбурґу.

ПОМОЖІТЬ ДОПОМАГАТИ!

На маргінесі допомогової діяльности ЗУАДК'у

Після 10-ти років перебування на чужині більшість українців пустила корені в ґрунт нового поселення і живе нормальним життям, подекуди навіть в добробуті. Вимок становить тільки Німеччина, Австрія і може Франція. В цих країнах малощо змінилося для українців від 1946 року. Скромні, а то й погані мешканеві умовини, безробіття, настороженість німецького оточення до „авслендера", погане відживлення і тим подібні недостатки витискають на психіці і на зовнішньому вигляді українців в тих країнах своє п'ятно.

Серед таких обставин матеріяльна допомога ЗУАДК-ту, хоч переважно дуже скромна, має для наших людей в Німеччині й Австрії цілком поважне значення. Кілька фунтів масла, цукру чи інших харчових продуктів робить дуже поважну рубрику в бюджеті наших зубожілих залишенців. Ті наші люди, які вже пізнали краще життя в ЗДА, Канаді чи Австралії і звикли, а може і забули за пережите в Німеччині — ледве чи спроможні нині вжитися як слід в становище тих, які чекають на... фунт цукру чи масла з ЗУАДК-у. Та, на жаль, воно так є. Того фунта цукру і масла українці в Німеччині ще потребують. Потребують помічної руки своїх заможніших братів. Для прикладу скажемо, що останні кілька місяців, під час яких ЗУАДК не допомагав через фінансові труднощі — багато родин дуже прикро відчули.

А тим часом здавалось би, що перебоїв у допомозі не повинно бути. Та ж масло, сир, цукор — американський уряд ставить до диспозиції допомоговим організаціям даром в необмеженій кількості, оплачує навіть транспорт з Америки до Бремену. ЗУАДК повинен мати лише стільки власних фондів, щоб перевезти дароване добро з пристані на місце розподілу, тобто до поодиноких таборів і осель. Але, на жаль, і тих грошей українська суспільність ЗУАДКові до диспозиції не дає. І тому ми звертаємося з закликом до людей доброї волі в ЗДА і Канаді: допоможіть помагати! Забезпечіть ЗУАДК-ові фонди, щоб він міг допомогти Вашим потребуючим рідним, знайомим і приятелям в Німеччині, Австрії тощо! Подбайте, щоб дари американського народу дісталися також до рук потребуючих українців!

В останньому місяці ЗУАДК розділив досить поважну кількість продуктів, але міг би при забезпеченій допомозі збоку громадянства — розділити вдвічі і втричі більше.

В загальному одержано слідуючі харчі до розподілу:

20, 000 амер. фунтів цукру на суму 1,226 долярів.

23,000 амер. фунтів рослинного товщу на суму 5,290 дол.

47,000 амер. фунтів сиру на суму 11,750 дол.

34,320 амер. фун. спорошкованого молока — на суму 10,245 дол.

47,000 амер. фунтів масла на суму 19,743 дол.

Цей приділ харчів розділено на 106 осередків поселення українців в Німеччині, в нього скористало досі 7,960 дорослих осіб (акція провадиться далі), які підпадають під категорії потребуючих допомоги, як також 1,404 дітей в дитячих садочках і школах. З цього приділу по сьогоднішній день розділено вже 52,5%. Наступний розподіл харчів відбудеться в найближчих тижнях.

Крім матеріяльної допомоги, українці в Німеччині й Австрії потребують також помочі в еміґраційних справах. На сьогодні 3,807 осіб бажаючих еміґрувати є вже зареєстровані в ЗУАДК-у і переходять „процесінґ". 360 осіб виїхали вже цього року за океан і дальших 70 осіб, що вже мають візи, чекають на транспорт. З призначенням треба відмітити, що українська суспільність в ЗДА вже майже повністю забезпечила ашурансами бажаючих еміґрувати, і за це належиться їй щира подяка.

Добровільна діяльність ЗУАДК-у розгортається ще в одній, в загальному мало відомій широким колам, ділянці. Це т. зв. допомога з фондів ЮСЕП. З неї можуть користи ті українці-втікачі колишні громадяни СССР, які жили там до 1 вересня 1939 року, мали совєтське громадянство і покинули кордони СССР після 28 вересня 1939 р. Допомога, яка їм забезпечується, йде іноді в тисячі німецьких марок, і служить на те, щоб втікач міг створити для себе варстат праці і ввійти в господарську структуру Німеччині, або Австрії.

ЗУАДК, ця одинока міжнародньо визнана українська допомогова установа, має можливість зробити дуже багато добра для українців у вільному світі, але до того вона мусить мати їхнє зрозуміння і прихильність. Без того всі шанси і користі, які українці можуть через ЗУАДК осягнути — пропадуть невикористані. А до цього допустити не можна.

О. С.

(Український Самостійник, Мюнхен)

ЗУАДКомітет у своїй допомоговій акції для українських еміґрантів в Західній Европі приділює окрему увагу потребам молоді і дітвори. Цьогорічні вакаційні табори Пласту і СУМ відчули цю опіку найкраще, бо мали від ЗУАДКомітету поважну допомогу не тільки в харчах, але й таборовому устаткуванні (шатра і т. п.). На фото: Богослуження в одному з Пластових таборів у Німеччині, що його відвідав д-р Ґалан під час свого побуту в Европі, цього літа.

...а тут д-р Ґалан (другий зліва), в товаристві (від ліва) д-р Коновальця, команданта табору д-ра Пеленського і д-ра Перегінця, европейського представника ЗУАДК, — стверджує, що „таборова капуста на ЗУАДКівському маслі" смакує направду „пріма".

РІЗДВЯНОСВЯТОЧНА ДОПОМОГА ЗУАДКОМІТЕТУ

Приділ від американського уряду у харчах (цукор, масло, сир, яйця, молоко, товщ), що його отримує ЗУАДК для розподілу для українських еміґрантів в Европі, дозволяє вже тепер запевнити повну допомогу українцям в потребі в період Різдвяних Свят. Управа ЗУАДКомітету вже тепер опрацювала плян допомоги, беручи за підставу для розподілу випрацьовану на протязі років систему розподілу, яка в першу черґу ставить хворих і інвалідів, далі дітей і шкільну молодь і родини. В цій акції допомоги ЗУАДК, як завжди, не бере під увагу ні віровизнання, ні політичних переконань, а несе допомогу кожному, хто її справді потребує.

При цій нагоді Управа ЗУАДКомітету звертає увагу, що — хоч і приділ американського уряду у харчах безкоштовний, то акція розподілу вимагає коштів, які мусить покрити ЗУАДК. ЗУАДК не лише мусить покрити кошти доставки харчів, але теж мати апарат для розподілу. Лише тому, що ЗУАДК покриває ці кошти і розпоряджає своїм апаратом, він може користати із цього приділу харчів від американського уряду. Тому то Управа ЗУАДК звертається до всієї української громади у ЗДА з проханням скласти пожертви на допомоговий фонд ЗУАДК, бо власними фондами можемо запевнити теж і допомогу від уряду для українських залишенців.

Тут треба теж згадати про акцію однодолярових пакетів КАРЕ. Ці пакети — це теж той же приділ уряду і в них ті ж самі товари: цукор, масло, товщ, сир, молоко і яйця, що їх дістає теж від уряду ЗУАДК. Та організація КАРЕ — не запевняє доставки пакету на адресу обдарованого. КАРЕ може доставити щонайменше сто таких пакетів на адресу наприклад Станиці ЗУАДК в якомусь із міст Німеччини і звідтам знову ж ЗУАДК мусів би ці пакети доставляти на місце призначення. Тому то кошт такого пакету з доставою до обдарованого мусів би бути 2 доляри. Ці пакети можуть бути розділені на терені Німеччини чи інших країн Західньої Европи. До Австрії їх не висилається. Тому, що в Німеччині ЗУАДК має вповні наладнаний розподіл допомоги приділених урядом харчів, на цей терен нема підстав висилати таких однодолярових пакетів. ЗУАДК радо переведе такий розподіл цих однодолярових пакетів на терені Франції, чи Бельгії, але — як зазначено вище — потрібно мати щонайменше сотню замовлень, щоб КАРЕ доставило ці пакети до станиці ЗУАДК для дальшого розподілу.

КОЛИ ТРИВОГА, ТОДІ ЗУАДК

Погано „попікся" п. Іван Г. із далекого стейту Висказин. Він прибув до ЗДА перед п'яти роками вбогим і розторощеним скитальцем. — Але нормальні обставини життя привернули йому нормальні людські побажання. — Просто — він постановив одружитися. В нього добра робота, своя власна хата, готівка в банку та ще й американське громадянство у кишені. Та жінку хотів він мати свою, українку. І благородна душа п. Івана Г. хотіла ще й допомогти котрійсь убогій душі у Німеччині й тому постановив вибрати собі жінку з-поміж скиталок у Німеччині.

Побачив він оголошення в газеті і почав листування. Листування зблизило знайомство і вкінці п. Іван Г. постановив, що це саме та, за якою він шукає. Ось і треба її лише переселити.

Але замісць звернутись негайно в цій справі до ЗУАДК, він таки залишився далі вірний листуванню. А його вибрана зажадала в листі лише присилки 800.00 дол. на покриття коштів переїзду, як теж і оплачення всіх ходів, щоб дістати візу. І добросердний п. Іван Г. післав цю суму. Та це був його останній лист і він залишився без відповіді. Наречена вже більше не відписувала та й згубилась у перелюдненій Німеччині. — Тепер п. Іван звернувся до ЗУАДКомітету. Але у своїй наївності він і адреси цієї своєї „вибранки" не має (всі посилки ішли на пост рестант), і взагалі її не знає. Запізнались через оголошення в газеті. Пізно опам'ятався п. Іван Г., щоб звернутись до ЗУАДК. Бо якби він це зробив ще заки почав думати листуватись із кимнебудь, тоді мав би запоруку, що кожну справу, яку б він не почав через ЗУАДК, міг би її довести до повної і щасливої розв'язки.

В ЮНІОН ПАРКУ

— Ну, пане Гула, коли ж приїдуть ці наші залишенці, яких ми обидва до спілки виписали?..

— О, ви хотіли б таким гострим темпом?.. Та ще року немає, як пішов ашуранс до Австрії. Дехто вже три роки чекає на своїх...

— Так мені бачиться, що американське темпо не завжди однакове. Як будують, наприклад, якийсь хмародер, або міст, чи гайвей то робота дійсно посувається гальопом. А з тими залишенцями, то їм так іде, як мокре горить.

— Ну, тепер піде справа швидким темпом. Писало в „Свободі", що три кораблі вже приїхали, а четвертий в дорозі.

— Та дай, Боже. А то, знаєте, дехто має з тим переселенням правдиву заморочку. Один інженер з 5-ої вулиці виписав три роки тому молоду пару, що тільки, як то кажуть, вступила в стан варіяцький... Ну, нині ця молода пара вже собі приховала двоє дітогок. То тепер треба виставляти для збільшеної родини нові ашуранси, або старі цілком переінагувати?..

— Говориться, що бідося в тих таборах, але наш нарід, славити Бога, множиться.

— Те, що множиться — то ол райт. Нашу націю сильно перетеребили черех війну і свіжий прибуток не зашкодить. Гірше лихо, що в тих таборах залишилось багато інвалідів і сухітників, а з ними, як той казав, ні в кут, ні в двері: ні до Америки їх брати, бо не пускають, ні в Европі лишати, німцям на поталу...

— Гай, буде мати доктор Галан ще досить клопоту з тим нещастям...

— Та й доктор Галан сам собі з тим не порадить, як ми його не підопремо.

— Хто ж то — ми?.. Ви і я?..

— Та ні, вся політична еміґрація!

— Ой, вже нема, сусідо, політичної! Політична була так довго, доки ходила пішки. А як змоторизувалися — то ґуд-бай! Як ви їдете автом, то не маєте часу ставати з кумом на політику, бо надійде поліцай та й всуне вам тікета.

— Так, сусідо, та чи ми політичні, чи неполітичні, змоторизовані, чи пішоходи, але на одну річ мусимо знайти час: на допомогу тим бідакам в Европі.

— Та ж я, власне, збираюся нести пачку на пошту...

— Ходіть, я вам поможу.

Ікер.

ПРИКЛАД ГІДНИЙ ДО НАСЛІДУВАННЯ

Є багато ще аплікантів ЗУАДКомітету, які прибули заходами нашого Комітету ще у 1949 році і дотепер не вирівняли коштів переселення. Ці особи не лише діють на шкоду нашої організації, але теж і шкодять загальній справі. Бо своєю несовісністю вони стримують переселенчу акцію, яка має допомогти новим аплікантам почати нове краще життя.

Але є теж випадки, що наші апліканти не лише скоро виплатили свій довг, але стали членами ЗУАДКомітету і постійними пожертвами сприяють нашій праці. Перш за все тут згадати треба подружжя Клепачівських, Константина і Марію, які кожного місяця вплачують до ЗУАДКомітету пожертву в сумі 5 долярів на допомогову і переселенчу діяльність.

В іншому місці ми подали про велику харчеву допомогу, яку отримав ЗУАДК від американського уряду і розділює нашим еміґрантам в Европі. Ми теж подали, що для того, щоб користати із урядового приділу допомоги, треба розпоряджати своїм урядничим апаратом, як теж мати фонди на перевіз і доставу допомоги. Отже ж ЗУАДК мусить мати фонди, щоб могти дістати урядову допомогу в харчах. З листів подяки бачимо, яка конечна ця харчева допомога в Німеччині й Австрії. То ж і обов'язком нашої громади у ЗДА зложити фонди на адміністраційні видатки, щоб ЗУАДКомітет міг отримувати і розділювати українським еміґрантам в потребі урядову допомогу.

Теж потрібні ЗУАДКомітетові фонди на переселенчу акцію. Є два роди аплікантів у переселенчій акції. Одні мають рідних у ЗДА і ці рідні не лише спонзорують їх приїзд, але й оплачують адміністраційні видатки. Іншим ЗУАДК шукає анонімних спонзорів, від яких не може вимагати теж оплачення адміністраційних видатків переселення. Тому то ЗУАДК оголосив збірку на переселенчий фонд, з якого можна б покривати адміністраційні кошти переселення анонімних аплікантів. Ті, хто не може підписати ашурансу, можуть взяти участь у переселенчій акції, вплачуючи пожертви на переселенчий фонд.

Справа переселення і допомоги не може бути відкладеною. Вона вимагає негайної дії.

ПРОБЛЕМИ

У своїй довгорічній праці ЗУАДК перемінився на в деякій мірі українське консулярне представництво. Це ж бо до ЗУАДК відноситься кожний українець із довір'ям не лише у кожній переселенчій справі, але теж у кожній правній справі. Ось родина, яка вже п'ять років у ЗДА. Ця родина залишила немовлятами двоє дітей ще в 1940 році, коли була вивезена на роботу до Німеччини. І тепер робить заходи для переселення цих дітей з України. Хто має полагоджувати цю справу: лише ЗУАДК.

Ось іншна справа. Батько прибув ще 1902 року до ЗДА. Тут одружився і тут народились діти. Але ці діти з мамою повернулись ще перед війною до рідного села і там залишились. Тепер батько бажавби переселити дітей, бо мама там померла. Хто має повести справу? Знову ЗУАДК. А скільки правних справ з неточними даними, з клопотами при натуралізації, з інтервенціями перед консулями, з інтервенціями в справах відшкодувань і пенсій. У всіх цих справах заступником українських еміґрантів і теж українських поселенців у вільному світі є ЗУАДК, який має вже досвід праці і потрібні зв'язки.

АДРЕСИ СТАНИЦЬ ЗУАДКОМІТЕТУ В ЕВРОПІ

Для справности в полагодженні переселенчих справ, як теж і переведення повної і систематичної допомогової акції ЗУАДК утримує цілу сітку своїх станиць в Европі, головно в тих країнах і місцевостях, де живуть більшими групами українські втікачі-еміґранти.

Централя Европейського Представництва ЗУАДКомітету є в Німеччині, в місті Мюнхен і її адреса така:

United Ukrainian American Relief Committee
European Headquarters
Schoenberg Strasse 9, Muenchen 27, Germany

На терені Німеччини є ще п'ять окремих станиць ЗУАДКомітету, у Франкфурті, Ганновері, Дортмунді і Берліні й їхні адреси такі:

United Ukrainian American Relief Committee
Branch in Frankfurt / Main
Froschhauser Str. (Siedl.) F-17, Frankfurt / Main

United Ukrainian American Relief Committee
Branch in Hamburg
Biernatzki Strasse 31, Hamburg — Altona

United Ukrainian American Relief Committee
Branch in Hannover
Schierholz Strasse 41, Hannover — Buchholz

United Ukrainian American Relief Committee
Branch in Dortmund
Osterfeld Strasse 127, Dortmund — Eving

United Ukrainian American Relief Committee
Lentze Allee 109, Berlin — Dahlen

Представництва ЗУАДКомітету є теж в Австрії, Бельгії і Франції й їх адреси такі:

Австрія:

United Ukrainian American Relief Committee
Branch in Austria
Hellbrun 14, Hellbrunner Allee 18, Salzburg, Austria

Бельгія:

United Ukrainian American Relief Committee
Delegue en Belgique
63, rue de Stassart, Bruxelles, Belgium

Франція:

United Ukrainian American Relief Committee
Delegue en France
13, rue Taine, Paris XLL, France

У всіх справах переселення, допомоги, чи правної охорони, українські еміґранти звертаються до одної із найближчих станиць ЗУАДКомітету і там можуть знайти поміч, пораду й опіку.

ПІД ОПІКОЮ ЗУАДК

„Масток" ген. Удовиченка біля Парижу, в якому проживає п-ні Ольга Петлюра, дружина сл. п. Головного Отамана, якою ЗУАДКомітет окремо опікується. Сильветку п-ні Петлюри видно з вікон цього трикімнатного домику ген. Удовиченка.

ВИСТАВА П'ЄСИ М. ПОНЕДІЛКА З НАГОДИ ЗБОРІВ ЗУДК

Як і давніше з нагоди попередніх Загальних Зборів ЗУАДКомітету, так і цього року відбудеться з цієї нагоди мистецька імпреза. А саме в неділю, 13. листопада ц. р. в залі Клюбу Горожан при вулиці Френклін ч. 847 відбудеться вистава нової п'єси Миколи Понеділка п. н.: „А, ми тую червону калину". П'єсу підготовила театральна група колишніх артистів Львівського Театру під управою реж. Володимира Шашаровського. П'єса Понеділка була на Конкурсі ЗУАДК і здобула прихильну оцінку від членів Жюрі Конкурсу. Теж мистецька програма буде включена до Спільної Вечері-Бенкету, що відбудеться в рамках Загальних Зборів ЗУАДКомітету в суботу, 12 листопада в готелі Бельв'ю-Стретфорд у Филаделфії. На цьому Бенкеті виступлять теж представники офіційних чинників з Вашинґтону.

Н. Савченко

ОКСАНЧИН РОВЕР

Рік тому Оксанка жила з татом і мамою в одному з таборів у Німеччині. Оксанці тоді було тільки сім рочків. Вона маленька пустійка: любить бавитися з котиком, песиком, але вона мила дівчинка й слухається тата й маму. Хтось не повірив би, що завжди, ну може, але назагал вона чемна. В Німеччині Оксанка вже ходила до таборової української школи, навчилася писати, читати й рахувати до 1,000. Ого, не дивуйтеся, це мудра дівчинка! А як гарно вона декламує! Вона знає вже багато віршиків і любить їх деклямувати на різних українських святах. Не забуває Оксанка й молитися щоранку й щовечора. А перед їжею й по їжі не забуває перехреститися, — так навчила її мама.

Одного разу тато прийшов веселий і сказав: „Ну, і ми їдемо до Америки!" Мама перехрестилася й сказала „Слава Тобі, Боже!" А Оксанка, як зачула, що вони їдуть до Америки, почала плескати в долоні й бігати по хаті. Оксанка багато чула про Америку і їй ввижалася вона якоюсь казковою чудовою країною. Там напевне мама перестане плакати, а тато сумувати. Усі, що вже поїхали, пишуть, що їм там дуже добре.

Оксанка насамперед оповіла радісну новину своїм лялькам, а потім побігла до товаришки, Марійки. „Марійко, — гукнула, як тільки вскочила до їх хати — „Ми їдемо до Америки!" Марійка була старша за Оксанку на рік. Вона сумно подивилася на свою маму, що лежала хвора в ліжку й кашляла. „А ми не можемо їхати, хоч би й мали дозвіл", — і на її очах заблисли сльози. Оксанка кинулася обіймати свою товаришку: „Не сумуй, Марійко, мама видужає, Бозя добрий і ви також поїдете. Чи ти візьмеш собі мого песика і кицю, бо мама каже, що їх не дозволять узяти до Америки. А як ви їхатимете, то віддайте німцям. Вони люблять звірят". — „Певно, що візьму, — озвалася Марійка. — Вони будуть нагадувати тебе". Дівчатка засміялися. Оксанка попрощалася й на одній ніжці поскакала додому. Дома застала вона великий рух. Мама складала речі до великої скрині. Оксанці також була робота. Вона пакувала свої ляльки.

В Америці Оксанка вступила до школи. В їх місті не було української школи, тому ходила до американської, але дома розмовляла з татом і мамою тільки по-українськи. Мама вчила її української мови і купувала гарні книжечки. Вчила мама також і релігії, бо в тому місті не було української церкви. А в свята тато возив їх з мамою до Ню Йорку, до своєї церкви.

Одного разу мама щось запитала Оксанку, а вона відповіла: „Шур, мам, ай нов". На це мама сказала, що соромно забувати рідну мову, що кожна порядна людина повинна знати й любити свою рідну мову й ніколи не забувати її. Тут же навчила вона Оксанку віршика „Учітеся, брати мої".

Так минав час. Оксанці дуже сподобалося в Америці. Одначе, вона не забувала своєї Марійки, дівчатка писали одна до одної листи. Оксанка писала: „Марійко, якби ти знала, як тут гарно! Усі люди веселі, сміються. Я вже добре говорю по-англійськи. Дітям тут добре. В школі наша вчителька ніколи на нас не кричить. Я маю добрі ноти. У вільний час діти бігають по хідниках на рольках, а також їздять на роверах. Я бігаю також на рольках, але найбільш хочу мати ровер".

Оксанці так заздрісно було дивитися на дітей, які їздили на роверах. Це, мабуть, дуже приємно отак швидко їхати, щоб аж дух захоплювало. Ох, які щасливі ті діти, що мають ровери!

Але Оксанка не відважувалася просити тата або маму купити їй ровер. Вона часто чула, як тато казав: „У мене на дурниці немає грошей. Он, у Німеччині наші люди голодують, треба їм щось послати та й хату й авто треба ж сплачувати".

Оксанчині батьки щомісяця висилали харчовий пакунок Марійчиному батькові, а також трохи грошей. Марійка писала до Оксанки: „Люба Оксано! Які добрі твої тато й мама. Спасибі їм, ми, ми не голодуємо. Тато мій хоч і тяжко працює, але одержує мало. От якби більше було таких добрих людей, як твої тато й мама! Тут дуже бідують наші українці, а особливо хто старий або хворий і не може працювати. Ми все ще живемо в таборі, і тут сумно. Дітей мало. Всі сумні, бо не можуть виїхати за океан.. Вітають тебе песик і киця. Моя мама вже здорова. Я ходжу до німецької школи, а дома мама вчить мене української мови. Якщо ніхто не пришле нам афідевіту, то я, як виросту, піду або до фабрики працювати, або до бауера на село. Ти щаслива, що в Америці".

Оксанка в листах потішала Марійку, як могла.

У день Оксанчиних іменин тато приніс їй порцелянову свинку з щілинкою на спинці, поставив її на столику коло ліжка і сказав: „Оце тобі, Оксанко, скарбонка. Не трать гроші на дрібниці, коли тобі дарує їх мама чи хто інший, а кидай в оцю свинку, як накидаєш повну, купиш собі, що схочеш". Сказав це тато й кинув у щілину свинки два срібні доляри. Мама й собі додала ще два.

Так почалася ощаднича каса Оксанки. Мало-помалу Оксанчин „банк", як жартома називав його тато, зростав. Іноді, як нікого не було в кімнаті, Оксанка витрушувала гроші зі свинки й рахувала. Чула, що можна купити ровер на виплату. Вирішила й собі купити в такий спосіб ровера: дасть, що може, а потім буде потроху сплачувати. А скільки ж дати наперед? Не знала. Перерахувавши свої гроші, прошепотіла: „ще певно мало" і всипала знову в свинку свою касу.

Оксанка вже не могла спати через той ровер. По секрету призналася мамі, на що збирає гроші. В тім же місті, де вона жила, жили також дві її тітки, дядько й бабуня. Усі вони довідались про секрет Оксанки. І коли тільки траплялася якась нагода, чи то Різдво, Великдень чи день народження або іменини Оксанки, — всі вони щедро сипали в черево свинки гроші, приказуючи: „Оце тобі, Оксаночко, на щастя". Щаслива дівчинка цілувала усіх по черзі, а залишаючись на самоті цілувала свою свинку. А та ніби підморгувала до Оксанки й казала: „Ну, ровер буде наш!"

„А скільки коштує ровер, мамо?" — запитала якось Оксанка: — „Ну, це як який ровер, — відповіла мама. — Я читала в американській газеті, що на випродажу можна купити ровер для дорослого за 50 долярів. Гадаю, що й для тебе не дорожче". Оксанка побігла до своєї скарбонки, висипала гроші й порахувала. „Є! Та я маю більше, я маю 52 доляри! Це ж можна купити відразу без сплати!". У Оксанки аж дух захопило і серденько забилося. Яке щастя! Вона може вже купити ровера. Її мрія готова здійснитися! Швидше б, швидше! Вона вже бачила себе, як вона не їде, а летить, немов вихор, і дзвонить, щоб уступалися з дороги. Усі дивуються й кажуть: дивіться, така мала дівчинка, а як добре їздить! Ах, як приємно! Дійсно, як на крилах летиш. Щаслива Оксанка всипала назад гроші й поцілувала свинку: „Яка ти мила!"

Оксанка не давала спокою мамі, одно питала: „Коли, ну коли поїдемо по ровер?" А мама відповідала: „Маємо час. Вичитаю в газетах, коли буде десь випродаж, тоді й поїдемо до Ню Йорку. Колись виберемося, ровер не втече".

Якось Оксанка почула, як тато читав з газети мама про те, що допомоговий український комітет, ЗУАДК, перевозить з Німеччини до Америки наших людей із таборів, і що для них треба знаходити приміщення і роботу. „Ну й ЗУАДКомітетові ж треба мати гроші на вироблення паперів — сказав тато. — Тільки щось наші українці не дуже поспішаються виписувати з Німеччини тих людей, що там бідують. І дозвіл від американської влади може пропасти даром", — закінчив тато.

Оксанка трохи не скрикнула: це ж Марійку і її тата та маму можна виписати! Боже! От добре! А гроші?! Оксанка побігла до своєї свинки. Там її скарби, там її вимріяний ровер. А Марійка? Вона бідує й сумує в чужім краю! Тато так і сказав: бідує й нидіє і може загинути для українців. Що воно значить — загинути для українців? Оксанка цього не розуміла, але вона не хоче, щоб Марійка загинула. А тут, як казав тато, ми в новій батьківщині живемо добре й поміж своїми людьми. Оксанці ж тут так добре і Марійці було б так само. Вона могла б учитися безплатно до вісімнадцяти років. А може потім би й далі вчилася, бо і тато й мама Марійчині можуть працювати в Америці. Тато ж Оксанчин казав: „Тут аби працювати, а все будемо мати". а там... Оксанка задумалася. Потім зажмурила очі й постоpалася уявити собі, що вона залишилась в Німеччині. Ні, ні! — скрикнула. — Я хочу, щоб Марійка була тут! Я хочу її забрати з Німеччини, я не хочу, щоб вона була все життя служницею, я хочу її врятувати, щоб вона не загинула для українців.

Мала дівчинка підбігла до своєї череватої свинки. Так, вона дасть гроші доброму ЗУАДК-ові і скаже: візьміть мої гроші й привезіть мені мою Марійку, її тата й маму. А ровер?. Сльози навернулися на очі Оксанки. В душі дівчинки, почалася боротьба. Вона кинулася на ліжко й залилася сльозами. Їй жаль було Марійки і шкода ровера. Довго так лежала й плакала. Нарешті встала, витерла сльози, і рішуче струснула головою. Вхопила свою свинку, поцілувала її в писочок і побігла до мами.

— „Мамочко, — гукнула Оксанка, — я не хочу ровера, я хочу взяти Марійку з татом і мамою сюди. Я дам гроші. Правда, мамцю, ти напишеш до ЗУАДК-у, щоб привіз їх сюди? Тато й мама Марійчини швидко дістануть роботу, правда, мамочко? Марійка спатиме зо мною, її мама — з тобою, а тато — з нашим татом. А потім вони знайдуть собі мешкання. Добре?

Мама обняла свою доню: „Моя люба, добра дитино", сказала, — „нехай Господь благословить тебе за твоє золоте серце, але ти не журися, ми вже вислали Марійчиним батькам папери через ЗУАДК. Як піде все добре, то Марійка буде тут за яких три місяці. А ти будеш мати свій ровер. Це буде тобі мій подарунок, а свої гроші бережи на щось інше".

ЗВІТ

з пожертв зложених у Злученому Українському Американському Допомоговому Комітеті у Филаделфії за час з 17-го до 30-го червня 1955 р.

АЙОВА:

Дюбюк: По $1 на „Писанку": Богдан Заплітний, Франц Наумик.

САВТ ДАКОТА:

Гаймор: Д-р Роман Біляк $10.

ІЛЛИНОЙ:

Диксон: Д-р О. Д. Снилик $5.
Шикаґо: „Самопоміч", збірка „Писанка" $285.90. З них зложили: На листу ч. 1: Павло Головатий $2; по $1: Марія Головата, Євген Салобан, Осип Термена; решта дрібними. Збір. М. Головата. — На листу ч. 2: По $2: Мирон Стеців, Маріян Вигнанський, д-р Роман Гаванський, Красник, Кузик, Іван Ковальчук; по $1: Винниченко, Мр. Т.... К.... (підпис нечиткий), Ізидор Шкварко, Орест Городиський, Ю. Василенюк, Борис Г.... (підпис нечит.). Збір. Мирон Стеців. — На листу ч. 3 по $1: Нестор Филипович, Іван Бараник, Віра Балагурак. Збір. Н. Филипович. — На листу ч. 12: Галина Вюн $1; по $1: Андрій Дячук, Н. Н. (підпис нечит.), А. А. (підпис нечит.), Я. Войнаровський, М. Шаблій. Збір. Галина Вюн, — „ДОВРУС". — На листу ч. 14 по $1: Степан Дубовий, Микола Ляшенко, Федур Шокорчук, Олександер Гованський, І. Яловега, Панас Саботож, Михайло Ткаченко. Збір. Степан Дубовий — „ДОВРУС". — На листу ч. 15 по $1: Петро Гула, Р. Яценків, П. Зодрахва, Микола Кисиличак; А. Курилів 50 ц. Збір. Петро Гула — „ДОВРУС". — На листу ч. 16 по $1: Микола Березенко, Михайло Синило. Збір. Микола Березенко — „ДОВРУС". — На листу ч. 18 по $1: Василь Бражник, Микола Линник, Олександер Вдовиченко, Григорій Купінченко, Григорій Каряка, Щ.... (підпис нечит.), М. Ткаченко, Н. Ткачинський; решта дрібними. Збір. Василь Бражник — „ДОВРУС". — На листу ч. 12 по $1: Михайло Барабаш, Віктор Білас, Александер Луппо, Микола Калюжний, І. Сипало, М. Калініченко, М. Романенко, П. Коновал, Г. Шкребець, Д. Завертайло, Андрій Коломиєць. Збір. Михайло Барабаш — „ДОВРУС". — На листу ч. 21 по $1: В. Тимцюрак, Ю. Максимчук, Берлецький. Збір. В. Тимцюрак. — На листу ч. 31: Д-р С. Войтович $5; по $2: Зенон Дзядик, д-р Р. Кіцей; по $1: д-р Грицеляк. Збір. Зенон Дзядик. — На листу ч. 32 по $1: Ярослав Б.... (підпис нечит.), Михайло Мигаль, Ярослав Красник, Роман Припкан, Пеленюк Іван. Збір. Іван Пеленюк. — На листу ч. 33 по $1: Д-р Роман Гаванський, Кость Кобрин, Генрик Коваль. Збір. Г. Коваль. — На листу ч. 36 по $5: Іван Кравець, Мирослав Ницько; по $1: Андрій Погребний, Ярослав Струтинський. Збір.: О. Наконечний. — На листу ч. 37: Роман Двообиньский $2. — На листу ч. 38, по $5: Касіян Тучанський. По $1: Дмитро Дахновський, Маріян Хамів, Василь Даниліщин, Іван Сухаревич. — Збір.: Касіян Тучанський. — На листу ч. 39, по $1: Микола Крехтин, Антін Бутрій, Микола Филипович, Роман Винниченко, Михайло Зорій, А. Н., Володимир Притоцький, Ольга Жовнірчук, Ярослав Лехнюк. Решта дрібними. Збір.: Ярослав Лехнюк. — На листу ч. 45, по $2: Ярослав Крук, Д-р М. Головатий. По $1: Григорій Качун, Теодор Кірпа, Володимир Бровар, А. Цебак. Півдоляра: Е. Пікулик. — На листу ч. 46, по $1: Теодор Белей, Василь Литвинишин, Каліста Чопівська, Софія Літинська, А... П... (підпис нечиткий), Анна Ковальчик, В... Т... (підпис нечиткий), Р. Залуцький, М. П... (підпис нечиткий). Решта дрібними. Збірщ.: Лідія Белей. На листу ч. 47, по $1: Наталя Каменецька, Софія Сокологорська, Іван Яремко. Збір. С. Сокологорська. — На листу ч. 52, $5: Микола Домашевський; по $1: Богдан Білинський, Катерина Доманчук, Василь Косіак. Решта дрібними. Збір. М. Домашевський. — На листу ч. 59, $2: Ткачук Теодор. По $1: Стефанія Костів, п. Явстрембський, В. Віршук, Богдан Ткачук. Збір. Ткачук.
На листу ч. 60, по $2: Петро Петрушевський, Володимир Пеляк. По $1: Петро Кавка, Роман Бабик, Василь Тимчина, Стефан Ванкевич, Федір Олійник, Іван Тухалук. Збір. Іван Лахай. — На листу ч. 61, по $1: Осип Сорока, М. Луцишин, В. Нагірняк, Р. В... (підпис нечиткий). — На листу ч. 63, по $5: Б. Михайлович; по $2: М. Турянський; по $1: Омелян Яценків, Яр. Музичка. Збір. Михайлович. — На листу ч. 64, по $1: Ярослав Конас, Євген Сабат, Л. Я... (підпис нечиткий). Збір.: Красник. — На листу ч. 65, $1: І. Цімура, О. В., С. Пасіка, Р. Л... (підпис нечиткий), В. Попадюк, Марія Рончковська, Ілько Червінський Збір. Семкович. — На листу ч. 66: По $2: Михайло Оленець, С. Петров і С. Ф... (підпис нечиткий), Д. С. Н... (підпис нечиткий); по $1: С. Макаруха, М. Пеленський, п. Шимків, О. Матковський, О. К... (підпис нечиткий), Володимир Галушко, Іван В... (підпис нечиткий), Ярослав Качун, Іван Панісяк. Збір. Стецев. — На листу ч. 68, по $2: Любомир Кузик, Мгр. О. Городиський; По $1: М. Зарицький, Д. Німилович, Р. Михалушко, Е. Ільницький. Збір. Німилович. — На листу ч. 71, $10: Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч". По $2: Павло Бабяк, А... (підпис нечіткий); по $1: О. ГоГродиський, В. Попадюк, Р. Мицик, О. Плешкевич, І. Мула. — На листу ч. 72, по $10: Олекса Мартинюк. $6 Василь Прокуда; по $5: Олекса Наконечний, Стефан Коваль, Д-р Крупка, Іван Біланич, Ераст М. Дробинський. $4 Антін Годчак. По $2: Семен Куземчак, Михайло Ольшанський; по $1: Микола Ботник, Володимир Данилюк.

ІНДІЯНА:

Геммонд: Відділ УККА — Збірка „Писанка" $15.50. — На листу ч. 10140 зложили: $2 Пилип Пелешенко. По $1: Захар Пелешенко, Михайло Бурлука, Василь Весараб, Семен Горюшко, Микола Возняк, Василь Зайко, Степан Іжак, Михайло Залуцький, Дмитро Білоцеркович, Василь Ванжула, Степан Пилипчак, Теодор Дзьоба, Стефан Іжак. $0.50 Іван Мамай.

КОННЕКТИКАТ:

Гартфорд: по $5: Михайло Кузьма, Укр. Народний Союз, Відділ ч. 12 „Гомін".

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Василь Тимюк $5.

МЕСАЧЮЗЕТС:

Брімфілд: Федір Савчук $5.

МІШІҐЕН:

Дітройт: Роман Щеснюк $2.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Джерзі Сіті: Відділ УККА — Збірка „Писанка" $76.65 + 35 ц. на поштові витрати. — На листу ч. 8159 зложили: по $5: Стефан Кот, Ілля Щупляк. По $3: С. Домарадзкий. По $2: Михайло Іваницький, Михайло Джюбінський, Микола Петришин, Євген Котик, Л. Галібей, Іван Ковалчек, Петро Піпчук, Іван Федів, Василь Гаврилюк, Михайло Пелипчак, А. Ненка, Павло Пришляк, Іван Рихвицький, Франц Колодій. По $1: Іван Бабяк, Марія Маршал, Симон Гринек, Степан Домарадзкий, Михайло Волошин, Стефан Островський, Г. Ілечко, Федор Вовк, Григорій Іваніа, Петро Вріцький, Марія Куц, Юрій Чернега, Іван Бобер, Стефан Гнатишак, Г. Лудзяк, Юрій Тарновський, Юрій Дубецький, Евстахій Вучний, Петро Веген, Михайло Команецький, К. Северин, Іван Віщо, Стефан Кохан, Микола Швед, Олекса Ващук, Василь Іваник, Михайло Броварний, Іван Ведмідь, Іван Водвуз, Василь Б... (підпис нечиткий), Стефан Вілик, Петро Палка, Григорій Бура, Михайло Жук, Сильвестер Мартюк, Павло Суховецький. — Збірка „Писанка" (зібрав і переслав І. ГГриб) $31.75. На листу ч. 10527 зложили по $5: Іван Іваник, В. Войчук; Михайло Федецький $3; по $2: Майк Маркович мол., Едвард Покучак, Андро Полевчак, Іван Гриб, Іван Солтівський; по $1: Майк Маркович ст., Міра Маркович, Павло Гила, Євген В.... (підпис нечіткий), Іван Боднар, Микола Луців, Василь Марич, Михайло Грінишак; решта дрібними.
Картерет: І. Турко $5.
Нюарк: Зенон Стефанів $5.
Песейк: По $1: Микола Леґедза, Т. Шевчук.
Плейнфілд: У. Н. Союз, Відд. ч. 372 ім. Франка, $20. Збірка „Писанка", на листу ч. 10591 зложили по $2: Даміян Геха, Йосиф Ярема, Петро Дибайло, І. Дубій, Ф. Літовінський, Іван Головко, К. Наконечний; по $1: Михайло Пастернак, Антін Захарчук, Нестор Ярема, Джан Накей, Андрій Когут, Василь Реповець.

НЮ ЙОРК:

Ню Йорк Сіті: По $10: С.У.А. Відділ ч. 4, Микола Шпетко (пожертва спец. призначення); І. Гарасимяк $3; Микола Шпетко.
Асторія: У. Н. Союз, Відд. ч. 5 „Писанка" $16 (50 ц. на пошт. витрати). На листу ч. 10430: Борис Климишин $2; Заровений $1.50; по $1: Ловіза, Сидар, А. Микитин, Барнич, Василик, Кривен, Марко, Левенець, Васараб, Седляр, Череватюк.
Бінгемтон: УККА, зірка „Писанка", на листу ч. 10184, $15. З них: д-р Ярослав Кокорудз $2; по $1: Григорій Пригода, мгр. Микола Гглюк, Євген Курило, Ярослав Федір, Василь Василів, Василь Гірний, Євген ..... (підпис нечіт.), Володимир Федаків, Стах Кл.... (підпис нечіт.), Павло Опацький, Михайло Марущак, Євген Зден, Василь Іваноньо. Збір. Євген Курило.
Бронкс: СУА, Відд. ч. 4, збірка „Писанка" $36. На листу ч. 10012: Данило Кальба $5; Катерина Шпуляк $3; по $2: Іван Демків, Наталія Хоманчук, Ф. Галивуд, Таня Сиротюк, Н. Гаврилко, А. Ярема, Іванна П. Бенцаль; по $1: Атанас Федоляк, Марія Лацук, Анна Кізима, П. Бродин, п-ні Стефанович, п-ні Лятер, М. Середна, Юлія Піщак, Ф. Зибликевич, п-ні Гірник, І. Пляшовецька, І. Федорович, Ц. Барщевська, М. Чума.
Вудсайд: Катерина Берків $5.
Ґовада: С. Королишин $1.
Оберн: Еміль Білинський $2.
Сиракюз: Стефан Осадчий $5.
Ютіка: Олекса Шесико $1.

ОГАЙО:

Клівленд: Михайло Ладан $5.
Лорейн: Філія УККА, збірка „Писанка", листа ч. 10176, $95. Збір. Олександер Крайчик. Зложили: Володимир Пік $10; Крайчик Б. і О. $6; по $5: Омелян Лесюк, Степан Ганчарик; по $3: Дмитро Микита, С. Маланчук, Степан Шуя, Павло Веца, Яків Рудяк; Василь Кичун $4; по $2: В. Дейчаківський, М. О..... (підпис нечіт.), Перо Оренчак, В. Кутняк, Д. Деркач, В. Пастернак, д-р Ю. С..... (підпис нечіт.), Йосиф Кришталь, Анатоль Балюх, Роман Саповичь; по $1: Ярослав Сидір, Степан Горалевський, К. Мацилінський, М. Ст..... (підпис нечіт.), Ст. Щеплоцький, Ф. Сілецький, Володимир Ч..... (підпис нечіт.), І. Дереваник, Зубаль, Черкас, М. Дейчаківський, Н. Н. (підпис нечіт.), Турій, А. Федик, М. Іваницький, Павлина Черкас, Петро Гаркач, Петро Проць, Василь Сікора, Борис Калущик, М. Бучинський, Н. Н. (підпис нечіт.), М. Шарко, Никола Черкас, А. Гаркач, Василь Босак, Адріянович, Ю. Пастернак, В. Шуя; решта дрібними.
Толідо: „Українська Громада", збірка „Писанка" $16. Збір. Петро Лагода. Зложили: Адольф Космина$3; по $2: Р. Тарнавський, Михайло Корнова, Микола Лагола; по $1: Петро Юркевич, Іван Пелехатий, Наталя Корнова, Анна Хомишин, Марія Крохмальна.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Филаделфія: У. Н. Союз, Відд. ч. 189, „Писанка", $17. Збір. П. Котельницький. На листу ч. 10729 зложили: Роман Папроцький $10; по $1: Петро і Анна Котельницькі, Микола і Анна Дем'янівські, Конст. і Надія Дидинські, Евстахій Безрукий, Володимир Івахів, Анна Смеречинська, Станіслав Кузів. — У. Н. Союз, Відд. ч. 479, „Писанка" $10 (листа ч. 10604). — По $10: Микола і Іванна Кривопуск, д-р Ілля Макух; Івана Бовцайло $7; по $5: Карло Прохурський, Іван Черник, Василь Янів, Стефан Житнюк, Лідія Рудик-Вурачинська, Панас Панасюк, Дмитро Федорійчук, Микола Олексевич, Олена Штогрин, Стефанія Чорпіта, Василь Вацик; Стефан Коник $2.
Амбридж: Філія УККА, збірка „Писанка" $32. На листу ч. 10241 (збір. Михайло Шибінський): Парафіяльна громада св. Володимира в Амбридж $10; по $2: Захарій Коваль, Федір Зелінський, Петро Карачак, Семен Фінч; по $1: Іван Корінов-ський, Люба Глушко, Анастазія Скробут, Іван Бобак, Василь Лех, Семен Двістрян, Іван Ґарбінський, Василь Белей, Іван Мельник, Мирослав Халупяк, Йосиф Бузар, Михайло Шибінський, Іван Довгаль; решта дрібними.
Скрентон: Укр. Робіт. Союз $25.
Аллентавн: Іван Ганич $2.
Честер: Петро Гладаш $1.
Шелтенгем: Анна Сивуляк $10.

за ЛИПЕНЬ місяць 1955 р.

ВІСКАНСИН:

Вокіша: Іван Гаркуша $5.

ІЛЛИНОЙ:

Вермонт: Констнитин Клепачівський $5.
Шикаґо: У. Н. Союз, Відд. ч. 423 ім. Є. Коновальця, $15. „Коляда", листа ч. 6335 по $1: Александер Атановський, Константин Кобрин, Ц..... (підпис нечіт.), М. Ткачук, Г. Т..... (підпис нечіт.), д-р О. Матковський, Ф. Максименко, М. Якумів, Т. Коваль, Іван Підбуцький, В. Тимцюрак, Н. Н. (підпис нечіт.), Василь Лелик, Олекса Пісоцький, Євген Мусій. — Володимир Кіцак $15; Стефан Ууропась $10; по $5: У. Н. Союз ч. 423, Надія Новохацька, Василь Мельник, І. Скорин (на Переселенчий Фонд); І. Ігрешко $2.

ІНДІЯНА:

Геммонд: Укр. Правосл. Церква св. Михала $25 „Писанка", листа ч. 10047. Збір. о. Павло Дармоць.По $1: о. Павло Дармоць, Михайло Долошицький, Іван Солян, Онуфрій Попик, Федір Дутчак, Федір Грицак, Г. Епішко, п-ні Кріса, Антоній Миленький, Іван Стиран, Юрко когут, Михайло Урядко, Степан Васильовський, Йосиф Віндас, В. Лайтар, Петро Вермінський; Церква св. Михаїла $7.75; решта дрібними.
Гошен: Нік Горбань $1.
Мішавака: Афанасій Борисенко $1.
Оукленд Сіті: О. С. $1.
Савт Бенд: Тома Томків $5.

КАЛІФОРНІЯ:

Ла Канада: Інж. Теодор Семаківський $5.

САВТ КАРОЛАЙНА:

Барнвел: Андрій Мовляйко $1.

КЕНТАКІ:

Муррей: Проф. Роман Придаткевич $5.

КОННИКТИКАТ:

Бриджпорт: О. Пендаківський $10.
Гартфорд: Андрій Грот $5.
Ню Бритен: Філія УКК, „Писанка" $21. На листу ч. 10127 (збір. Михайло Стасюк): Григорій Фот $5; по $2: Михайло Шмайда, Стефан Перун; по $1: Павло Тинишин, Теодор Зборовський, Петро Березюк, Петро Ш..... (підпис нечіт.), Ярослав Грицай, Іван Гудима, Володимир Гірній, Михайло Стасюк, Йосиф М..... (підпис нечіт.), К. Романко, В. Д..... (підпис нечіт.), Олександер Мох.
Ню Гейвен: У. Н. Дім, „Писанка" $39. На листу ч. 10569 (збір. Никола Духновський): Антін Маланчук $3; по $2: Никола Духновський, д-р Василь Небелюк, В. Добчанський, О. Прокопович, Володимир Береза, І. Лозинський; по $1: Євген Козюпа, В. Снігурович, О. Висовський, Я. Попель, М. Гусак, Іван Буцяк, Василь Данило, В. Гірняк, В. Фіцалович, Е. Волинець, П. Хома, Михайло Чапля, М. Боднарчук, Йосиф Д..... (підпис нечіт.), Михайло Юкош, Михайло Бойко, Микола Филипів, Михайло Сушко, С. Лозинський, Н. Н. (підпис нечіт.), П..... (підпис нечіт.), Роман Криницький, Богдан Лесь, д-р Снічурович.
Ферфілд: М. Шиманська $5.

МЕРИЛЕНД:

Болтимор: Збірка на Золотому Ювілеї п-ва Андрія і Марії Захарків $43. Зложили по $5: Захарків Андрій і Марія, Захарків Остап; по $2: Дмитро і Анна Царик, Теодор Кащак, Франя Турик, Семен Кузик, Микола Шулька; по $1: Олекса Дуда, Теодор Чорній, Анна Чорній, Марґарет Гедман, Н. Н., Василь Захарків, Евстахій Захарків, Михайло Захарків, Остап Стельмах, Роман Кобрин, Евстахій Костів, Дмитро Тимюк, Василь Татчин, Нелсон, Розалія Івахів, Февронія Біленька, Михайло Серединський, Стефан Серединський, Анна Серединська, Володимир Войтович, Володимир Гіль, Софрон Ганкевич; решта дрібними. Переслав Петро Войтович. — Філія УККА „Писанка" $10. На листу ч. 10146 (збір. Борис Зелинський): п-ні Ганна Р.; Семен Михайлишин $2; по $1: Микола Турик, Роман Б..... (підпис нечіт.), Володимир Романовський, Омелян Дерій, Борис Зелинський.
Куртіс Бей: Філія УККА, „Писанка" $10. На листу ч. 10148 (збір. Петро Войтович і Михайло Хома) по $2: Петро Войтрилас; по $1: Михайло Стельвич, Михайло Хома, Степан Кумащук, Михайло Вендюк, Антін Кучер, Ольга Дівнич.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: Філія УККА, „Писанка" $11. На листу ч. 10149 (збір. Володимир Ганчар) по $2: Олекса Мельниченко, Володимир Ганчар, Григорій Чорній; по $1: Михайло Кисіль, Пелягія Кисіль, Іван Кецмук, П. Борисюк, Степан М..... (підпис нечіт.).
Фейрвю: Василь Дикан, на „Переселенчий Фонд" $5.

МІНЕСОТА:

Мінеаполіс: Відділ ООЧСУ $10. — По $5: Стефан Соколовський, Стефан Касіян; Укр. Правосл. Церква на „Писанку" $4.30 (зложено на листу ч. 10028).

МІШІҐЕН:

Бірмінґем: А. Йова $1.
Дітройт: Збірка підчас святкування ння уродин Андрія Поночавного $51. На Переселенчу Акцію ЗУАДК по $5: Василь Довгань, Євген Писаренко, Федір Случак, Микита Ковальчук, Василь Онопрієнко, Іван Бездольний, Андрій Майстрик, Іван Скібіцький, Павло Стешенко; Василь Цимбалист $3; Микола Спитко $2; Лука Белков $1. Переслав Василь Довгань. — У. Н. Союз, Відд. ч. 94 ім. М. Шашкевича, $16, „Писанка" на листу ч. 10481 (збір В. Борискевич-Бойд): Волтер Туркевич $1.70; по $1: Микола Тиро, Дмитро Васко, М. Шкавритко, Михайло Галат, Волтер В..... (підпис нечіт.), Стів Ґеник, Йосиф Мрозовський, Григорій Костюк, Михайло Бабій, Юрко Крук, Майк Шавон, Дмитро Гарас, М. Мандрух, М. Борискевич; решта дрібними. — По $10: Відділ ООЧСУ в Дітройті, Яків Федірко; Андрій Кисломед $5.
Дітройт-Гемтремк: Михайло Горак $5.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Байон: Василь Полтавець $5.
Вайнленд: Терентій Полтавець $5.
Віслов: Л. Зелинський $5.
Ірвінґтон: Петро Сороколіт $2.
Петерсон: Михайло Антонів $5.
Песейк: По $5: Атаназій Дзиковський, Гордій Неділко.
Трентон: Андрій Смірнів $10; Михайло Кушик $1.

НЮ ЙОРК:

Ню Йорк Сіті: ОДВУ „Коляда" $17.30. (Вирівнання до попередньо проголошених лист на „Коляду"). Див. „Додаток". — У. Н. Союз, Відд. ч. 457, Т-во „Культура" $8.73. На листу ч. 10616 (збір. Надія Литвиненко): Віталій Слуцький $1.41; Іван Керницький $1.10; по $1: Роман Савицький, Н. Н. (підпис нечіт.); решта дрібними. — Анастасія Левицька $5; Василь Різник $3; Теодор Спортон $2; Євген Власевич $1.
Бронкс: Д-р Михайло і Ольга Соневицькі $20 (замісць квітів на могилу бл. п. Стефанії Храпливої).
Бруклин: Теодозій Шлапак $10; Т. Турко $1.
Елмайра: П. Гречаник $1.
Когус: Стефан Гавришко $10.
Нюбурґ: Михайло Щунко $5.
Оберн: Федір Купчинський $5.
Рачестер: У. Н. Союз, Відд. ч. 473, „Писанка" $12. На листу ч. 10633 (збір. Михайло Малиновський) по $2: Ярослав Мудрий, Василь Сидор, Антін Кецко, Осип Сабанович, Михайло Малинівський; по $1: Григорій Гайдучок, Михайло Мельник. — М. Тихонюк $7.
Тіелс: Д-р В. Олег Семків $10 (на „залишенців" — як признання для спонсора, проф. О. Гулея з ріднею, і з нагоди одержання горожанства).
Фарест Гілс: Валентина Переяславець $20.

ОГАЙО:

Клівленд: На Переселенчий Фонд: Олександер Мартиновський $10; по $5: Дмитро Мачалаба, Олександер Мачалаба, Зеновія Ярош. — Зенон Німилович $1.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Филаделфія: ОДВУ Відд. ч. 12. „Писанка" $18. На листу ч. 8926 (збір. інж. М. Нич) по $5: „Українська Кооператива в Америці", Модест Артимів (Аптека); по $3 замісць свят. побажань: Михайло Нич, Михайло Романюк; Катерина Демчук $2. — Григорій Тимків, на Переселенчий Фонд $10; Мирослав Субтельний $10 (з них $5 на Переселенчий Фонд); Володимир Макей $7; по $5: Аполоня Ґалан, Михайлина Княжинська.
Бервик: Збірка „Писанка" (зібрав і переслав Тимко Бутрей) $17.50: На листу ч. 10773: Тимко Бутрей $5; по $1: Юлія Міхнич, Джо К.... мол. (підпис нечіт.), Михайло К.... (підпис нечіт.), Алекс Лушик, Ч. Дебак; решта дрібними.
Істон: Петро Залига $5.
Менейонк: Ілля Яворський $5.
Пітсбурґ: ООЧСУ, ч. 21 $10.
Савт Тетлегем: Н. Н. $1.

ФЛОРИДА:

Майямі: Філія УККА, „Писанка" $5.25. На листу ч. 6054 (збір Богдан Остапюк) по $1: д-р Ю. Тершаковець, Василь Подубинський, Богдан Остапюк, д-р Роман Климкевич, Михайло Копитчак; решта дрібними.

КАНАДА:

Торонто. Онт.: Ірена, Василь і Юрій Дувало $20 (з них $5 на „Писанку").

ДОДАТОК

Поіменний список жертводавців, які зложили „Коляду" для залишенців через слід. відділи ОДВУ:

Відд. ОДВУ в Нюарку, Н. Дж.: На листу ч. 8850 (збір. Стефанія Манько) $11. Зложили: Омелян Суховерський $5; Стефанія Манько $2; по $1: Мирон Стебельський, Павло Стецина, Д. М..... (підпис нечіт.), Юрій Шишак.

Відд. ОДВУ ч. 8 в Клівленд, О.: На листу ч. 8853 (збір Микола Кавка) по $2: Мар'ян і Олена Дуб, Микола Кавка; по $1: І. Попович, д-р Олекса Наклович, Мороз, Микола Вігун, Я. Пацула, Петро Химка, Микола Декан. Разом $11.

Відд. ОДВУ ч. 2 в Шикаґо, Ілл.: На листу ч. 8862: Петро Футак $2; по $1: Микола Домашевський, Стефан Куропась, Андрій Жовнір. Разом $5.

Примітка: З загальної квоти $27 переслано до ЗУАДК $17.30, а $9.70 відраховано Централею ОДВУ в Ню Йорку як адмін. видатки по переведенню збірки на „Коляду" (10 відсотків від загальної суби збірки $97).

за місяць СЕРПЕНЬ 1955 року.

ВІРДЖІНІЯ:

Річмонд: Анна Костик $1.

ВІСКАНЗИН:

Грентон: Петро Гуменний $10.

ДЕЛАВЕР:

Вілмінґтон: Відділ УККА, „Писанка" $8. На листу ч. 10133 по $2: Богданна Ґелета, Анізія Гіль, Володимир Романишин, д-р Олег Слюзар.

ІЛЛИНОЙ:

Вермонт: Константин Клепачівський $5.
Шикаґо: ООЧСУ, Відд. ч. 24, На листу ч. С 11 по $2: П. І. Гасцька, П. Ю. Назаревич, П. А. Черніґевич. Зібралла Ліда Синенька. — Дмитро Ворсук $1.

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Анджелес: Олександер Пржебиславський $5.
Оукленд: Цецілія Кирилюк $1.
Резеда: Михайло Садовий $10.

КОЛОРАДО:

Денвер: У. Н. Союз, Відд. ч. 226, „Писанка" $11.50. На листу ч. 10433: Борис Ваврищук $3; по $2: Василь Нагірняк, Н. Н. (підпис нечіт.); Кирило Левченко $1.50; по $1: Валентина Нагірняк, І. Тисикович, Р...... (підпис нечіт.). Зібрав Василь Нагірняк.

КОННЕКТИКАТ:

Ансонія: Теодор Дзябіна $1.
Ведерфілд: Микола Щеґда $5.
Гластонбері: о. Іван Червінський з дружиною Ольгою зложили $15 з нагоди 25-літнього ювілею вінчання, пожертва на хворих залишенців.
Ню Бритен: Петро Березюк $5; Андрій Павляк $1.
Ню Гейвен: Наталія Мартинюк $3 (для дітей залишенців у Европі).

МЕРИЛЕНД:

Берлін: Збірка (зібрав і переслав Василь Мацук) $5. Зложили: Василь Мацук $1.50; по $1: Н. Паслунь, д-р В. Малиновський, В. Кендзола; Н. Н. 50 цт.
Кордова: Петро Кулиняк $10.

МАССАЧЮЗЕТС:

Дорчестер: Юрій Дяченко $2.
Пітсфілд: Іван Роґа $5.

МІЗУРІ:

Джаплін: Нік Тарновицький $10.
Ст. Луїс: Петро Івасютяк $2.

МІНЕСОТА:

Мінеаполіс: Михайло Копцюх $5.
Ст. Пол: Відділ УККА, збірка „Писанка" $6. На листу ч. 15159: Стефан Кацюба $2; по $1: Пилип Шойда, Теодозій Петрусь, Іван Петручок, Олексій Петров. Зібрав Іван Петручок.

МІШІҐЕН:

Дітройт: С. Чухрак $20 на допомогову акцію ЗУАДК-у (гроші вплачені на невикористаний ашуранс). — Олександер Сулима $1.
Флінт: Відділ УККА, збірка „Писанка" $45. На листу ч. 10326 по $5: Іван Пташник, Осип Мащак, Дмитро Досій; по $3: Юрій Макогон, Осип Пантелюк, Михайло Полагнюк, Микита Драґанчук, Ілля Мельник; по $2: Стефан Кравс, Дмитро Костинюк, Григорій Федорчук; по $1: Михайло Гаєвський, Василь Жовтняк, Іван Левандовський, Йосиф Савка, Петро Ніцпон, Теодор Кисилевич, Теодор Квасницький, Дмитро Ґраґуляк, Микола Камод. Зібрав Іван Пташник.

НЮ ДЖЕЗІ:

Джерзі Сіті: Д. Дидик $1.
Кліфтон: Теодор Москаль $2.
Нюарк: Константин Миколів $5.
Песейк: Тихон Шевчук $5.
Трентон: „Матірний Союз Українок" $10; Михайло Рудь $1.

НЮ ЙОРК:

Ню Йорк Сіті: О.У.Р.Д.П. $10; по $5: Іван Жук, Микола Черник, Микола Вілан, Ірена Зеленська, Михайло Данилюк; Микола Герус $2; по $1: Гринько Микстин, Ворис Циґль, Н.Н.
Бофало: Олександер Педосюк $5.
Бруклин: Іван Кошман $10; по $5: Алла Нещадименко, Петро Пишний; Олена Пирожанська $2.
Вайтстон: Стефан Гиса $5.
Гудсон: Т. Рожанковський $5.
Гемпстед: Відділ УККА, збірка „Писанка" $44. На листу ч. 10189: М. Островерха $20 як неприйнятий гонорар від УККА; по $2: Г. Веремчук, Андрій Швець, Іван Сельський, М. Владикан, Василь Рибак, Ліна Проневич, Микола Курчак; по $1: Агафія Івах, Петро Вовк, Михайло В..... (підпис нечіт.), Юрко Гурал, Анна Іваськів, Андрій Веремчук, Петро Сагайдачний, А. Гончарів, Василь Захарія, Яким Курчак. Зібрав Микола Курчак.
Когус: Стефон Гавришко $1.
Лоренс, Л. Ай.: Надія Чікало $10.
Слін: Д-р Ілля Ясінчук $3 (на переселенчий фонд); Заря й Осип Ґріффо $2 (на переселенчий фонд).
Річманд Гіл: Валентина Іванюк $5.
Рачестер: Укр. Амер. Допомоговий Комітет $95. Збірка „Писанка". На листу ч. 7680 (збір. Володимир Зелез) по $5: Володимир Зелез, В. Годинський; по $2: Орест Гафткович, мґр. Я. Шуль, Любан Комбчевська, Зофія Онуфрик; Степанія Щуровська $1.50; М. Вабій $1. На листу ч. 7689 (збір СУА Відд. ч. 47) по $5: Марія Кецко, Харамбура; М. Холевчук $3; по $2: Полікарп Кібало, Магдалина Марущак, Л. Орищук, Микола Костинюк, д-р А. Капітан, Константин Шевчук, Стефан Пастерик; О. Семанюк $1.50; по $1: Ст. Павлишин, Павліна Климочко, А. Смеречинська, М. Приймак, В. Тарнавська, Вітколицька, Крижанівська, Ольга Малинівська, Е. Чорнописька, С. Ващук, І. Зобнів, Марія Стасів, Ольга Лонкевич, Софія Хомик, Петро Люра, П. Лащинський, Юлія Велей, Олександер Пана, Наталя Бабюк, І. Р..... (підпис нечіт.), Квасниця, Михайлина Вілоус, Василь Вороняк, Марія Крамарчук, Дмитро Висоцький, Роман Висоцький; решта дрібними. На листу ч. 7691 (збір. Роман Пристай): Михайло і Варвара Довголуцькі $3; Михайло Яремчук $2; Кирило Матюшенко. На листу ч. 7692 (збір Микола Гудзоватий) по $2: М. Ґудзоватий, М. Довгенко, М. Дутка, Борис Воднарук; по $1: Яків Бурлака, К. Шевчук. — ОДВУ Відд. ч. 20 $10; по $5: Володимир Карамушко, Федір Карамушко; Михайло Рудий $1.
Трой: УККА, збірка „Писанка" $82.50. На листу ч. 10300 по $5: Анастазія Вербицька, Іван Гаврилів, Іван Романишин, Панько Дзіндзюристий; по $3: Михайло Гаврилюк, Дмитро Линч, Василь Колодій; по $2: Іван Байляк, Никола Бобеляк, Стефан Коновальчук, Іван Удич, Антін Лещишин, Лука Дмитерко, Василь Ткач, Іван Дмитрук, Іван Коцур, Петро Клим, Євген Наболотний, Іван Жеребинський, Г. Ласкович, Григорій Шот, Михайло Романишин, Василь Коцур, Михайло Коргун, Володимир Терновий, Антін Лукачат; Василь Федусів $1.50; по $1: Ф. Слободян, В. Наболотний, С. Білинська,С. Гарот, І. Тисяк, О. Хомич, П. Тернавський, В. Жовнір, Д. Васуля, М. Хомич, І. Ткач, Д. Керман, П. Бойко, О. Славич.

ОГАЙО:

Клівленд: Олександер Ґерґелюк $2.
Лорейн: Д. Величко $2.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Филаделфія: По $10: У. Н. Союз, Відд. ч. 397; Укр. Робітн. Союз, Відд. ч. 296; С.У.К.І.П.; У. Н. Союз, Відд. ч. 105, Б-во св. Володимира; Т-во Укр. Ам. Горожан; Роман Папроцький; по $5: Сава Пласка, Михайло Кравчук, М. Гаврилів, Павло Альбін, Віра Левицька (на переселенчий фонд), Олександер Бабін; Ігнат Брозда $3; Осип Марійчук $2; Стефан Пендзей $1.
Арнальд: Іван Федан $2.
Брістол: Збірка на „Переселенчий Фонд" $40 (переведено на пікніку в Брістол, переслав Михайло Головчак).
Ембридж: Йосип Литвин $2; по $1: Петро Зрадонський, Ігнатій Волошин.
міч на „Писанку" для залишенців $50.

ЗУАДКомітет у Филаделфії.

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc.
P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa. U.S.A.

ДОДАТОК ДО ЗВІТУ ЗА ПЕРШУ ПОЛОВИНУ ЧЕРВНЯ 1955 Р.

(Поіменний список жертводавців)

Нюарк: У. Н. Союз, Відд. ч. 76, „Писанка", $23.50. З них на листу ч. 10576: Василь Шеремета $2; по $1: В. Салабун, Стефан Мриглод, В. Лісковнч, Михайло Соколюк, Михайло Запоточний, Дмитро Машкра, Михайло Мохналь, Олекса Брик. Теодор Головатий, Гавриїл Корницький, д-р І. А.... (підпис нечіт.), Дмитро Бобеляк, Іван Савчак, М. Мисків, Микола Юркевич, Джан Бутин, Джан Копцус, Г. Голомбускі, Іван Балацький, Петро Поулос, Катерина Шеняк; Г. Г. Дорошенко 50 цт.

ЗУАДКОМІТЕТ ВЕДЕ НОВУ ПЕРЕСЕЛЕНЧУ АКЦІЮ

Слідуючі особи чи родини просять американських українців допомогти їм переселитися з Европи до ЗДА на основі нового іміграційного закону з 1953 року.

Листа ч. 37 (Австрія)

Боснякова Ярміла; Бовдій Сергій; Діхтяр Василь, Марія, Василь, Моніка; Гапоненко Іван, Іда, Ліля, Ева; Калашник Іван; Касіянів Федір; Клят Юліян, Марта; Криваль Василь; Купріянко Яків, Олександра, Людмила, Ніна, Люба; Кучинський Борис, Ґертруда, Петро; Кузеленко Марія, Іван; Луганський Григорій; Макаренко Микола, Ірина; Марченко Антін; Мекилюк Кляра, Марія; Мілімшевський Володимир; Ноґа Василь, Валентина, Юлія, Анастазія; Пасісніченко Данило, Олена, Любов; Здоровець Лідія; Сидоренко Микола, Урзуля; Солонуха Михайол; Соловьова Наталія; Шатківський Віталій, Фріда; Шульдак Прокіп, Анна, Дмитро; Татарко Микола; Темченко Теодор, Катерина, Дмитро, Галина, Марія; Уссок Олександер, Марія, Володимир; Ваґнер Гельмут; Запорожець Михайло, Анна, Лідія.

Щоб допомогти цим людям в переселенні до ЗДА, треба, щоб американський громадянин підписав ашуранс і знайшов відповідну працю для апліканта. Ашуранси конечно виготовляти в 6 примірниках і прислати п'ять виповнених і спонзором підписаних копій до бюра ЗУАДК-у.

ЗУАДКомітет у Филаделфії.

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc.
P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa. U.S.A.

„ШУКАЮТЬ СВОЇХ РІДНИХ"

20645 Текля Плохотська рідного брата Василя Хамулу, родом із села Рибники, пов. Бережани, виїхав до ЗДА приблизно 1910 року і перебував в околиці Пітсбурґу.

20646 Андрій Циганський куму Ольгу Міськів, яка в рр. 1948-1949 працювала сестрою на пароплаві, а в 1950 р. поселилася в Ню Йорку.

20647 Микола Мартинюк уродженця ЗДА Ілька Лисогір, який в 1945 році перебував на терені Німеччини.

20648 Олег Банадиґа сестру Марту (з дому Швець) Цяску та сестру Гапку (вШец) Сичук з родиною, які походять із села Жабиня, пов. Зборів.

20649 Анна Костик знайомих Івана Гентіш, Василя Дуркала та Софію і Катерину Когут.

20650 Катерина Вазюк-Павлюк рідних Настю, Анну, Марину, Евдокію, Івана і Андрія Вазюків (батько Федір) із Бережниці.

20651 Юрій Опрісник рідного брата Михайла із села Крупсько, пов. Жидачів, виїхав до ЗДА в 1911 р. у віці ок. 65 років.

20652 Михайло Вальчин Александра Ющака і Тадея, Володимира Вазилевича, оба служили в чуж. леґіоні.

20653 Іван Олійник рідних із села Великої Пирщепини, Дніпропетровської области. Племінник Василь Федоорвич Олійник в 1945 р. виїхав з Гамбурґа, Німеччина. Дядько Панас Омелянович аМласай та земляк Сила Павлович Шаруда виїхали до ЗДА в 1949 р. з Гановеру.

20654 Юліян Бухта Софію Бартіх зі Зарваниці, пов. ˜дгайці виїхала до ЗДА перед 1914 р. і вийшла замуж за Ілька Бойка з Кобиловок.

20655 Олена Зільник своїх братів Василя і Миколу Пихлунь та сестру із села Стара Ропа, пов. Ст. Самбір.

20656 Михайло Сметанюк рідних Юрка Матищук із жінкою Параскою Дрозд, походять з села Пороги, пов. Станиславів, виїхали до ЗДА в 1951 році Дальше пошукує Василя Мосорука, сусідів Івана і Параску Мельник теж із села Пороги, пов. Станиславів.

20657 Антін Кущинський Олександра Навроцького, родж. в 1898 р., православного — розшукує його дружина.

20658 Йосиф Вабіщевич кумів Вацлава і Гелену Ліпницьких, виїхали до ЗДА з табору Амберґ в 1949 р.

20659 Іванна Кривопуск — тета з Пряшева Ромка Олексюка.

20660 Микола Слоновський брата Михайла (Максима) Слоновського, який до війни проживав в Бруклині, Н. Й.

20661 Володислава Мізюк тітку Михайлину Подставську, років понад 60, дочка Йосифа і Галини, замужна (Бік або Веч), проживала довчий час в Дітройт, Міш., зі своїми синами та завідувала готелем.

20662 Андрій Цар своїх кузинів із села Яструбичі, пов. Сокаль Василя та Івана Цар.

20663 Варвара Цар, тета з Ковалів), Василя Коваля, сина Андрія.

20664 Михайло Саватюк родину свойого діда Грицька Саватюка, уродженця Горохова на Волині, який прибув до ЗДА ще в 1884 році.

20665 Марія Воробець, динька Івана із села Новосілки, пов. Золочів дитька Василя Воробець, сина Григорія і Ксені з Волошинів зі села Вішаниці, пов. Золочів, має перебувати в Толедо, Огайо в ЗДА.

20666 Петро Івасютяк Григорія Плискуна з Підгаєць в дуже важній справі.

20667 М. Скоморовський братанка Олега Забару і його сестру Міру. В 1952 році проживали в Ню Йорку.

20668 Петро Задорожний знайомих Луку Шимків та Василя Ґерулю, оба знаходяться в ЗДА а також дідуся Юрка Корпан, що виїхав до ЗДА перед 30-ти роками.

20669 Ольга Чайка, одр. Рибак сестру Анну з дому Чайка Ціхоцьку, яка до 1952 року була в Німеччині.

20670 Катерина Русніков (Васильків) з Ладанець, пов. Перемишляни Івана Кривоноса, який виїхав з Австрії в 1953 р.

20671 Осип Марійчук тету Павлину (Марійчук) Круп, яка еміґрувала з Коломиї до ЗДА в 1913 році.

20672 Анна Василишин сестер Марію і Варварку замуж. аРдь та вуйну Волюньку Синишин і Івана Фурда. зі села Глинка, пов. Зборів.

20673 Врати Медодій і Пилип Корбат (Ромасевич) родом із Черповод на Київщині, живуть у ЗДА з-перед першої війни, мають листа від сестри Марії.

20674 Юстина Сліпець пошукує родину Павла Головчака з Лужок Горішних, біля Турки і інших односельчан.

20675 Єлисавета з Гаєвських Салтикова (донька Йосипа Гаєвського шукає стрийка Адама Адамовича Гаєвського з Виленщини.

20676 Вадим Козачик шукає інж. Павла Січового з Шікаґо.

20677 Марія Врочковська шукає вуйка Пилипа Чернецького із села Манчурі, повіт Броди, який ще до першої війни переселився був до Канади.

20678 Володимир Коханський із Забрід, біля Турки шукає свойого вуйка Василя Яворського, який перебував у Рачестер, Ню Йорк, як теж і свойого кума Михайла Лєсьневського.

Зголошення у справі поданих розшуків Злученого Українського Американського Допомогового Комітету просимо висилати за заподанням відповідного порядкового числа виключно на адресу ЗУАДК:

ШУКАЄМО СВОЇХ ЗАГУБЛЕНИХ ЗНАЙОМИХ

(Продовження)

Злучений Український Американський Комітет просить слідуючих осіб (або їхніх знайомих), яким не приставлено рахунків за переселення через брак їхньої адреси, зголосити своє теперішнє місце перебування:

ПРИБУЛИХ У 1949 РОЦІ:

Дня 6-го серпня, кораблем „Дженерал Ленґфіт": **Олійник** Федір, Ніна, Валентин.

Прибулих дня 28-го серпня, кораблем „Дженерал Герсей": Дрогомірецький Адольф, Станіслава, Юзеф.

Дня 9-го вересня, кораблем „Дженерал Мюір": **Селент** Іван, Анеля, Антін.

Дня 19-го вересня, кораблем „Дженерал Герсей": **Бойчук** Петро, Анна, Мирослав, Данка. **Дихта** Стефан, Лідія, Ванда. **Козакаро** Василь, Бронислава, Тимофій, Володимир. **Крамарчук** Олесь і Рома. **Малецький** Олексій і Евдокія. **Мартинюк** Андрій. **Міненко** Семен, Параска, Тома, Анна. **Боднарчук** Корнило і Людмила. **Гнип** Евстахій, Людвика, Ян, Анна. **Махонь** Олександер, Марія, Микола. **Самойленко** Іван і Анна. **Серіков** Михайло, Анастазія, Людмила. **Сівецький** Володимир, Ольга, Володимир, Емілія, Марія. **Суховенко** Максим і Надія. **Добростай** Петро, Михайлина, Стефанія. **Романишин** Михайло, Анна, Ярослава, Богдан. **Олійник** Михайло, Христина, Ольга. **Тимків** Микола, Катерина, Ольга. **Тимків** Микола, Катерина, Люба-Ірена. **Вілик** Василь, Геня, Ксеня, Петро, Миколай.

Прибулого літаком, **червня 3-го 1953 р.** на ашуранс „3-с": **Харченко Андрія з дружиною** Ефрозиною.

Прибулих літаком, **липня 28, 1954 р.** на ашуранс „3-с": **Круняк** Миколая, Анастазію і Марію.

Зголошення нових адрес, зворот належитости за переселення, і позичок, членські вкладки і всі пожертви на переселенчий фонд і суспільно-допомогову діяльність ЗУАДК-у просимо слати на адресу:

ЗУАДКомітет у Филаделфії.

СПИСОК

осіб, які прибули до ЗДА старанням ЗУАДКомітету, одержали рахунки і упімнення і ще не вирівняли належности за своє переселення:

Войцеховський Ілля, Теофіля, Валентин, Олена, Євген, Віра, Олександер з Гартфорду, Конн. Прибули травня 4-го 1949 р. кораблем „Дженерал Тейлор". Згідно з інформаціями з Гартфорду мають власний будинок. В родині 4 працездатних. На листи ЗУАДК-у п. І. Войцеховський не відповідає.

Баран Володимир, прибув літаком, квітня 28-го 1954 р. До вирівнання — рахунок за переселення.

Бикович Іван і Анна, прибули літаком березня 3-го 1954 р. Рахунок за баґаж.

Чупка Людмила з родиною, прибули літаком квітня 28-го 1954 р. Рахунок за переселення і баґаж.

Дратвинський Іван, прибув червня 30-го 1954 р. Рахунок за переселення.

Фецц Михайло прибув літаком липня 28, 1954 р. Рахунок за переселення і баґаж.

Гудзик Василь, Лізалота, Лідія — Рахунок за переселення. Прибули кораблем „Групсголм" лютого 13, 1954 р.

Гланко Микола і Евгенія, прибули літаком квітня 28-го 1954 р.

Ярема Володимир і Ельфрида, прибули літаком січня 25-го 1954 р. — Рахунок за переселення.

Ярошенко Микола з родиною, прибули кораблем „Анна Сален" серпня 29-го 1952 р. Не вирівнано рахунку за переселення, не сплачено за баґаж.

Яворський Володимир, Віра і Тарас, прибули літаком травня 5-го 1954 р. Рахунок за переселення.

Юрак Михайло, прибув літаком липня 14-го 1954 р. До вирівнання: Позичка в ЗУАДК-у і рахунок за переселення.

Канафоцький Стефан, прибув літаком січня 12-го 1954 р. Рахунок за баґаж.

(Продовження буде).

БЮЛЕТЕНЬ

Об'єднання б. Вояків-Українців в Америці (ОбВУА)

Д-р Іван Козак

ДВА ЮВІЛЕЇ

На протязі минулого року випали ювілейні роковини двох історичних подій: В дні 10-го вересня 1954 р. минуло 40 років від вимаршу першої сотні Українських Січових Стрільців на фронт, щоб разом із символічною червоною калиною підняти наново та продовжувати перервану від 1709 р. збройну боротьбу за визволення проти відвічного загарбника України, Москви, та відновити традицію української збройної сили. Дійова Армія У. Н. Р. вирушила рейдом у запілля того самого загарбника й поневолювача, у славнопам'ятний Перший Зимовий Похід, щоб перед усім світом задокументувати й засвідчити незламне й непереможне прагнення Нації до самостійного життя, а водночас боронити нововідбудовану рідну державність та рятувати честь українського імени.

Перша з цих подій відбувалася на початку першої світової війни на Західніх Землях України, тоді, як друга проходила на 5 років пізніше, після закінчення тієї війни, на Східніх Областях нашої Соборної Батьківщини. Проте, не зважаючи на ці різниці в часі і місці вони обидві були виразними й дуже вимовними виявами бажань усієї Української Нації, наявними відзеркаленнями її нестримного змагання до спільної мети: визволити всі українські землі з чужого володіння та з'єднати їх у своїй власній Самостійній Соборній й від нікого Незалежній Державі. Тим-то обидві ці події, які належать без сумніву до найсвітліших картин у живій книзі історії нашого народу за останню добу, що писалася та ще й досі пишеться кров'ю героїв та славою української зброї, — носять всенародний, загальноукраїнський й соборницький характер та становлять золоті ланки у неперерваному ланцюзі нашої збройновизвольницької традиції, спільної й неподільної для усіх українців.

Розцінивши важливість і значення тих подій власне з такої точки зору та виконуючи дбайливо свій статутовий обов'язок про зберігання і плекання традиції збройної боротьби, Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців в Америці (ОбВУА) дала спонуку до якнайвеличавішого відзначення цих двох роковин всією українською спільнотою у ЗДА. Для цього були створені старанням названої Головної Управи окремі центральні органи, а саме: Всеамериканський Громадський Комітет Відзначення 40-річчя Виступу УСС, що складався з представників усіх центральних організацій під головуванням колишнього члена „Союзу Визволення України", дир. Володимира Дорошенка — та Всеамериканська Комісія Відзначення 35-річчя Зимового Походу при Головній Управі ОбВУА з осідком у Ню Йорку, зложена з вибраних старшин Дійової Армії та Української Галицької Армії, що її спершу очолював один з організаторів Зимового Походу та командир Волинської групи в тому поході, генерал-поручник Олександер Загродський.

З доручення цих центральних комітетів постали з ініціятиви та під проводом місцевих Відділів ОбВУА у всіх більших скупченнях українців на терені ЗДА Місцеві Комітети, що мали за завдання підготовити та влаштувати урочисті всенародні святкування для достойного відзначення цих знаменних ювілеїв.

Складалися ці Місцеві Комітети з представників діючих у даній місцевості товариств та інших громадських і суспільних організацій, здебільшого комбатантських і молодечих.

Час для переведення згаданих святкувань визначила Головна Управа ОбВУА, проголосивши „ювілейний рік", окремий для кожного з тих ювілеїв, рахуючи від дати дотичної річниці, тобто для 40-річчя збройного виступу УСС від 10-го вересня 1954 р. до 10-го вересня 1955 р., а для 35-річчя Зимового Походу від 6-го травня (день закінчення походу) 1955 р. до 6-го травня 1956 р.

За виданими напрямними, всі ці святкування повинні проходити під потрійним аспектом: віддати поклін тіням поляглих і померлих учасників тих подій, вшанувати тих із них, що залишилися в живих, а передусім використати ті роковини для поглиблення в широких масах вирвольницької традиції.

У такому змислі відбулися святкування для відзначення згаданих ювілеїв в поодиноких осередках української імiграції в ЗДА, а зокрема: для вшанування 40-річчя УСС у містах: Бостон, Масс., — Геммонд, Інд., — Дітройт, Миш., — Клівленд, Огайо, — Нюарк, Н. Дж., — Ню Йорк, Н. Й., — Рачестер, Н. Й., — Филаделфія, Па., — Шикаго, Ілл. та других, — а для відзначення 35-их роковин Зимового Походу у містах: Балтимор, МД., — Дітройт, Миш., Мiннеаполіс, Міни., — Нюарк, Н. Дж., — Ню Йорк, Н. Й., — Филаделфія, Па., — Шикаго, Ілл., та інших. Всі ці святкування були попереджені урочистими молебнями в інтенції Українського Народу та панахидами за душі поляглих і померлих Воїнів Нації, що служились у всіх українських церквах даних місцевостей. У програми святкувань входили справия Святочні Академії з Апелями Поляглих, а деколи також Зустрічі Громадянства з учасниками ювілейних подій, як наприклад Товариська Зустріч з Усусусами у Ню Йорку.

Поруч святкувань, що були устроювані старанням вищеназваних Комітетів, відбувались декуди з приводу тих роковин ще інші імпрези, з ініціятиви інших організацій. І так: Братство УСС відзначило свій ювілей в дні 11го вересня 1954 р. окремим Ювілейним Апелем для своїх членів зі засвідчуванням символічної свічки, що відбувся рівночасно того самого дня і о тій самій годині у всьому світі, а на терені ЗДА був ще попереджений Ювілейною Ватрою УСС у Черчі в дні 28-го серпня того ж року. — Знову ж Головна Управа УНДС влаштувала з нагоди 35-их роковин Зимового Походу дня 5-го березня 1955 р. у Ню Йорку Зустріч Українського Громадянства з Лицарями Ордену Залізного Хреста. Цей-то орден був встановлений з наказу Головного Отамана Симона Петлюри виключно для учасників згаданого історичного походу.

З уваги на те, що не тільки такі події самі собою, але також святкування з приводу їхніх роковин мають чимале історичне й виховне значення, було би дуже вказане, щоб описи святкувань, влаштованих для відзначення обох вищеназваних ювілеїв, разом із фотознімками були зібрані та видані окремою книжечкою. Це було би справді гідне та доцільне завершення отих небуденних повчальних святкувань.

Громадський Комітет улаштування Ювілейної Академії в Ню Йорку в 40-ліття вимаршу УСС-ів, з його головою, полк. ген. шт. А. Валійським в першому ряді посередині.

Іван Поритко

МІСЯЦЬ ВЕТЕРАНІВ-ІНВАЛІДІВ

Зближається листопад — місяць українських воєнних інвалідів і знову повертаємо до цієї сумної теми, допомоги інвалідам, окаліченим воякам визвольних змагань.

Поза рідними землями у вільному світі находяться в цей час ще около 600 українських інвалідів. Більшість з них проживає в Европі, частина в Півд. Америці та Канаді, а понад 60 їх перебуває стало в ЗДА. Серед них є колишні українські вояки з першої світової війни (УСС, Дієва Армія УНР і УГА) і з другої світової війни (Дивізія і УПА).

Опікуватися і помагати всім тим нашим інвалідам мусимо ми — вся українська спільнота на чужині, бо вони є здані виключно на нашу допомогу і на неї заслужили.

На загал українська суспільність свою повинність супроти своїх воєнних інвалідів розуміє.

Українські комбатанти в ЗДА якраз цього роду відзначають 30-ліття існування й праці своєї центральної організації, що до 1949 року діяла під назвою „Українська Стрілецька Громада", а від тоді під зміненою назвою Об'єднання б. Вояків Українців в ЗДА. Одним з найважніших завдань нашої комбатантської організації була саме допомога воєнним інвалідам. За ініціятивою УСГ-и від 1926 кожного року переправаджувано збірки на Дар Українському Воєнному Інвалідові. За десять років до другої світової війни українська громада в ЗДА зібрала та переслала до розподілу УКТОДІ у Львові $44,400.00, крім того окремо післано на придбання Дому Українського Інваліда у Львові ще $31,840.00. Беручи під увагу тодішні можливості заробітку, вартість доляра та стану нашої імiграції — то це дуже значні успіхи.

Від 1949 року ОбВУА продовжує і далі опікуватися ветеранами - інвалідами і то не тільки на скитальщині в Европі, а в усьому світі, де знайшлися наші люди. Не маючи окремих фондів ОбВУА, співпрацюючи із ЗУАДКомітетом, передає йому виказати потребуючих допомоги колишніх українських військовиків, який їм всім допомагає головно харчами. В цій допомоговій акції охоплено тоді (1949-1952 рр.) майже всіх найбільше потребуючих.

Коли говоримо про суспільну службу загалом та про працю в цій важливій ділянці, то для кращої орієнтації треба пригадати, що ЗУАДК уже від 1945 року давав велику правну, моральну й матеріяльну допомогу кол. українським воякам. Зокрема за його старанням „дивізійникам" признано права ДП й вкінці дозволено на в'їзд до ЗДА.

Для координації і зосередження допомогової діяльности кол. українським воякам в 1953 році оформлено Суспільну Службу Комбатантів (ССК), що зложена з представників Українських комбатантських організацій в ЗДА, яка при тісній співпраці з ЗУАДК-ом та в порозумінні з УККА займаються дальше організацією матеріяльної допомоги українським воєнним

З ВІДВІДИН Д-ра В. ГАЛАНА У ГЕН. УДОВИЧЕНКА У ФРАНЦІЇ

Сидять: посередині пані Олена Петлюра, ліворуч неї д-р В. Ґалан, а праворуч дружина ген. В. Удовиченка з донечкою, — позаду стоїть ген. В. Удовиченко з синком

інвалідам. З призбираних фондів серед українського громадянства в ЗДА приділює дві треті до розподілу Союзові Українських Воєнних Інвалідів в Німеччині та Австрії, з чого користає до чотири сотні інвалідів. З третьої частини ССК допомагає наразі тільки доразовими підмогами нашим інвалідам в інших краях Европи, Півд. Америки і ЗДА, передовсім на кошти лікування, закуп протез і т. п.

З допомоги Суспільної Служби Комбатантів користають всі наші зареєстровані інваліди, в тім також інваліди — кол. вояки УПА, тому осібні збірки на допомогу інвалідам окремих кол. військових формацій не тільки непотрібні, але і шкідливі, бо вони дезорієнтують жертводавців. Хоч в допомозі не робім поділу, бо допомога буде доцільна і справедлива тільки при її зосередженні! Потреба матеріяльного забезпечення наших інвалідів назагал самозрозуміла — так, що акція Суспільної Служби Комбатантів знаходить підтримку. Проте вона не вистачальна і дотеперішніх фондів було замало на повне покриття потреб. Дотеперішні збірки Дару Українському Воєнному Інвалідові в ЗДА дають змогу помагати тільки невистачальними рентами і то не всім потребуючим. Тому в цю благородну акцію допомоги повинен включитись увесь український загал, щоби при масовій жертвенності можна було створити постійну опіку допомогу українським воєнним інвалідам. Нам треба завжди пам'ятати, що сотням з них потрібно направити чи купити нові протези, все ще дальше потрібно коштів на лікування відновлюваних ран а на скромний прожиток.

Українська громада в ЗДА найбагатша і найчисленніша, тому мусить спромогтися зібрати на потреби нашим інвалідам кожного року не менше $10,000. — В 1953 р. ССК зібрала понад $8,000, в 1954 р. тільки $7,000. (Для порівняння подаємо, що в тім самім часі в Канаді зібрано понад $20,000, хоч там наша громада далеко менша, як в ЗДА).

Тому в місяці листопаді рішуче не сміє бути ні одного українця та українки, що не дали б свого датку на Дар Українському Воєнному Інвалідові.

У пляні дальшої праці Суспільної Служби Комбатантів передбачається побіч матеріяльної дотеперішньої допомоги — також придбання дому для старших віком, в якому знайшли би і пристановище немічні кол. українські військовики (головно самітні). Зреалізувати цей задум можна буде тільки спільно з братськими організаціями, а зокрема зі ЗУАДК-ом.

Українські інваліди мусять відчути повну і щиру опіку українського суспільства, вони мусять бути свідомі цього, що жертви колишнього українського воєцтва знаходять признання української спільноти, яка своїми щедрими датками виконує тільки свої зобов'язання і повинність супроти учасників наших визвольних змагань.

ДАР УКРАЇНСЬКОМУ ВОЄННОМУ ІНВАЛІДОВІ

Традиційним звичаєм кожного року звертаємося до Українського Громадянства за матеріяльною допомогою воєнним інвалідам та немічним кол. українським військовикам.

Робимо це з обов'язку і в глибокому почутті журби про тих, що у визвольних змаганнях (обох світ. воєн) втратили своє здоров'я та цілком або частинну здібність до праці.

Ними ніхто з чужих не опікується, матеріяльну допомогу можуть отримати тільки від української суспільности у вільному світі. Від висліду кожночасної збірки узалежнена і висота допомоги, яку одержують наші інваліди.

Від нашої жертвенности залежить доля неодного з них. Понад пів тисячі наших інвалідів потребують від нас постійної допомоги.

Щоби тільки дати кожному мінімальну допомогу, потрібно на ту ціль річно найменше 20,000 долярів. — Минулорічна листопадова збірка принесла всього $7,400.25.

Звертаємося і цього року до Вас, Українська Громадо в ЗДА, з гарячим проханням дати щедрі пожертви у Листопадовій Збірці на Дар Українському Воєнному Інвалідові.

Щиро прохаємо до співпраці у Листопадовій Збірці Всечесніше Духовенство Українських Церков, Українські Організації, Пресу та всіх українських свідомих громадян.

Суспільна Служба Комбатантів, взиваючи до щедрої жертвенности на матеріяльну забезпеку наших воєнних інвалідів, сподівається, що доля й недоля українських інвалідів — кол. вояків і надалі не перестане бути голосом совісти і найбільшою турботою нашого громадянства у вільному світі.

У всіх справах пишіть і висилайте пожертви на адресу:

United Ukrainian War
Veterans of America
866 North Seventh Street,
Philadelphia 23, Pa.

Суспільна Служба Комбатантів.

ЗВІТ

СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ КОМБАТАНТІВ

з пожертв на Дар Українському Воєнному Інвалідові та немічним кол. українським воякам зложених у листопадовій збірці 1954 року

АРІЗОНА:

Фенікс: Алекс Холевка $5.

АРКЕНЗА:

Берівил: Ярослав Михайлович.

ДЕЛАВЕР:

Вилмингтон: Відділ УККА $141.75 з чого на зб. листу ч. 89 $71.75 (збірщики пані Галя Шатинська і Лідія Гарванко та Стефан Матвійців) збіркова листа ч. 90 (збирав полк. Т. Шкарупа) $70.

ДИСТРИКТ КОЛЮМБІЯ:

Вашингтон: П. Онуфрик $5.

ФЛОРИДА:

Маямі: Відділ СУА ч. 57 (зб. пані А. Подубинська $67; інж. В. Рижевський, зб. листа ч. 50 $42.55.

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: Відділ ОбВУА $91.

КОНЕКТИКАТ:

Гартфорд: Василь Грицина, зб. л. 44, 45 і 46 $242; Відділ УККА $100; Станиця Братства 6В І УД УНА $98.50; Стефан Артех $5.
Ню Гейвен: Станиця В-ва 6В І УД УНА $56.60; Софія Брезіцька, зб. листа ч. 19 $19 в тім Михайло Чайківський $10; М. Дуда $5.
Стемфорд: Д-р В. Палидвір з Листопадового Свята $38.09.

ІЛЛИНОЙ:

Шикаґо: Станиця Б-ва кол. Вояків І УД УНА $111; Відділ ОбВУА $49; Д-р Мирослав Сімович $10.

ІНДІЯНА:

Індіянаполіс: Василь Стародуб, зб листа ч. 47 $19.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Відділ ОбВУА $75; Станиця „Пласту" $50.
Берлин: Василь Мацюк, зб. $10.

МАССАЧЮСЕТС:

Фичбурґ: Д-р Юрій Педа $10.

МІШІҐЕН:

Дітройт: Відділ ОбВУА $181.50, Станиця р-ва 6В І УД УНА $150; Осип Бартків $5.
Ґренд Репідс: Іван Богач, збірка $30; Українська Православна Церква $21.
Ленсінґ: Відділ СУА ч. 38, збирала А. Забродська $57.

МІНЕСОТА:

Мінеаполіс: Марія Кротюк, зб. $18.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Джерзі Ситі: Відд. Т-ва „Самопоміч" зб. листи чч. 21, 22 $62.65 в тім Т-во „Самопоміч" $10; О. Ґіббонс, зб. листа ч. 58 $8; Орест Стецура $5.
Ґреат Меадовс: Українська Громада, зб. $30; Катря Гіль $5.
Картерет: Українська Православна Церква з Листопадового Свята $25.
Кемден: Українська Громада $25.
Нюарк: Відділ ОбВУА $507.67; Станиця 6В І УД УНА $62; Мирон Литвин $25; Відділ УНСоюзу ч. 371 $10; по $5: Євген Пласкан, Мирослав Завицький, Павло Гаврилів.
Плейнфілд: УНСоюз, Відділ ч. 372 (И. Ярема), зб. $12
Пассейк: Теофіль Рудницький, зб. листи: 23, 24, 54, 55 $214.50.
Ґрентон: Станиця В-ва 6В І УД УНА $45.50; д-р Євген Лотоцький $10.
Манчестер: Павло Ясіновський, зб. $34.15.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: Відділ ОбВУА $127.
Бебилон: Павло Кість $5.
Бедфорд Гілз: Єлесей Кривобок $5.
Бінґгемтон: Відділ УККА, зб. листа ч. 43 $34.50.
Бофало: Станиця В-ва 6В І УД УНА $248.17.
Бронкс: СУА, Відділ ч. 8 (Ева Корпало) $10; Н. Вурбело $5.
Бруклин: Микола Ворона $5.
Вотервліт: Іван Карабін і Мих. Демчар, збірка на Листопадовім Святі $35.
Вудсайд: Катерина Берків $5.
Гемпстед: „Запорізька Січ" Відділ УНС, ч. 327, зб. $18.50
Йонкерс: Іван Боженко, зб. $51.75; д-р Гр. Чвартацький $5; Василь Подоляк $5.
Когоес: Анастазія Вербицька, збірка на Лист. Святі $58.75.
Олбани: Іван Гаврилів $5.
Ню Йорк:

1). Комітет Переведення збірки на Дар УВІ $1,352.07. В цьому зокрема: ОбВУА $476.05, — спільна збірка біля церков $176.76, — Самост. Золотий Хрест ч. 1 $145.50, — Станиця УСС $107.50, — Відділи У.Н.Союзу чч. 5, 8, 46, 130, 158, 204, 293, 457, 485, 489 разом $84.50, — Товариство Запорожців ім. полк. Волбочана (збірка біля церкви) $65.48, — Братство „Броди-Лев" $35.53, 2-ий курінь Пластунок $26.25, — Літературно-Мистецький Клюб $25, — Товариство б. Вояків У.П.А. $23, — „Самопоміч" — Відділ у Ню Йорку $11.50, — ООЧСУ — Відділ ч. 2 $10, — Союз Українок Америки — Відділ ч. 1 $10, — Обєдн. Прих. Визвол. України $6, „Вільна Україна" $6, — Хор „Воян" $5, — Союз Українок Америки — Відділ ч. 3 $2, — Родина Каратницьких - Крушельницьких - Фостяків замість квітів на могилу бл. п. Марії з Аксентих Іванчук $40, — Люба й Ярослав Курдидики з приводу вінчання $25, — поодинокі жертводавці різними сумами разом $71. — разом: $1,352.07.

2). „Броди-Лев", Станиця Б-ва 6В І УД УНА $915.

3). Д-р Ярослав Макарушка $15; по $5: Інж. Роман Білинський, Євген Лисак, Теодор Гуль, М. Строґ — разом $20.

Рачестер: Відділ ОбВУА $92.
Ютика: Відділ ОбВУА $13; Відділ УККА, Мих. Войтович $10.

ОГАЙО:

Ґрін Спрінґс: Микола Москва $5.
Кентон: Іван Іваницький, зб. листа 51 і 52 $23.
Клівленд: Станиця В-ва 6В І УД УНА $164.50; П. Боднар $5; Дмитро Мачалаба $5.
Ліма: Д-р Михайло Яремчишин $5.
Толідо: Д-р Б. А. Филипчак $10; Михайло Оґірко $10.
Йонґставн: Відділ Т-ва „Самопоміч", зб. листи ч. 48 і 49 $30.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Честер: Відділ ОбВУА — збирали пані Надія Кізюк, Катруся Дацко та побр. Осип Головацький, Євген Маршалок і Павло Малиновський $235.
Филаделфія: Відділ ОбВУА $1,058.75 в тім пані Стефанія Курчаба, збр. листа ч. 87 по $10: Дмитро Гонта, М. Мальчівський, Галина Зайкан, Семен Кривуша, Іван Кузьменко, Стефан Лупач, Федір Лисенко — разом $70: Осип Лаврів $8; по $7: Юрій Артимишин, Микола Остапяк; Михайло Волощук $6; по $5: Зеновія Маланчук, Кондрат Сопрунович, Оксана Поритко, Осип Вадуляк, Олекса Меуш, Микола Алексевич, о. Іван Савчук, д-р Лев Шанковський, інж. Лев Яцькевич, Її і Х. Черник, д-р П. І. Федорів, д-р Данило Богачевський, Микола Спанчак, Теодор Свистун, д-р Франц Наум, Ярослав Кубів, інж. Богдан Лучаківський, Михайло Кресп, Іван і Клявдія Гош, Осип Бережницький, Михайло Курман, Иосиф Мазепа і Філярет Лукіянович — разом $115; Станиця В-ва 6В І УД УНА $439.25
Істон: П. Забила $5;
Редінґ: Павло Рубан $55.

(Пожертви понижче 5 дол. заподані збірно).

Разом зібрано пожертв $7,678.32; переказано до розподілу: СУВІ в Німеччині $3,600; СУВ в Німеччині $500 — разом $4,100; СУВІ в Австрії $96.350. Вислано до Бразилії $50.25, Арґентини $15.20, Бельґії $30, Франції $26 — разом $121.45. Уділено одноразові допомоги в ЗДА: ОбВУВ $884.09; Братство 6В І УД УНА $250 — разом $1,234.09. Касове сальдо $1,359.-28.

Група кол. українських старшин на останньому Делеґатському З'їзді ОбВУА у Филаделфії, з ген.-пор. Олександром Загродським посередині першого ряду.

ЗВІТ

із праці „Комітету для вшанування пам'яті Генерала Михайла Омеляновича-Павленка при ОбВУА" в Ню Йорку від початку його діяльности дня 18 липня 1952 р. по день 1 вересня 1954 року.

Дня 29 травня 1952 року помер у Парижі генерал-полковник Михайло Омелянович Павленко, бувш. Командуючий Дієвою Армією УНР, Начальний Вожд УГА та Командарм Армії І-го Зимового Походу, — а дня 31 травня 1952 р. був похований на провізоричнім місці цвинтаря „Пер Ля Шез".

Колишнє воєцтво українських армій, організоване в ОбВУА, створило при Головній Управі ОбВУА в Ню Йорку: „Комітет для вшанування пам'яти Генерала Михайла Омеляновича Павленка", який дня 18 липня 1952 р. видав заклик до усього бувшого українського воєцтва в Америці, повідомляючи його про стан справи та про чотири завдання Комітету:

1. Негайне захоронення тлінних останків та забезпечення могили Командарма.

2. Матеріяльна поміч вдові.

3. Побудування достойного пам'ятника на могилі.

4. Видання історичних творів Командарма, —

із проханням допомогти матеріяльно для здійснення повищих завдань Комітету. Дальше звернувся Комітет до УКК з проханням про грошеву допомогу і тут знайшов прихильне відношення до справи. УККА дав Комітетові допомогу в квоті $250.00, а також дав безпроцентову позичку у квоті $250.00. Рівнож прийняв УККА наш Комітет під свій протекторат.

Тому, що грошей, які дав УККА було замало для того, що без перешкод виконати завдання під 1., трьох членів Комітету взяли на своє ім'я приватну позичку в квоті $300.00 в Кооперативному Банку „Самопоміч" в Ню Йорку.

В міжчасі почали надходити до каси Комітету деякі квоти зі збірок між воєцтвом, а також квота $116.39 від скарбника „Комітету будови пам'ятника сл. п. Генерала Петрова" — п. Петра Олексієнка, бо названий комітет скінчив своє завдання.

Негайно приступлено до виконання завдання під 1. Закуплено постійне місце на цвинтарі „Пер Ля Шез" у Парижі, вибудовано нову могилу з бетону, закуплено дві нові труни — одну металеву і другу з твердого дерева. Усі ці праці перевела фахова французька фірма, під доглядом Удови сл. п. Генерала та двох бувш. українських вояків: сотн. армії УСР Васильова і десятника УГА Барана.

Дня 22 листопада 1952, тлінні останки сл. п. Генерала були перенесені до нової могили, яку посвятив Покійний Митрополит УАПЦ Блаженніший Полікарп при співучасти духовенства.

Уважаємо за вказане навести основні позиції прибутків і видатків.

Рахунок похоронної фірми Ж. Пулен е Фіс у Парижі, яка перевела усі праці щодо ексгумації та вибудування нової могили — виносив суму фр. фр. 510.00, — найбільшою позицією цього рахунку є купно постійного місця на цвинтарі у Парижі — 229,504.00 фр. Видатки на панахиди, поліційну асистенцію, вінки, мармурову дошку та інші дрібні — були: фр. фр. 41,825.00.

Ціла сума витрат була: фр. фр. 529,335.00, себто по сучасному курсі: $1,524.00. З цієї суми наш Комітет покрив видатки у висоті: $1,388.00. Решта видатків була покрита з пожертв осіб та організацій в Европі, які були зложені на руки удови п. Марії Омелянович-Павленко.

Другим завданням Комітету була матеріяльна поміч удові Генерала п. Марії Омелянович - Павленко. Ця поміч була і є конечна, бо вдова залишилась у тяжкому матеріяльному становищі, а до того ще є хвора.

Комітет в часі від дня 1. вересня 1952 до 1. вересня 1954 — вислав удові з титулу особистої допомоги разом суму $543.00. Сума ця очевидно є мала, бо виходить місячно на $17.00, але удова бодай відчула, що Комітет про неї не забув.

Надруковано 1,000 підписних листів, з яких розіслано дотепер в терен — 400 листів, українським організаціям та окремим особам. З цих листів повернулися на день 1. вересня 1954 року після збірок 63 листи на загальну суму $712.05, — 38 листів повернено порожні, а решту, то 299 листів ще не повернено, вони знаходяться в терені.

Сальдо каси Комітету на день 15 травня 1955 року виносило в готівці квоту: $00.62 і бразил. круз. 90.00

Пасива Комітету на сьогодні є: довг в УККА у висоті: $250.00, чи навіть менше, бо є відомості, що певні суми вже поступили там на рахунок Комітету, але УККА про це ще офіційно не повідомив.

Виконання третього завдання Комітету: побудова пам'ятника, буде вимагати довгого часу для придбання необхідних фондів, виготовлення проєкту пам'ятника, переведення зв'язаних з цим різних технічних фахових праць.

Таксамо виконання четвертого завдання: видання історичних творів Покійного, крім усього вже наведеного, буде вимагати ще й згоди на це від удови Генерала п. Марії Омелянович-Павленко, бо літературні твори Покійного є її спадщиною.

За Комітет для влаштування пам'яти Генерала Михайла Омеляновича-Павленка:

полковник **Сергій Єфремов**, голова; майор **Дмитро Бакум**, заступник голови; четар УСС д-р **Степан Ріпецький**, секретар; поручник **Іван Винник**, скарбник.

Роман Завадович

НА СЛУЖБІ БОГОВІ Й БАТЬКІВЩИНІ

(Спогад про одну школу).

Минуле, яке б воно не було, давнє чи недавнє — це джерело життєвого досвіду. Прямуючи наперед до мети, змагаючись із перешкодами, добре буває часом оглянутись назад. Погляд назад дає нагоду оцінити пройдений шлях, зробити порівнання, виявляє успіхи й невдачі — одне слово, збагачує наш досвід!

Така настанова лягла в основу нашого задуму написати короткий спогад про працю Народної Школи в „Оселі Бездержавних Чужинців" у Реґенсбурзі (Західна Німеччина) за часів т. зв. „скитальського періоду" в житті нової еміґрації в рр. 1945—1949.

Не раз питаємо себе, чи все це перейшло вже всеціло до минулого, і якось важко сказати „так". Там ми, опинившись у нових незвичайних умовинах, започаткували виховне діло, що розрослося до розмірів великої і складної проблеми, яку названо „проблемою молоді на еміґрації". Напрошується багато питань: Чи ми цю проблему щасливо розв'язали, чи успішно продовжуємо її розв'язувати, які умовини супроводили її тоді, а які тепер, чи тепер так само, як тоді, ми здібні до такої жертвенности і посвяти, яка б повела нашу молодь дорогою правди до Божих, людських і наших національних ідеалів? У світлі цих питань та відповідей нам здається, що часом і факти минулого дають свій корисний вклад до плянування майбутнього. Коли так, то не лише варто, але й треба його згадати!

Саме тепер минає 10 років від часу, як над Німеччиною погасли останні блискавки воєнної громовиці, і багатотисячна українська громада втікачів та насильно вивезених німцями на роботу людей стала віч-на-віч невідомої долі. Правда, вона була звільнена від нацистського насильства, яке Західні Альянтис зламали залізною рукою. Але положення залишилося й надалі загрозливе. Небезпеку від совєтського насильства ще тоді мало собі освідомляли переможці. Вони думали, що маси чужинецьких людей з Сходу з радістю привітають першу нагоду вернутися на батьківщину і з'єднатися з своїми родинами.

Але так не було! Маси чужинців відмовились від репатріяції. Вони почали творити власні Допомогові Комітети, які м. ін. мали за завдання встановити зв'язок з Американським Військовим Командуванням, переконати його про конечність залишитись на еміґрації та просити в нього дозволу на організацію нових форм життя тисячних мас неповоротців. Постали перші скитальські табори, які перебрала в свою опіку світова організація УННРА. І як воно не дивно, а все таки це було зовсім правильно й природно, що скитальські громади між своїми першими і передовими проблемами поставили турботу про сучасне й майбутнє своїх дітей, про їх навчання й виховання!

Таборові школи почали творитись майже одночасно з таборовими урядами постачання, лікарнями, суспільною опікою тощо. Ще батьки не втигли розкласти своїх клунків у призначених їм казармах і бараках, а вже для їх дітей зорганізоване навчання, хоч воно спочатку відбувалося в незвичайно важких і примітивних умовинах. Треба підкреслити оцю вийняткову дбайливість скитальської спільноти за дітей і молодь, за її душу і мораль у час, коли над усіми неповоротцями зловісним знаком запиту висіло непевне завтра. Оцей інстинкт самозбереження діяв напевно сильніше як напр. тепер, коли ми в величезній більшості матеріяльно забезпечені, стоїмо твердо на землі і маємо можливості максимально розгорнути опіку над духовим, моральним та інтелектуальним ростом молодого покоління.

У такому великому зборищі українських скитальців, як Реґенсбурґ й околиця, організація першого шкільництва почалася заходами Українського Допомогового Комітету під проводом о. Богдана Ганушевського, о. Юліяна Катрія ЧСВВ, о. Миколи Дереша та мгр. Володимира Кліша при співпраці Батьківського Кружка, що його очолювала проф. Степанія Нагірна. Комітет висднав у Американської Військової Влади дозвіл на відкриття Народної Школи і Гімназії. Тільки що почався гарячий вакаційний місяць серпень, а вже проголошено вписи і вступні іспити. Постановою УДК організацію і керівництво Народною Школою доручено енерґійному і підприємчивому учителеві Юріеві Теодоровичеві. У другій половині місяця почалася правильна наука.

Про початки праці Української Народної Школи в Реґенсбурзі розповідає цікаво й докладно друковане „Звідомлення" за шк. рік 1945/46. Воно звернуло на себе увагу канадійських українців, а в часописі „Новий Шлях" ч. 37 з датою 7 травня 1947 р. появилася була окрема стаття п. з. „Рідна Школа на скитальщині", яка стверджувала: „Скитальці роблять висококультурну працю. Що вони спромоглися на такий друкований звіт, треба подивляти їх замилування і посвяту для цього діла". При цій нагоді автор статті звертався до організаторів рідношкільного навчання з закликом, щоб за прикладом Реґенсбурґа взялися до праці, впорядкували облік шкіл і виготовили звіти!

Отож, з реґенсбурзького звіту довідуємося, що початково наука відбувалася в неймовірно важких умовинах: учні вчилися в трьох невеликих кімнатах У. Д. К., а потім, після заснування табору Ганґгоферзідлюнґ, в чотирьох кімнатах без лавок і стільців. Діти „мусіли вчитися стоячи і стоячи писати, нахилившися до одного чи двох столів, до вікна а часто й на долівці". Пізніше організація УНРРА призначила для школи будинок лікарні, де колись приміщувалася німецька школа. З уваги на те, що в тих самих залях вчилися також учні таборової гімназії, навчання відбувалося на дві зміни (вранці й пополудні). Не було шкільних підручників (потім лише деякі і то не в достатній кількості), не було чим, ні на чім писати. Все це створювало для вчителів і учнів вийнятково поважні труднощі, але це не сміло нікого зневірювати. Успіхи були, і це виявилося згодом, за кілька років, коли реґенсбурзькі учні опинилися за морями на нових місцях переселення. Вони легко засвоїли собі знання місцевих мов і, доповнивши знання з початкових років науки, були першими учнями в середніх школах ЗДА, Канади, Австралії, Південної Америки і ін.

Крім основного навчання, початковий учительський збір (о. Т. Гурко, о. В. Шевчук, Голуб Марія, Мисевич Іванна, Смеречинська Анастазія, Білоус Володимир, Марія й Юрій Яримовичі) з посвятою виконував свій обов'язок: підготовив низку імпрез національно - релігійного характеру з показом дитячої мистецької самодіяльности, з інсценізаціями народних звичаїв та обрядів. Окрему важливу виховну ролю при школі сповняв Пласт під проводом учителів і заразом пластових сеньйорів А. Смеречинської та Ю. Яримовича. Управитель школи, також пластун-сеньйор, вміло узгіднював працю школи й Пласту. До видатних успіхів навчальної і виховної праці школи причинився Батьківський Кружок, спочатку під проводом проф. Степанії Нагірної, а потім її чоловіка Миколи Нагірного. З фондів Батьківського Кружка оплачувалося навчання деяких бідніших учнів, що не могли заплатити своєї місячної оплати.

Матеріяльна опіка над школою спочивала в руках організації УНРРА. Отоплювання заль, доживлення в школі, санітарна опіка, додаткові приділи одягу, шкільне приладдя, солодощі й інші подарунки на св. Миколая, Ялинку тощо — все це походило від УНРРА. Керівники 120-го тіму Пфроммер і Седі „опікувалися дітьми, як рідні батьки", — читаємо в звіті школи.

В наступних роках рівнобіжно із збільшенням числа мешканців табору збільшилася кількість учнів у школі, яка теж усправнила свою працю. Навчальні пляни, зразкового опрацьовані вчительським збором, були з признанням вирізнені Відділом Культури й Освіти при Центральнім Представництві Української Еміґрації в Авґсбурзі і послужили зразком для всіх інших Українських Таборових Шкіл того типу в Американській Зоні. Школа влаштувала інтересну виставку ручних робіт своїх учнів, а потім повторила її в рамах німецької шкільної імпрези „Вакаційний Тиждень Молоді". На український відділ виставки звернув увагу часопис „Міттельбаєріше Цайтунґ" і відмітив її прихильною оцінкою на своїх сторінках.

В 1947 р. школа поклала основи під власне видавництво, маючи на увазі дошкульну недостачу дитячої лектури. Що правда, на терені обидвох Західних Окупаційних Зон було засновано кілька українських видавництв і друкарень і час від часу появлялися видання для дітей і молоді, від 1946 р. в Авґсбурзі появлявся ілюстрований журнал - місячник „Малі Друзі", але все це не могло заспокоїти інтелектуальних потреб юного читача. Так само недоставало драматичних сценок і п'єс для дитячого театру. Маючи намір включитися у видавничу діяльність, Управа Школи в Реґенсбурзі проголосила в пресі конкурс на твори з обсягу дитячої літератури. Конкурс не дав сподіваних наслідків. Активних письменників - педагогів на скитальщині було небагато та й ті в тісних спільних таборових кімнатах не мали можливости працювати пером або були до тієї міри зайняті справою свого переселення, що на спокійну творчу працю не мали ні часу ні потрібного настрою. Все ж таки Управа Школи не зневірилася. Видавничими трудами школи вийшло кілька публікацій тривалої літературної вартости, серед яких варто згадати дві сценічні картини Романа Завадовича, „Князь Марципан" (друге поправлене автором видання) і „Коли сходить сонце..." а також ілюстрований підручник Ю. Тарновича „Хочу бути здоровий", популярна розвідка з ділянки соматології та гігієни. Окремим випуском ілюстрованої одноднівки „Малий Школяр" (Реґенсбурґ, лютий 1948) з вартісними літературними матеріялами реґенсбурзька школа відзначила найбільш врочисту подію на протязі свого 5-річного існування: Надання школі патронату бл. п. Митрополита Шептицького, великого Опікуна і Добродія української молоді. Відповідне свято відбулося 14 лютого 1948 р. Після Служби Божої, що її відправив в асисті духовенства Апостольський Візитатор о. Николай Вояковський, відбулася в приміщенні школи врочиста академія - концерт. Діти склали глибокий поклін світлій пам'яті одного з найбільших Князів Української Церкви. Програма концерту, складена так, щоб представити молоді й громадянству чіткий духовий образ Митрополита Андрея, його праці й заслуг, була видатним виховним досягненням. Його доповнила вищезгадана, дбайливо й естетично оформлена одноднівка з портретом нового Патрона школи і з відповідно підібраними здебільша оригінальними літературними матеріялами пера Богдана Лепкого, Романа Купчинського, о. Богдана Ганушевського, Юліяна Бескида - Тарновича і Романа Завадовича - Рольника. Одноднівка, як і всі інші видання Української Народної Школи в Реґенсбурзі, і тепер не втратила своєї актуальности. Вона служить на нових місцях поселення нашої еміґрації чи не одиноким джерелом для пластових і шкільних імпрез на пошану Митрополитові Андреєві.

Управа Школи використовувала також нагоди, щоб зазнайомлювати учнів з живими авторами для дітей. В листопаді 1948 р. влаштовано зустріч учнів з письменником Р. Завадовичем, а також спонсорувала доповідь Завадовича для ширшого громадянства на тему: „Проблеми української літератури для молоді напередодні переселення".

Колишні мешканці „Оселі" в Реґенсбурзі добре пам'ятають взірцеві виступи Шкільного Хору під проводом учит. Юрія Яримовича. Хор їздив з гостинними виступами до інших ближчих і дальших таборів, здобуваючи всюди щире признання. В 1948 р. Дитячий Хор і Танцювальний Гурток з великим успіхом виступали в таборі лотишів у Реґенсбурзі і в українських таборах Ляндсгуту, Берхтесґадену та інших. Щоб доповнити теоретичні знання учнів, поєднуючи приємне з корисним, школа організувала краєзнавчі прогулянки й виїзди в дальші околиці. Діти плавали кораблем по Дунаю до історичної місцевости Вальгалля, щоб побачити величаву палату-пам'ятник, відвідали зоологічний сад у Мюнхені та оглядали місто Амберґ, де м. ін. взяли участь у панахиді на могилі тоді недавно померлого громадського діяча і судового оборонця українських політичних в'язнів у передвоєнній Польщі, сл. п. адвоката Степана Шухевича.

Саме тепер минає 10 років від заснування Української Народної Школи ім. Митрополита Андрея Шептицького на „Українській Оселі" в Реґенсбурзі. За той час сталися великі зміни. Таборяни розбрелися по широкім світі, діти підросли, але — маємо надію — вони зберегли виховні ідеали, що їх з таким запалом і пієтизмом прищіплювали їм учителі. Це були передовсім ідеали любови до рідної Церкви й Народу, пошана до всього, що високе й благородне. Не стало в живих і деяких учителів, виховників і опікунів молоді (о. П. Шпилька, о. В. Шевчук, Тетяна Мигаль, Олекса Стецишин, проф. Микола Нагірний, Ірина Гук), але залишилися благородні наслідки їх горливої праці в серцях і умах соток дітей.

Може неодин колишній мешканець скитальського табору, читаючи ці рядки і оглянувшись разом з нами на пройдену дорогу, спробує зробити відповідні висновки і на майбутнє. Може він пригадає собі, серед яких матеріяльних недостатків, постійних турбот і небезпек виконувалося з посвятою, любов'ю і почуттям святого обов'язку виховне діло. Не зважаючи на наше вбожество, ми думали про культ рідного слова, знаючи, що в цьому зберігається ввесь зміст нашого національного життя. Ми видавали рідну книжку, щоб діти мали духовий корм, науку і розвагу. Наш батьківський інстинкт і громадянський обов'язок заставляв нас робити все можливе, щоб уможливити молоді правильний фізичний і духовий розвиток. Ми вірили тоді, що в випадку неможливости вернутися на свої рідні, звільнені від ворога гнізда, ми на нових місцях поселення серед кращих матеріяльних умовин з подвійною енерґією розведемо опіку над нашими дітьми і подбаємо про їх християнське, громадське і національне виховання. Ми вірили... Але ми були тоді бідні, дуже бідні... Залишається порівняти наш теперішній стан з колишніми „діпівськими" злиднями, тодішні умовини опіки над молоддю з теперішніми і поставити собі деякі питання: скільки батьків, засліплених побутовими вигодами, втратили з очей своїх дітей, скільки дітей цураються мови своїх предків; скільки їх забуло по-українськи читати, хоч і наші Церкви і Громадські Проводи закликають їх до українознавчих студій; чи багато тепер в ЗДА, Канаді або Південній Америці видавництв дитячої й юнацької літератури; чи ми робимо все можливе, щоб виховати нашу молодь так, щоб вона стала корисними громадянами наших прибраних батьківщин і добрими дітьми того Народу, якого кров пливе в її жилах?

Якщо відповіді на ці питання не будуть задовільні, пошукаймо причини лиха. Ми вже, слава Богу, не такі бідні й безпомічні, як були там, у Реґенсбурґах, Мюнхенах, Ганноверах і інших таборах „переміщених осіб". Ми тільки наголошуємо „проблему батьків", а „проблема молоді" сама наголошується!

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ в Дітройті

ТРИ КРАПКИ НАД ОДНИМ „І"

Ці крапки мали поставити дискутанти на вечорі 16 жовтня ц. р., яким після літньої перерви зактивізувався Український Літ.-Мистецький Клюб у Дітройті. Вони мали відповісти на 3 питання: 1) Що було найкраще, а що найпоганіше за останні 4 роки в програмі УЛМК? — 2) Що вам подобалось у УЛМК, а що взагалі не подобалось? 3) Яким на вашу думку повинен бути УЛМКлюб?

Михайло Бажанський, безмежно любить Клюб, яким проводить від початку його існування, і високо оцінює вартість його членів, які теж у свою чергу і на свій спосіб віддані Клюбові. Даючи цьому вислів у своєму вступному слові, навівши кілька відомих йому думок з-поміж членів - ентузіястів і не промину́вши теж скептика - малконтента (бо й такий трапляється), він одним підсумком виправдав доцільність існування Л. М. Клюбу: за 4 роки на його форумі порушено сотню тем, які напевно „не прозвучали безслідно і дали запевнення культурної дії на терені Дітройту". Він заздалегідь привітав критичні завваги, які поможуть ще раз переглянути методи праці Клюбу.

До дискусії запрошені були згідно з програмою: Ольга Шутер (не могла з'явитись), Василь Витвицький, Олекс. Зозуля і Богдан Петріна.

О. Зозуля спинився головно на одній проблемі: на творчій лябораторії, місце якої в секціях, де, після прочитання своїх творів, автори вислухували б кваліфіковану критичну думку і де зокрема літературний, журналістичний чи мистецький доріст міг би багато дечого навчитись. Кожен автор бажає апробати свого твору, поки з ним вийде публічно.

Б. Петріна зосередив свою увагу на одному вечорі, якого програмою був літературний суд над романом Багряного „Огненне коло", насвітлюючи цей вечір неґативно.

В. Витвицький говорив про потребу критики під аспектом взаємного вирозуміння і дружнього відношення без прихованих задніх думок. „Мистці — це мислителі, що зчаста схоплюють прояви життя глибше ніж теоретики - філософи". Далі радив дискутант присвячувати увагу більше сучасності ніж минулому.

Після цих передбачених дискутантів зголосилось до слова ще кілька осіб з-поміж слухачів.

І. Розгін підніс кілька моментів, що в один голос стверджували позитивність Клюбу. **М. Шустакевич** радив, щоб у програмах не поминати теж творчости американських письменників і мистців і по змозі нав'язати навіть безпосередній контакт з ними. **І. Іванчук** розвинув ось-такі побажання: вийти з тіснішого гурту і піти в маси, влаштовувати дискусійні вечори з доповіддями (про і контра) та справу власної домівки евентуально разом з „ґреджуейтами". **М. Климишин** підкреслив потребу „витягання на верх" нових авторів, стимуляції літературно-мистецької культури (поширювання книжок, творчі дискусії і т. і.), поведення такої тактики, яка притягнула б літераторів, що стоять ще осторонь Клюбу і врешті — ставлення вимог до авторів дотично тематики, особливо для молоді. **Я. Зубаль** влучно з'ясував розходження, які часто є між хотінням і можливостями. Обмеженість можливостей часто гальмують сповнення найкращих задумів.

Вільно у деталях сказав про це в кінцевому слові голова М. Бажанський, ослаблюючи ударність критиків. Секції (літер.-журналістична, театральна, музична, образотворча) були заплановані але не змогли розвинути своєї ролі. Так само „Молодий Літ. - М. Клюб", що мав гуртувати доріст, не перейшов меж добрих замірів. Спроби притягнути до співпраці двох письменників, які ще стоять осторонь, були, але невдачні. І навіть були розшуки за власною домівкою. До всіх цих заходів були відряджені окремі особи з Правління, яким однак не вдалось осягнути те, що намічалось.

Після кінцевого слова голови ще довго гомоніли члени Клюбу при столиках і при склянці чаю і ставили ще далі крапки над „і". А втім — всі були впевнені, що новий сезон принесе зі собою дальше поширення кола друзів Л. М. Клюбу і тим Правління дістане ще міцніший відгук у праці.

Дальші вечори присвячені знатним гостям - мистцям. 23-го жовтня мав творчий вечір С. Маланюк. 13 листопада Дітройт привітає У. Самчука, а 27 листопада — Олімпію Добровольську і Пос. Гірняка. 18 грудня відбудеться вечір, присвячений поетам і письменникам, розстріляним большевиками.

В. Несторович.

КОМУНІСТИЧНА ІНФІЛЬТРАЦІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Генерал Льонарді, тимчасовий президент Арґентини, декілька разів висловлював своє відношення до комунізму. Ще в Кордобі 22-го вересня, перед виїздом до Буенос Айресу для перебрання влади, на запит журналістів про відношення нового уряду до т. званої „третьої позиції", що її проголосив був Перон в протиставленні до ЗДА і до СССР, ген. Льонарді відповів: „Не спокушає мене ідея робити якісь декларації про таку невиразну концепцію, як т. зв. „третя позиція", і то тим більше, що одна крайність може означати дуже загрозливе відкинення християнської культури, і в такому випадку було б абсурдом намагатися доказувати, що ми так само далекі і від другої крайности".

Ген. Льонарді — католик, зближений до кол християнсько-демократичної партії, що сформувалася вже після революції на яскраво антикомуністичних позиціях.

В інтерв'ю з чілійськими журналістами 27 вересня, на запит, чи буде дозволено комуністичній партії провадити леґальну діяльність, як усякій іншій партії, ген. Льонарді відповів: „Я особисто вбачаю в комунізмові загрозу правному ладові, що полягає в охороні свободи. Партії в своїх програмах повинні шанувати підставові засади суспільного життя. Уряд і дорадчі органи при ньому повинні будуть простудіювати проблему можливости одночасного існування комунізму і вільних установ Республіки".

Ген. Льонарді заходжується коло створення при своєму уряді Дорадчої Ради з представників політичних демократичних партій, — комуністична партія в тій підготовній праці участи не бере, її, очевидно, не запрошували.

В інтерв'ю з американськими журналістами, кореспондентами „Ню Йорк Таймсу", „Лайфу" і „Тайму", 23 жовтня, ген. Льонарді зазначив, що комуністична партія в Арґентині не має великої ваги, але мусів признати, що „за останні часи позначилася деяка інфільтрація комуністів у синдикатах, проте нема небезпеки, що ця інфільтрація може значно поширитися".

Тим часом треба сконстатувати, що ця комуністична „інфільтрація" помічається не тільки в синдикатах, які мають тепер бути „цілком вільними" і „найдемократичнішими", але й в деякій пресі, де приховані комуністи, під гаслами найбільшого демократизму, починають виявляти небезпечні тенденції.

Я вже згадував про ґватемальських комуністів, що, прибувши до Арґентини і розпочавши комуністичну пропаґанду, — опинилися за ґратами. Один із дуже поширених буенос айреських часописів вважав за потрібне видрукувати велику статтю, в якій виступив не тільки із славословлення тих звільнених тепер із в'язниці комуністів, що „потерпіли від варварського пероністичного режиму", але й з ганьбленням тої революції в Ґватемалі, що примусила тих „гідних усякої шани" людей еміґрувати з своєї Батьківщини.

А тим часом в розмові, яка відбулася між п. Нуфером, послом ЗДА в Буенос Айресі, і п. Адамео, новим міністром закордонних справ Арґентини, виявилося, що уряд ЗДА був свого часу заклопотаний комуністичною інфільтрацією, що відбувалася в Арґентині за ген. Перона, і побоювався, що комуністам зрештою може пощастити створити в Арґентини другий бастіон інтернаціонального комунізму на зразок саме такого, який їм ледве не пощастило зробити з Ґватемалі. Міністер Амадео запевнив п. Нуфера, що Арґентина не допустить дальшої комуністичної інфільтрації і в скорому часі ратифікує антикомуністичний пакт, що його вже ратифікували всі інші латиноамериканські країни, крім власне Арґентини.

Короткі Вістки

● **24 засідання відбув** уже американський амбасадор Джонсон з комуно-китайським амбасадором в Женеві у справі звільнення всіх цивільних американців з Китаю. Минулого тижня звільнено ще трьох американців, але 15 з офіційного списку — не рахуючи тих, про яких китайські комуністи мовчать — все ще перебувають у комуністичних в'язницях.

● **У протоці Формози**, де в останніх місяцях панує розмірний спокій, відбулась знову артилерійська перестрілка між національ - китайцями з островів групи Квімой і комуністичними батеріями на китайському суходолі. Комуністи закидали названі острови 420 стрільнами. Націонал-китайці затопили 9 комуністичних панцерних човнів і поромів.

З КОНЦЕРТОВОЇ ЗАЛІ

Молода українська піяністка Христя Чвартацька виступила 9 жовтня ц. р. з власним концертом у „Джорджен Голл" в Бостоні, Масс., перед добірною публікою, серед якої були й професори та студенти місцевої музичної консерваторії. Цей концерт був великим успіхом молодої артистки. Всі місцеві часописи помістили довгі, надзвичайно корисні оцінки своїх фахових рецензентів. Рудольф Елі у „Бостон Геральд" з 10 ц. м. писав м. і. „ . . .Це дійсно щось феноменальне у тих піяністів: вони все молодші і все кращі. Христя Чвартацька, напр., 18-літня дівчина, зробила свій Бостонський дебют тільки після 6 років студій,... але вона виявляє такий стихійний талант у відношенні до інструменту і музичного виконання, що я такого не зустрічав серед осіб її віку. . ." Токер Кайзер у „Бостон Пост" з тієї самої дати почав свою обширну рецензію від ствердження: „Вже після перших кількох тактів у концерті 18-літньої Христі Чвартацької було ясно, що тут — молода піяністка з підходом, який діє, як свіжий подих. Вона не подібна до інших піяністів молодої ґенерації, не ставиться до інструменту, як до ворога, що його треба вдаряти аж до його капітуляції. Також не так, як її численні сучасники, вона має правдиве вичуття романтичної музики. Майже все, що виконує, подає щиро і з чуттям. . ." Врешті Докулес Волферс у третьому місцевому часописі, „Крисчіен Саєнс Монітор" з тієї самої дати, признає, що „вона (Христя Чвартацька) має переконливість і зрівноваженість, разом з опануванням інструменту. . . ."

Програма концерту охоплювала твори Шопена (Фантазію, Оп. 49), Скрябіна, Барвінського (Прелюд), Фоменка (Прелюд) і Шумана (Фантазію, Оп. 17). У концертових програмах згадувалось, що учителем Христі Чвартацької є проф. М. Полевський.

М. П.

Кожний свідомий українець та кожна свідома українка вважають своїм обов'язком стояти в рядах Українського Народного Союзу, щоб своїм членством збільшити кадри ідейних українських працівників

Зі Спорту

ПІД ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРІВ „ЛЬВОВА"

Футболісти УСК „Львів" Клівленд цієї осени зробили своїм симпатикам милу несподіванку. Мабуть у намаганні сальвувати і своє ім'я і здобутий на „Меморіял Дей" титул українського чемпіона Півночі ЗДА (в Шикаґо) — львов'яни, „без гомону, без хитрої мови" вистартували до осінньої рунди, виграли троє перших змагань і зремісували двоє дальші, не зазнавши дотепер ні одної поразки. Якщо українці виграють і свою останню гру сезону, проти „Австрії", мають запевнений осінній чемпіонат Ліґи Огайо!

Дружину відзначають тепер надзвичайна амбіція й воля перемоги. Підпори — це воротар Древницький (якби не його відсутність проти мадярів і „Бартунека", внаслідок контузії голови, „Львів" мабуть йшов би досі без втраченого пункту!) і бічні помічники Жиґа - Гіщинський. В дедалі кращому нападі слід відмітити технічно-тактичних змагунів Іванова (середущий нападник) і Петрину (правий лучник, та разантних „натур — футболістів", „Яшу" Середу й Купчака (лівий і правий крайники). Роботу добрих працівників роблять ліві лучники (на зміну) Старожинський і В. Клек, а далі Є. Косеак (крайник) і 42-літній (!) „дзядзьо" (з бігом юньйора) Лосвський. Після добрих трьох змагань, ні сіло — ні впало витратили певність себе беки Диґан-Оленчук. В депресії — чи не правом серії — перебувають і стопери Росул — Галерович. Найкоротша історія дотеперішніх змагань:

„Львів" — Менсфілд 2:1 (0:1) — Старт до осінньої рунди, 2-го жовтня у Клівленді, дав заслужену (першу в історії обидвох суперників) перемогу українцям над відмолодженим чемпіоном ліґи 1954/5. Ворота для переможців: Купчак і В. Клек.

„Львів" — Гайтс Джуніорс" 1:0 (0:0). — В наступну неділю — нова сенсація: майже в останній хвилині гри „Львів" стрілом Купчака переміг сильного німецького новака ліґи.

„Львів" — Акрон Мадярс 1:0 (1:0). — 16 жовтня. Апоґей чемпіонату: українці, в Акроні (!) перемагають суперника, що здобув віцечемпіонат, виграв нашу стейту і зазнав першої поразки після 17 змагань (!). Ворота здобув Клек, В. з подачі Іванова.

„Львів" — Ст. Стіфен'с Ганґеріенс 1:1 (0:0). — 23 жовтня. Гри перемоги дещо здеморалізували українців. Залога раптом дістала страх перед власною гідвагою, напад почав гру нервозно. З розбитою головою, прище на шпиталь мусів заміняти знаменний воротар „Львова" — Древницький. Петрина вистріляв перевагу 1:0, але нещасливий короткий відкол запасного воротаря (до речі, не поганого) Городиського дав мадярам легким коштом вирівняння.

„Львів" — Бартунек 2:2 (1:2). — 30 жовтня. Завдяки дуже слабій обороні Львова на початку гри (Оленчук не грав, а Голяревич спізнився), „Бартунек", просто від старту здобуває „шевського" голя, а в 20 хв. веде 2:0. Наші ні трохи не зневірюються, йдуть за гаслом „свій до чужого по своє" — й до перерви, сильним стрілом Середи, вирівнюють. Після перерви швидко приходить довгождане вирівняння (в'їзд Іванова з м'ячем у ворота). Велика перевага „Львова" й бомбардування воріт суперника не дають заслуженої перемоги над суперником, в якого рядах грали свіжоспроваджені першорядні шкоти.

„Львів", з пунктами 8:2 й воротами 7:1 веде перед в дивізії Футб. Ліґи Огайо.

оНо

Компанія Форда продає свої акції

Ню Йорк, Н. Й. — Компанія Форда, яка досі була найбільшою в світі фірмою, що її всі акції були в руках одної родини, вирішила в січні 1956 року передати публіці 60 відсотків своїх акцій, і залишити собі тільки 40 відсотків цих акцій. Таким способом ця родина Фордів втратить контролю своїх акцій, яку мала впродовж 52-ох років, коли її заснував Генрі Форд. Тоді публіка знатиме про прибутки цієї фірми, бо досі вона не проголошувала публічного балянсу. В січні мають на початок продати 6,952,253 акції, що має дати суму від 400,000,000 до 500,000,000 долярів, бо сподіються, що акції продаватимуть по 60 до 70 долярів.

Ці акції продаватиме не сама компанія Форда, тільки Фундація імени Форда, яка є найбільшою в світі родинною добродійною установою, яка заснована ще в 1936 році і яка видає великі суми на добродійні цілі в ЗДА і закордоном. Досі Фундація мала 88 відсотків акцій, але ті акції не управнювали до голосування. Згідно з новим пляном, — 172,000 акцій, які досі були власністю родини Форда, матимуть право до голосування про справи цієї фірми. Рішення родини Форда продати частину своїх акцій запало тому, бо ця родина вирішила, що це не здоровий стан, щоб одна родина рішала про долю такої великої фірми.

Республіканці твердять, що демократи очорнюють їх при допомозі конґресових переслухань

Вашинґтон. — Республіканський Крайовий Комітет видав окрему публікацію, в якій твердить, що демократична більшість теперішнього Конґресу при допомозі численних переслухань старається очорнити республіканський уряд та знайти гасла до виборчої кампанії в 1956 році. В цьому виданні республіканці критикують демократичну більшість в Сенатській Рільничій Комісії, яка веде переслухання по всіх фармерських стейтах, використовуючи для своїх партійних цілей критичне становище фармерів та здобуваючи прихильність для тривкої допомоги фармерам, яка саме довела до теперішньої кризи в фармерстві. Республіканці нарікають і на переслухання в інших конґресових комісіях, твердячи, що демократи надуживають цих переслухань для партійних цілей. Демократичний сенатор Рассел Б. Лонґ заявив, що переслухування фармерів відбуваються на те, щоб знати, що фармери думають про кризу в сільському господарстві. „Коли теперішні думки фармерів не подобаються республіканцям, казав сенатор Лонґ, то напевно не подобається їм і голосування фармерів в 1956 році".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ДІТРОЙТ, МІШ. — Т-во Зап. Січ, Відд. 75 повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 13-го листопада, о год. 1-ій попол., в У. Н. Домі, 4655 Мартин. Проситься всіх членів прийти на збори, бо є важні справи до полагодження. — В. Зубар, рек. секр.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Т-ва У. Н. Дому Відд. 316 відбудуться в четвер, 10-го листопада, о год. 8-ій веч., у власнім домі, при 831 Joseph Ave. Проситься всіх членів прибути, маємо деякі справи до вирішення. Довгуючих членів проситься вирівняти свою залеглість, бо контрольна комісія забере книжки до контролі. На цих зборах буде номінація на нову управу на рік 1956. Присутність всіх членів є конечна. — Н. Кучмій, предс.; В. Гнатків, кас.; І. Кучмій, фін. секр.; В. Гурлицький, рек. секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. — Відд. 292 подає до відома своїм членам, що збори відбудуться в неділю, 13-го листопада о год. 1:30 попол., в У. Н. Домі при Мішиґан і Мартин вул. Довгуючих членів проситься вирівняти свої вкладки і не наражуватися на суспенду. Кампанія за приєднуванням членів до Союзу вже добігає до кінця, а ми в нашім Відділі позісталися позаду в цій кампанії, тому кожний член повинен щиро взятися до праці в організуванні нових членів. Особливо батьки, які вже є членами Союзу повинні це зрозуміти, що як Союз є добрий для них, то повинні бути добрі і для їх дітей і внуків, бо кожна Українська дитина повинна належати до Української Організації бо в них наша будучність а не в якійсь чужій асекурації. — Д. Дубрівний, рек. секр.

МЕНВІЛ, Н. ДЖ. — Збори Т-ва ім. Т. Шевченка Відд. 349 відбудуться в неділю, 13-го листопада, о год. 2-ій в домі Лісного. — І. Шеґера, предс.; В. Ясіновський, кас.; М. Лісний, секр.

КЛІВЛЕНД, О. — Місячні збори Т-ва „Сокіл", Відд. 336, відбудуться в неділю, 13-го листопада, о год. 1-ій попол., в У. Н. Домі. Проситься членів прийти на збори, а довгуючих вирівняти належні вкладки. — Я. Дзядига, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, О. — Б-во св. Василія Відд. 364 повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 13-го листопада, о 2-ій год. попол., в У. Н. Домі на Іст. Просимо прийти на збори і привести своїх знайомих, щоб записались в члени У. Н. Союзу. Довгуючих напоминається прийти і вирівняти свої залеглі вкладки. — Гр. Кузіз, предс.; Н. Стойка, рек. секр. В. Брездун, кас.; В. Владика, рек. секр.

ТОМАСТОН, КОНН. — Відд. 421 буде мати збори в суботу, 12-го листопада, о 8-ій год. Просим всіх прийти на збори. — І. Наконий, предс.; М. Шипінка, кас.; Ю. Вереза, секр.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Т-ва Запорозька Січ. Відд. 367 відбудуться в неділю, 13-го листопада, в церковній залі о год. 1:30 попол. Прохаємо членів явитися на зборах, бо є важні справи до полагодження. Більшість членів будуть рішати в наміченні кандидатів на уряд на 1956 рік. Довгуючих проситься вирівняти залеглості. Приєднуймо нових членів до УНСоюзу. — К. Манківський, предс.; Т. Песко, кас.; В. Попович, секр.

ЕМБРІДЖ, ПА. — Місячні збори Т-ва св. Василія Відд.161 відбудуться в суботу, 12-го листопада о 7-ій год., в церковній залі, 600 Glenwood Ave., Присутність всіх членів обов'язкова. — К. Кудрик, рек. секр.

Посмертна Згадка

АННА СТЕЛЬМАХ-КЛЕМАНЬ, довголітня членка С-ва Преч. Діви Марії Відд. 151 УНСоюзу в Аллентан, Па. Померла 15-го вересня 1955 р. Прожила 62 років Покійна походила з села Станіславчик повіт Радехів. Полишила в смутку дві дочки і двох синів. Похорон відбувся 18-го вересня з погреб. заведення до Православної Церкви Пр. Діви Марії, при участи Родини, Членів і Знайомих, а відтак на Православний цвинтар у Фулертон, Па. — В. Їй П.!

А. Пипок, секр.

ПРИЛАД, ЩО ДОПОМАГАТИМЕ СЛІПИМ

Д-р Денман Шов, з Синсинаті, демонструє в Медичному Осередку Альберта Айнштайна у Филаделфії сконструйований ним же електричний прилад, який допомагає сліпим спостерігати блимання світла і який, дуже можливо, відповідно уліпшений дозволить сліпим бачити обриси речей.

ТАРЗАН, ч. 3568. Змагання з часом.

Бурхлива вода залила бо лотяних людей на їх згубному шляху...

Тарзан усвідомив собі, що мусить втекти перше, як ціле королівство буде залите водою.

Він поспішив до келії. Єдиний шанс тепер був у тому, чи докінчив Шерман тунель до лісу.